

**Nica Leon, în război cu toată lumea,
dezvăluie cine a aruncat
petarda în 21 decembrie**

Calea
Dorobanților
nr. 111
București

Electro Center

**Ieri pucist,
azi prim-ministru**

pag. 3

FLACĂRA

● Fondată în 1911 ● Nr. 34 ● 26 VIII – 1 IX 1992 ●

Adevăruri SF

O ZI DIN VIAȚA UNUI PREȘEDINTE DE REGAT

Dormise îngrozitor de agitat și se sculase de dimineață prost dispus și cu un gust amar în gură. Se bărbierise în grabă, se tăiase sub bărbie, sîngerind abundent. Mincase fără chef, ascultîndu-și cu atenția în altă parte Consilierul personal, care îi prezenta programul zilei. Răsfoise fără chef câteva ziare și reviste și se înnegurase la chip cînd își văzuse caricatura publicată în aproape toată presa. Nu se mai obosi să citească vreunul dintre articolele care îl atacau cu vehemență. Era sătul de ele pînă peste cap. Dacă s-ar fi putut, i-ar fi luat pe toți nemernicii ăștia care îl împingeau cu noroi și i-ar fi virat în temniță pe viață.

— Las' că vedeți voi după alegeri, le făgădui președintele.

— Ați spus ceva? tresări servil Consilierul personal.

Nu-i răspunse. Se îmbracă într-un costum ușor de vară, care îi venea impecabil, își puse o cravată aleasă decusă și își acoperi privirea obosită cu o pereche de ochelari de soare. Apoi ieși în curte, unde îl aștepta mașina prezidențială.

Pînă se așeză pe bancheta confortabilă din spate nu trecură decît câteva clipe, dar își dădu seama că avea să fie o zi deosebit de caldă. Lîngă el luă loc Consilierul personal, care se strînse cu supușenie, ca să-i lase cît mai mult loc. În față erau șoferul și un ofițer din garda personală, înarmați cu pistoale.

La 8,25 porțile se dădură în lături și mașina se puse în mișcare. În stradă, cu motoarele mergînd, așteptau mașinile și motocicletele escortei, care încadrară rapid elegantă limuzină prezidențială. Convoiul prinse imediat viteză. Sirenele alungau celelalte vehicule întîlnite în cale.

(Continuare în pag. 16)

GEORGE ARION ■

DOMNULUI THEODOR STOLOJAN ÎI ESTE FRICĂ DE MANECHINE!

La fostul CÉPECA s-a deschis o expoziție a noului Oficiu de Promovare a Exportului (O.P.E.). Prezent la deschidere, premierul Stolojan a fost foarte zîmbăreț.

Un mic incident a umbrît ceremonia. La intrarea în expoziția propriu-zisă, un manechin superb, cu plete la fel de lungi ca picioarele, care stătuse pînă atunci nemișcat, a sărit brusc și i-a oferit primului-ministru flori. Acesta, surprins, s-a dat înapoi doi pași. Garda de corp nu a putut reacționa, aflîndu-se în spatele premierului.

De unde se vede că sexul frumos mai și sperie uneori!

FLAPS

Din surse apropiate dlui Constantinescu-Klaps, am aflat că acesta se găsește în tratative înaintate cu P.N.L. pentru ca dizidenții țărăniști să candideze pe listele liberale. Popularitatea P.N.L. ar spori, chipurile, în cazul în care dizidenții țărăniști ar candida pe listele lor și ar putea fi în viitor reprezentați în Parlament. „Ajută-mă să te ajut”, este la mare cinste astăzi.

URMĂRIT

CU SUFLETUL LA GURĂ

Șeful statului a sărit în gîtul unui ziarist! Fantastic! O lume întreagă a fost uluită și-l urmărește acum cu sufletul la gură: Ce o să facă? Ce o să zică? Simbolul națiunii, reperul ei moral și civic s-a comportat ca un derbedeu de rînd, care insultă și sare la bătaie. Ce explicații poate să mai dea pentru purtarea sa incalificabilă?

Nu i-a cerut nimeni să fie elegant, distins, inteligent, nu i-a cerut nimeni accent englezesc corect și biografie de excepție. I s-au cerut doar superioritate și stăpînire de sine în virtutea tulburării și patimilor omenesti. I s-a cerut doar să respecte regulile jocului, să fie echidistant, imparțial, echilibrat. I s-a cerut să fie nu stăpînul, ci servitorul națiunii, al cetățeanului, inclusiv al celui ce-l contestă vehement.

I s-a cerut să renunțe la carnetul de partid, la mentalitățile, camarila și practicile comuniste. Nu a făcut-o; s-a înconjurat de fosile și ciurucuri ale vechiului regim. I s-a cerut demisia, îndelung și vehement. Drept răspuns, a incitat la violență și a mulțumit public executanților masacrului din Piața Universității. Pe demonstranți i-a numit, implicit, animale (numai animalele „se adapă”), iar acum pe un ziarist l-a numit public „animalule!”

Este același dintotdeauna: nestăpînit, îndrjit, agresiv.

I s-a cerut să nu aibă puteri executive, pentru că ne-am săturat de dictatori, fie ei și „luminați” și „înțelepți”. Drept răspuns, ne-am trezit cu o constituție ce consacră regimul semiprezidențial. Televiziunea ne intoxică cu nenumăratele sale vizite de lucru și cu comemorările la care celebrul său zîmbet, devenit obsesie națională, este cap de afis. După cantitatea de zîmbet prezidențial pe cap de locuitor, ar trebui să fim cel mai fericit popor din lume! Sunteți într-adevăr fericiți, oameni buni? Vă place viața sub Iliescu? Vă place dezastrul economic datorat încăpățînării cu care nu se dezice de comunism? Vă place mizeria pe care o îndurați?

Pentru gestul de la Constanța, Ion Iliescu ar trebui să răspundă în fața Parlamentului. Ceea ce n-o să se-ntîmple, probabil. El nu suportă un dialog, dar o anchetă parlamentară?

Dar faptele sunt fapte; ele sunt cele de mai sus și multe altele, cunoscute. Dumneavoastră sunteți juriul.

EUGEN CHIROVICI ■

Cronica

de trei minute

● Casa Regală Română tace din nou, în schimb va dialoga cu poporul său Simeon al II-lea, moștenitorul tronului Bulgariei, prin intermediul vechii noastre cunoștințe — Televiziunea de la Sofia. ● KGB-ul rămâne la post: oamenii lui Druc sînt alungați și atacați pînă și în blînda stațiune Costinești. ● Deși s-au descoperit incredibil de multe schelete în noua etapă de săpături de la Căciulați — circa 10 pe zi — presa vorbește puțin despre acest Katyn românesc. ● Generația celor de 40 de ani află abia acum că în România există nu numai un Katyn, ci și o adevărată Czeszochowa, mănăstirea Nicula, din județul Cluj, care, întocmai ca atât de cunoscutul lăcaș de cult polonez, adăpostește o Făcătoare de Minuni. ● Liberalii bătrîni, aripa Radu Cămpănu, vor să facă o surpriză presei, încercînd să dea de urma conturilor Ceaușescu. Detectiv șef — dl. Radu Ciuceanu. ● Regizorul Sergiu Nicolaescu rămîne fără colodzi. Brașovul i-a întors spatele. ● Pro-Democrația va încerca să acorde asistență juridică în alegeri. ● După cum declară dr. Florin Stănescu, numărul sinucigașilor scade în timpul războaielor. ● Militarii vor putea urma cursuri post-universitare în cadrul noului Colegiu Național de Apărare. ● Trimis în procuratură de președinție, dl. Sorin Roșca Stănescu trebuie să fie anchetat de sectorul de anchete speciale. Dar n-a fost să fie așa. ● Un lucru e sigur — zahărul guvernului va costa de la 1 septembrie 205 lei/kg. ● Chișinăul va avea flotă comercială, luată cu împrumut de la Constanța. ● S-a îmbolnăvit dl. Constantin Cojocaru, autorul singurei alternative coerente de reformă de la noi față de cea guvernamentală, de tip liberal, făcută la indicațiile Fondului Monetar Internațional. ● A produs senzație în presa din țară descoperirea unui nou transport de deșeuri germane în portul Moldova Veche. În același timp, la grănițele germano-franceze erau descoperite transporturi de gunoale asemănătoare. Bonn-ul tace. ● Oficiul de Stat pentru Calitate Interzice mărfuri de sute de milioane lei și tale amenzi. N-ar fi rău să putem aminti aici și despre buna activitate a poliției sanitare. Dar nu e cazul, mîncîni în oraș și mori acasă. ● La Congresul de la Budapesta, U.D.M.R.-ul s-a ținut deoparte. Pînă și furtunosul părinte Tokes Laszlo a stat cuminț. ● Partidul Casa Română a Europei Democratice (C.R.E.D.) cere să i se aplice domnului Ion Iliescu, datorită incidentului de la Constanța, o AMENDĂ MORALĂ. ● Părintele Simeon Tatu, parlamentar F.D.S.N. din galeria „gloriosilor” Dumitru Văcaru și alții asemenea, a fost mistuit de ideea de a candida și el la președinția României. Treaba n-a mers deloc... ● Încă vreo 20 de arabi au devenit recent cetățeni români. ● Banca Mondială e de părere că în 1992 nu vor fi mai multe investiții străine în România decît în 1991. ● La București, guvernul a mărit cheltuielile de protocol. Un dineu de ministru: 2550 lei.

EUGEN MIHĂESCU ■

RIDICOLUL CARE UCIDE

Scandaluri datorate virfurilor politice au fost de cînd lumea și continuă să se îște și în zilele noastre. Capete încoronate sau doar „aleși ai națiunii” au ieșit deseori cu prestigiul șifonat ori s-au compromis de tot din fel de fel de pricini, care însă pot fi grupate în două mari categorii: femeile și banii. Astăzi, iată, prințul Charles, moștenitorul tronului Marii Britanii, este pe cale de a divorța, președintele american George Bush este luat la întrebări pe caz de infidelitate conjugală iar președintele Braziliei, Fernando Collor, se află pe punctul de a fi destituit, fiind acuzat de corupție și de favorizare a corupției.

Se înțelege de la sine că și mai de mult, dar mai ales în zilele noastre, fapte de acest soi ale celor ajunși în virful piramidei politice și ținute prin acest fapt să fie pildă de corectitudine și conduită moraliă provoacă indignare.

Însă, ținînd cont de poziția socială a persoanelor în cauză, scandalurile iscate de înclinația mai-marilor pentru femei și pentru bani au în ele și ceva mîreț, din cauza cultului general pentru dragoste și pentru risc, îndrăzneală, aventură. Iată de ce multe din păcatele celor suspuși legate de pasiunile amintite sunt, din partea multimei, dacă nu iertate, în orice caz, privite cu o anumită îngăduință.

Nu se întâmplă deloc așa cu scandalurile provocate de comportarea dlui președinte Ion Iliescu. N-am să fac aici lista completă, care este foarte lungă, a acestor scandaluri, ci am să mă opresc doar la recentul incident de la Constanța.

Ilustri conducători de state, cu coroană sau nu, au rămas în istorie și prin unele replici celebre: „Zarurile sunt aruncate!”, „Un regat pentru un cal!”, „Statul sunt eu!”, „Asta-i muzica ce-mi place!”, „Vă ordon: Treceți Prutul!” Dl. Iliescu însă nu are această șansă. Fiindcă replica propusă de Domnia sa posterității, „De ce huidui, măi animale?” (replică ce dă cu exactitate măsura posibilităților și rafinamentelor intelectuale ale actualului președinte al României) este de o trivialitate și de un ridicol desăvîrșite, nec plus ultra, incit ucide totul în calea ei. Exact ca și gestul de a stringe de git un om care nu-i era pe plac.

Se va sustrage oare dl. Iliescu legilor firii și va supraviețui ridicolului cumplit de care s-a acoperit? Probabil că da, întrucît actualul președinte al României are o rezistență fantastică la orice fel de lovituri, chiar și la acelea pe care și le dă el însuși. Stringe din dinți, încazează și înghite tot, dar rămîne neclintit în fotoliul de la Cotroceni, imun la toate, ca acele bacterii rarissime care pot supraviețui în acid sulfuric sau în reactoare nucleare. Dar vor suporta oare românii că dl. Iliescu să se dovedească imun și la 27 septembrie?

ION D. GOIA ■

Blocul național sindical nu vrea o putere de stînga

Într-o recentă conferință de presă, BNS și-a exprimat profunda îngrijorare în legătură cu reducerea subvențiilor de la 1 septembrie, ceea ce va antrena un val uriaș de scumpiri. Mass-media a putut afla că „discuțiile” purtate cu Guvernul constituie „pierdere de timp”, întrucît acesta nu ține seama de implicațiile sociale catastrofale în rîndul populației.

Au fost propuse mai multe variante, dar executivul nu le-a luat în considerare. Com-

pensiile avansate de Guvern sînt modice și nu vor reuși să echilibreze raportul prețurilor salarii.

Totuși, în privința alegerilor de la 27 septembrie, putem sta liniștiți. BNS declară că nu dorește o „putere de stînga” în România. Electoratul acestui cartel sindical numără cîteva milioane de voturi, iar prezența lor la urnele de votare poate răsturna pînă și cele mai realiste calcule politice.

EVENIMENTE MARI ...

■ S-A STINS ANDA CĂ-LUGĂREANU. A fost o stea. Stelele se sting. O femeie și o actriță care n-a dat niciodată, nimănui motive de ură, teamă sau invidie. Răspîndea bună-tate și-ți inspira ideea că merită să încerci să fii ca ea. Doamne, rămiu drept cu oamenii de treabă! ■ TELEVIZIUNEA a dat pe post, scurt și cu discreția cuvenită lucrurilor care trebuie făcute pentru că nu mai ai încotro, filmul canadian „Averea diavolului”. Cît timp faptele dezvăluite în film nu sînt comentate public de Procuratură și nu fac obiectul unor anchete penale, acțiunea se cheamă cinism. ■ EMANUEL VALERIU declară într-un interviu, care ar putea fi trist dacă n-ar fi neadevărat dintr-un cap la celălalt, că demiterea sa e ilegală. Bineînțeles! Numai numirile sînt legale. ■ LA FLORESTI, meciul de fotbal dintre echipa locală și Rapid din deschiderea campionatului a ținut 99 minute. Dacă nu intervenea galeria, partida ar fi durat veșnic. S-a petrecut cazul rar cînd galeria gazdelor s-a rușinat de necinstea

arbitrului. Pînă la ziua în care echipa gazdă va cere să fie sancționată fiindcă a încercat să fure e numai un pas. ■ O DOAMNĂ sesizează un ziar că pe strada Nicolae Pascu din Vitan „o haită de romi face gălăgie și mizerie”. Poate că doamna nu s-a uitat bine. Trebuie să fie țigani, nu romi. ■ RADU CEONTEA, senatorul-grafician, va deschide în septembrie, la „Orizont”, o expoziție personală de grafică. Vom scrie cu maximum de participare cronică manifestării deoarece Radu Ceontea e cel mai talentat grafician din Senat. ■ PETRE ROMAN o ține numai în slujbe și sfîrșiri. Dacă iese în alegeri, zidește o mînăstire și-l înalță în grad pe Teoctist. Să fie primit! ■ LA HOREZI, Constanța Brâncoveanu a fost canonizat cu cinstirea multimei, a președintelui Ion Iliescu și a unui pluton de măicuțe care a ajutat la paza și ordine. Cum la noi tradiția e de tip prezidențial, nu s-a spus foarte clar dacă Brâncoveanu a fost voievod sau președinte. De la ceremonie a absentat Ion I.

Brătianu, situația parțial compensată de prezența lui Grigore Vieru. ■ PRIMUL MINISTRU a solicitat — și a obținut — reducerea semnificativă a fondului de protocol. Se va bea din pahare din ce în ce mai mici, iar cafelele vor fi din ce în ce mai scurte. Pentru următoarea etapă se preconizează ca oaspeții să vină cu paharele de acasă, Guvernul oferind numai vinul și gîlsuk-sugiuc. Întîlnirile de al doilea rang au loc fără gîlsuk-sugiuc. ■ LA POIANA BRAȘOV, după ce a realizat 15 lungimi de bazin, Silviu Brucan a mai avut puteri pentru o profeție: „Regele nu va veni fiindcă îi e frică de instabilitatea politică”. Întrebarea este ce-ar fi profețit domnul Brucan dacă înota 30 de bazine? ■ SE PREGĂTESC ALEGERILE LOCALE. Informația poate să surprindă, totuși e perfect adevărată. În 30 august, în comuna Livezile din județul Alba vor avea loc noi alegeri pentru consilieri comunali. Primarul fiind arestat pentru ultraj cu violență împotriva șefului de post, alegerile pentru primar se vor ține după realege-

rea președintelui Ion Iliescu. Dacă nu, nu. ■ PRIMUL JUDEȚ care va da faliment va fi, probabil, Brăila. E județul care a votat 970/1, pentru domnul Iliescu și F.S.N. Oare județele falimentare sînt desființate sau se trec la disponibilități pentru export? ■ S.C. COMBIL S.A. din Ialomița merge bine în ciuda faptului că are acest nume, adică un nume din care nu rezultă deloc că produce carne. Cu un efectiv de numai 450.000 capete, Combil-ul ialomițean livrează carne ca de la 650.000. Parcă mi-e dor de o emisiune tv la ore de vîrf cu succese la zi în agricultură. Parcă m-am săturat de tați care ucid prunci și femei care naso pe tramvaie. ■ DACĂ DVS. NU V-AȚI SĂTURAT de asemenea știri care, încep să cred, declanșează — printr-unul din acele stranii procese psihice — faptele propriu-zise, iată niște fapte propriu-zise: Aurel Gheorghe, din Brăila, o „determină” pe soția sa, Cristina să se sinucidă. Femeia s-a aruncat de la etajul IV al blocului. Bărbatul a determinat-o — după cum elegant se exprimă autorul știrii — cu un topor. Alte determinări: mirosul de la morga lipsită de camere frigorifice ale spitalului județean Pitești îi scoate afară pe bolnavii spitalului de psihiatrie. Ciudat e că

Pedeariștii iubesc cu forța studenții de la Institutul Agronomic

În lipsa hranei, a căldurii și a apei calde, studenților de la IANB le-a fost oferită din belșug... campanie electorală pedearistă.

„O parte importantă dintre studenți — ne-a declarat Dan Botănoiu, membru în conducerea Ligii Studenților din IANB — și-a manifestat dorința de a se întîlni cu liderii Convenției Democratice, în special ai PNT-CD, pentru că această alianță politică, prin programul și principiile sale, răspunde cel mai bine aspirațiilor noastre. Am fost refuzați categoric

de către conducerea institutului. Întîlnirea s-ar fi impus cu atît mai mult cu cît numeroase cadre universitare sînt membri fondatori ai PDAR, partid satelit al FDSN și al președintelui Ion Iliescu și fac propagandă pro-PDAR. Un exemplu în acest sens îl constituie dl. Teaci, care a încercat de cîteva ori să racoleze noi membri sau simpatizanți dintre studenți. Nu a reușit însă.”

Parcă învățămîntul era apolitic, nu-i așa domnilor agrarieni?

Furt de școli

În București, 340 de localuri afectate procesului de învățămînt continuă să fie ocupate în mod ilegal de diverși intruși (unități economice de stat, privatizați, administrație publică).

Există o mai veche hotărîre a Guvernului, prin care aceste clădiri sînt retrocedate școlilor bucureștene, dar pînă în

prezent nimeni nu a respectat-o. De menționat că 314 școli au fost obligate ca în anul de învățămînt 1991—1992 să funcționeze în două și chiar trei serii. Ce are de spus Guvernul? Ce are de spus dl. ministru Mihai Golu?

Grupaj realizat de LUCIAN TUDORANCEA ■

Războiul s-a terminat. Începe teroarea

● După încheierea acțiunilor militare în Transnistria, membrii FPCD care au participat ca voluntari la acest război au de suferit în continuare. Astfel Ion Surugiu voluntar rănit grav, cu plămîinii ciuruiți și cu un glonte oprit la doi centimetri de inimă internat în spitalul republican din Chișinău, a fost căutat de niște „civili”. A reușit cu greu să fugă din spital, în prezent ascunzîndu-se la prieteni.

● Dumitru Nogai, căpitanul postului de poliție din Tighina pe care l-a apărut din martie pînă în august, a primit ordin să părăsească orașul Tighina împreună cu camarazii săi. Acum în postul de poliție din Tighina este instalată comenduirea militară rusească. Șefii de la Chișinău l-au „sfătuit” să nu mai apără la Tighina cel puțin 10 ani.

● Din surse neoficiale aflăm că 7 membri ai unui detașament de voluntari au fost internați în spitalul de psihiatrie, deoarece împreună cu alți combatanți au manifestat împotriva regimului de la Chișinău și au cerut demisia guvernului Sangheli.

● Totodată se înregistrează amenințări la adresa voluntarilor care au declarat că unica șansă a Basarabiei este reunirea cu Patria mamă, România.

Biroul de presă al FPCD

rea președintelui Ion Iliescu. Dacă nu, nu. ■ PRIMUL JUDEȚ care va da faliment va fi, probabil, Brăila. E județul care a votat 970/1, pentru domnul Iliescu și F.S.N. Oare județele falimentare sînt desființate sau se trec la disponibilități pentru export? ■ S.C. COMBIL S.A. din Ialomița merge bine în ciuda faptului că are acest nume, adică un nume din care nu rezultă deloc că produce carne. Cu un efectiv de numai 450.000 capete, Combil-ul ialomițean livrează carne ca de la 650.000. Parcă mi-e dor de o emisiune tv la ore de vîrf cu succese la zi în agricultură. Parcă m-am săturat de tați care ucid prunci și femei care naso pe tramvaie. ■ DACĂ DVS. NU V-AȚI SĂTURAT de asemenea știri care, încep să cred, declanșează — printr-unul din acele stranii procese psihice — faptele propriu-zise, iată niște fapte propriu-zise: Aurel Gheorghe, din Brăila, o „determină” pe soția sa, Cristina să se sinucidă. Femeia s-a aruncat de la etajul IV al blocului. Bărbatul a determinat-o — după cum elegant se exprimă autorul știrii — cu un topor. Alte determinări: mirosul de la morga lipsită de camere frigorifice ale spitalului județean Pitești îi scoate afară pe bolnavii spitalului de psihiatrie. Ciudat e că

Snegur, maimuța și portocala

Una dintre metodele de-a prinde o maimuță era și capcana cu portocala. Într-un gard se făcea o gaură cât să intre laba maimuței, iar în dreptul găurii se puneau o portocală. Maimuța introducea laba, înghita portocala, dar pumnul ei era acum mare decât gaura și nu și-l putea retrage. Și maimuța era capturată acolo, lângă gard: nu realiza că pentru a putea scăpa trebuia să dea drumul la portocală.

Mulți spun că exact așa a fost prins și Mircea Snegur de ruși: I-au pus Transnistria în dreptul găurii de la Tighina-Tiraspol, el a înșăfat-o și n-a mai avut scăpare, întrucât n-a știut, când trebuia, s-o lase din mină.

Lucrurile stau și nu stau așa, mai precis, fabula este valabilă doar pe jumătate. Este adevărat că, judecând nu după intenții, care vor fi fost, poate, bune, ci după ce-a ieșit, se pare că Snegur, decît să vină spre România cu Basarabia fără Transnistria, a preferat să se ducă spre Moscova cu Transnistria și cu Basarabia anexă la ea. Preșidentului mentor de agrarieni i s-au părut — în concordanță, vai, cu partea urită a istoriei omenirii! — mai aproape dinții decît părinții. Însă, pe de altă parte, este normal să ne întrebăm: se putea oare renunța cu una, cu două la Transnistria? Era Transnistria o bucată de pământ oarecare, un teritoriu ca multe altele, care, dacă este, bine, dacă nu — nu-i cine știe ce nenorocire? Fără îndoială că nu, Transnistria este pentru ceea ce se cheamă Republica Moldova: depozitul de sânge, de gemete, de suspine și de sudoare, visieră, pușculiță, tezaurul. Toată vloga moldovenilor de la răsărit de Prut — cită n-a luat calea Moscovei — stoarsă timp de o jumătate de secol în Transnistria se află. Acolo a fost silită Moldova să facă investiții, acolo se află toată industria moldovenească importantă, obiectivele energetice, pirghiile

de acces la energie. S-au făcut acolo întreprinderi mari și s-au adus ruși și alți străini, de la mii și mii de kilometri, să beneficieze de ele și să le țină la dispoziția Kremlinului, în timp ce populația autohtonă era trimisă în Siberia și pe alte coclauri, de unde fugeau rușii. Le vine ușor în prezent veneticii din Transnistria să strige că acolo nivelul de trai este de două ori mai ridicat decît în Moldova de la apus de Nistru, dar uită să precizeze că acest lucru se datorează spoliierii Basarabiei. Făcînd din Transnistria unicul buzunar în care se băga agoniseala întregii Moldove, Moscova a conceput, cu perfidie și cinism, de-a lungul întregii perioade de ocupație, teritoriul moldovenesc de la răsărit de Nistru ca pe un uriaș mijloc de șantaj, presiune și intimidare la adresa Basarabiei. Cei de la Kremlin au mizat pe faptul că omul nu poate renunța ușor la ceea ce a agonisit o viață. Și așa a reușit să evitarea, în cazul de față, a posturii maimuței prin abandonarea portocalei, a Transnistriei, adică, n-ar fi fost soluția cea mai nimerită.

Atunci, ce i se poate reproșa lui Snegur? I se poate reproșa că n-a evitat sus-amintita postură pe o altă cale: sfărîmarea gardului. Lăsarea din mină a portocalei ar fi indicat, firește, condiția de om, dar de om fricos și slab, care, atacat de hoți, dă și punga, și hainele de pe el numai să scape. Sfărîmarea gardului ar fi indicat, de asemenea, condiția de om, însă de om puternic, curajos, care pune hoții pe fugă și-și păstrează avutul. Președintele de la Chișinău n-a făcut însă nici unul din cele două gesturi omenesti, din care cauză, prins și băgat în cușcă, el riscă să fie purtat pe la bilciuri și arătat la curioși: uitați-vă, acesta este Snegur, care n-a știut nici să dea drumul portocalei, nici s-o păstreze pentru sine.

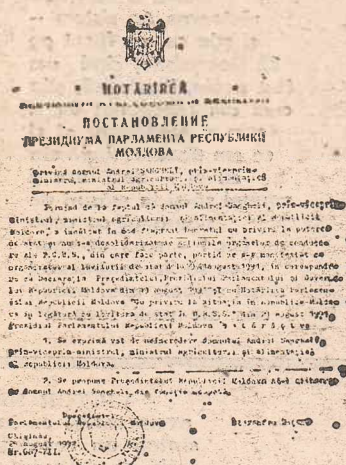
ION D. GOIA ■

Primum de la Biroul de Presă al Frontului Popular Creștin Democrat din Chișinău

IERI PUCIST, AZI PRIM-MINISTRU

Înainte de vizita ce o va efectua la București primul ministru al Republicii Moldova dl. A. Sangheli, vă informăm că în urmă cu numai un an, Parlamentul de la Chișinău prin hotărîrea din 24 august cerea eliberarea dlui A. Sangheli din funcțiile ocupate (prim-viceprim-ministru, ministrul agriculturii și alimentației al Republicii Moldova) datorită colaborării sale cu „celebrii” puciști ai celui august care a cutremurat întreaga lume. Iată cine este mina dreaptă a domnului Snegur, mina care semnează acorduri internaționale din partea Republicii Moldova, în august '92, după un an!

Chișinău, 24 august 1991: Președintele Parlamentului hotărăște (documentul nr. 687-XII) acordarea votului de neîncredere prim-vice-prim-ministrului ANDREI SANGHELI, pentru că „nu s-a desolidarizat de acțiunile organelor de conducere ale PCUS, din care face parte, partid ce s-a manifestat ca organizator al loviturii de stat de la 19-21 august 1991”. Parlamentul cere, totodată, președintelui Snegur să-l elibereze pe Andrei Sangheli din funcție. Răspunsul lui Snegur privindul pe colaboratorul puciștilor? Iată-l: Andrei Sangheli este astăzi prim-ministru!

Col. Vasile Rusu, torționar comunist înrăit, este încă șef

Dl. Tinu C., str. Mihai Viteazul nr. 8, oraș Gherla, jud. Cluj, ne înștiințează că:

„Pe 19 iulie a.c. în orașul Gherla, jud. Cluj, cunoscut pentru faima penitenciarului său, din inițiativa bisericii greco-catolice, prin osîrdia preoților Gh. Breharu și Gavrilă Pop, s-a sfințit o superbă troiță de lemn pe dealul

unde au fost îngropați, în mare secret, sute de deținuți politici.

Printre organizatori a figurat și col. Vasile Rusu, comandantul actual al penitenciarului Gherla, cunoscut pentru faptele sale de „bravură” din activitatea desfășurată la penitenciarul din Aiud cu ani în urmă.

Întrebările care se pun a-

cum acestui torționar comunist sînt:

1. — cînd a lucrat cîștit, în tinerețea sa, ca virtuos ofițer de penitenciare, sau acum?

2. — ce amestec și contribuție are în perioada 16-24 decembrie '89 cînd a trimis o mașină a penitenciarului Gherla însoțită de o grupă de pușcași-mitraliori, în cadrul acțiunii codificate secret de puterea comunistă și securitate sub numele de „ACȚIUNEA VASILE”, pentru reprimarea demonstrațiilor de la Timișoara?

3. — a lucrat cîștit în noaptea 22-23 decembrie '89 cînd, în mod arbitrar și unilateral, a evacuat conducerea comunistă a orașului care fusese reținută de revoluționari și cînd i-a salvat pe acei torționari comuniști prin spargerea unui zid de cărămidă aflat între actuala clădire a Poliției și vechea poștă, transportînd cu mașina penitenciarului „reținuții”, chipurile, la penitenciar, după care i-a eliberat imediat, de unul singur?

4. — a fost corect în noaptea de 22 spre 23 decembrie

'89, cînd a participat la arestarea și izolarea unui lider revoluționar, plînuind împreună cu alții, împușcarea mișelească a acestuia.

În procesul de la Timișoara va trebui să figureze și numele său ca implicat în reprimarea sîngeroasă a populației răzvrătite.

Acest aspect a mai fost sesizat în presa județeană dar, în urma publicării notei colonelului Rusu ca „drept la replică”, lucrurile s-au stins.”

RADU BARABA-POPA ■

aceștia nu invadează străzile ci trec direct la invadarea restaurantelor. Tot în județul Argeș, trei judecătorești — Vasile Manea Drăgulin, Ion Ionescu și Costache Ivanov — îl grațiază pe Constantin Bordei, om cu multe rele pe conștiință, condamnat pentru că a violat o femeie bolnavă psihic, la 15 ani de temniță. Deși nu e la primul viol, deși victima a decedat, deși Bordei a mărturisit fapta, cei trei l-au găsit nevinovat. O fi probabil tot datorită emanațiilor de la morga fără frigorigere. Că doar n-o să le cerem judecătorilor să invadeze circumiile! Și fiindcă e săptămîna Piteștiului, ne vine vestea că Ștefan Firescu, de profesie colonel, șeful unității de pompieri Argeș injură ca la ușa cortului, dar numai în ordine ierarhică. Poate că ar trebui avansat șef de cort, ca să injure acolo ca la ușa pompierilor.

■ TREI PARTIDE au ca simboluri electorale o casă — cînd mai lată, cînd mai înaltă. Niciuna din aceste case însă nu are ferestre sau uși, ca să nu spunem că uneia îi lipsește jumătate de acoperiș. Să

nădăjduim că toate acestea se regăsesc și în programele electorale ale partidelor în chestiune. ■ ADRIAN SEVERIN declară, la o recentă conferință de presă, că e dispus să preia oricîte certificate de proprietate i se dăruiesc. Domnul Severin n-a aflat că certificatele nu se dăruiesc ci se vind. Dacă vrea să cumpere însă îi recomand bandele de țigani care ocupă zona Bucur Obor. Prețul curent e 4.000 la cumbărare și 5.000 la vînzare. ■ ÎNCEPÎND cu 20 august se percepe birul general pe audiovizual. Se ridică o întrebare: cum vor intra agenții financiari în casele fără radio și televizoare ca să constată aceasta? Și cum nici o întrebare nu se naște singură, iată-o și pe sora ei: cum vor strînge birul de la familiile care n-au în casă nici un fel de aparate? O lege proastă e o lege perfectă care nu poate fi aplicată. Birul pe audiovizual e cea mai desăvîrșită lege emisă în România după marea împușcare.

TUDOR OCTAVIAN ■

ECARISAI

DETECTOR NEWS BULLETIN

Știri false din presa românească și străină, dezmințiri

● **CURIERUL NAȚIONAL** nr. 438 ne relatează mai multe știri sub titlul „Carnet electoral”, printre care și aceea că „prezent la mănăstirea Sucevița, dl. Emil Constantinescu și-a manifestat dorința de a vorbi populației. Maica stareță, însă, l-a dat afară, deoarece dl. Emil Constantinescu și-ar fi petrecut noaptea într-o casă de „sectanți”. Pînă la urmă, dl. Constantinescu a încercat să le vorbească celor prezenți, dar a fost supus unui tir cu... roșii”. Contactată telefonic, Maica stareță de la mănăstirea Sucevița ne informează: „În ziua de 6 august, cînd dl. Constantinescu a vizitat mănăstirea, era hram. În această zi, la Sucevița se adună multă lume, din toate comunele din jur. Noi am considerat că nu este potrivit ca această cuvîntare să fie ținută în curtea mănăstirii, de aceea i-am sugerat, ca fiind locul cel mai potrivit, pista de aterizare a elicopterului. Dl. Constantinescu a vorbit populației, dar nimeni n-a aruncat cu ro-

șii. În primul rînd, sînt foarte scumpe. În al doilea rînd, în zona noastră nu se prea găsesc”. La sfîrșitul convorbirii, Maica stareță a precizat că n-a interesat-o unde și-a petrecut dl. Constantinescu noaptea și i-a făcut o primire frumoasă împreună cu înalt Prea Sfințitul Pimen.

● Sub titlul „O controversă care poate destrăma Convenția Democratică”, cotidianul **EVENIMENTUL ZILEI** nr. 47 informează că în zilele de 19-21 august 1992 la Budapesta se vor desfășura lucrările Congresului Mondial al Maghiarilor. În data de 22 aug. va avea loc Congresul Mondial al Ardelenilor. O delegație a UDMR reprezentată, deocamdată, doar de dnii Szöcz Geza și Laszlo Tökeș se găsește în capitala Ungariei pentru a lua parte la programul Uniunii Mondiale a Maghiarilor. Prezența UDMR

în aceste zile la Budapesta a generat o vie dispută în rîndul aliaților politici din România, partidele din Convenția Democratică, dispută care poate afecta unitatea opoziției politice române.

Referitor la aceasta domnul Domokos Geza, președintele UDMR, prin Biroul de presă, ne-a precizat că la Budapesta UDMR nu participă la Congresul Mondial al Maghiarilor, că nici dumnealui nu va participa contrar (celor afirmate și de săptămînalul „Expres” nr. 33 din 18-24 august 1992). Pastorul Laszlo Tökeș va participa în calitate de invitat de onoare și va rosti o cuvîntare, iar senatorul Szöcz Geza va ține un referat în nume personal. Ei nu reprezintă oficial UDMR.

COMPANIA „EXPRESIV”

EVENIMENTE MICI

CONFERINTELE
DE PRESĂ
FLACĂRA

„Poate că, dacă aş fi făcut şi eu Ştefan Gheorghiu sau Academia la Frunze, aş fi procedat la fel cum a procedat dl Ilescu. Din punctul lui de vedere, el a reuşit să foarte exact: atita timp cit avea un adversar redutabil, pe subsemnatul, care a reuşit să răstoarne un sistem — şi ştia ce am făcut pe 22 Decembrie, cind am fost acolo, împreună, ştia cum am reacţionat eu şi cum a reacţionat el şi ce am discutat după aia cu el — deci, era şi normal să-şi ia măsuri de siguranţă ca ceea (sic! — n.n.) ce spun eu să fie contracara drept vorbele unui nebur sau ale unui securist”.

VICTOR NIŢA: Graţie intermedierei colegului nostru, Lucian Tudorancea, îl avem astăzi ca invitat la conferinţa de presă pe domnul Nica Leon. Domnule Nica, sinteţi un revoluţionar cu tot atâtea merite în revoluţia din Decembrie ca şi Dan Iosif, ca şi Dumitru Dincă. Dacă ar fi să compar meritele dv. cu ale lui Petre Roman, acesta ar fi un copilăş pe lângă dv. Dar viaţa e tare ciudată. Sau poate că nu numai viaţa. Domnul Petre Roman a fost numit prim-ministru, acum e liderul unui partid încă important, domnul Dan Iosif este senator, pină la noile alegeri, iar dv. şi dl Dincă n-aţi ajuns ceea ce poate că aţi sperat. Ai mult decit atit, presa a scris despre dv. şi despre dl Dincă în fel şi chip. V-a cam desfiinţat. De ce?

NICA LEON: Am fost marginalizat de către poporul român datorită lipsei de practică politică şi datorită oportunistului unor slujitori ai presei care au fost pregătiţi la Ştefan Gheorghiu şi care, după aceea, s-au complăcut în acelaşi sistem, sperind că s-ar putea întoarce ceva. Şi pentru că ei nu voiau nici-cum să supere puterea, puterea care pină atunci i-a plătit şi i-a educat şi dirijat într-un anumit sistem, mi-au creat imaginea de om imoral, care a avut patru neveste şi şase copii pe care i-am părăsit fără să le plătesc pensie alimentară. S-a spus că aş fi ofiţer, chiar colonel de securitate, alţii spuneau că sînt informator la securitate, că sînt KGB-ist, că sînt legionar, că am furat 41 000 lei de la o asociaţie, că am furat 50 de lei de la o femeie de serviciu, sau că eram un nimeni din punct de vedere profesional şi m-au dat afară inclusiv de la „23 August”, că sînt rudă cu Ceauşescu, nepotul Elenei Ceauşescu, şi soţia mea nepoata lui Manea Mănescu..., că am fost organizatorul vizitelor lui Ceauşescu la lacul Mihăileşti-Corneşti, sau că eram atit de tare, că dacă aveam un prieten care voia să plece, doar cu o simplă semnătură a mea, prima paşaport şi valută. Asta e doar o parte a celor scrise în presă, începînd cu Dimineaţa, şi terminînd cu Adevarul.

LUCIAN TUDORANCEA: Aş vrea să începem cu... începutul. Disidenţa dv. faţă de regimul lui Ceauşescu nu s-a născut în ziua de 22 Decembrie '89. Dv. aveţi, ca să spun aşa, antecedente în această materie. Ne puteţi puncta pe scurt cîteva momente?

NICA LEON: Pot să spun că disident am fost după o discuţie pe care am avut-o cu bunicul meu, care a luptat la Mărăşeşti. La şcoală învăţam

bine şi voiau să mă facă pionier. Şi aveam o discuţie contradictorie cu bunicul meu, care îmi povestea că din curtea lui ieşeau atitea vaci cite ies azi din trei colective.

VICTOR NIŢA: Cînd era asta?

Am fost disident din clasa a treia primară

NICA LEON: Eram în clasa a treia. Şi din acel moment am început să deschid ochii şi să văd dacă el a avut dreptate sau ce mă învăţa pe mine profesoara la şcoală era corect. Am pus mina şi-am citit şi Constituţia, şi am văzut că în Constituţie scria că învăţămîntul este gratuit şi atunci m-am întrebat de ce ni se cer bani pentru fondul clasei, de ce în vacanţă trebuie să mergem să spălăm băncile, să ducem maculatură, sticle, ş.a.m.d. Cînd am avut 21 de ani, am scris o scrisoare la sectorul 2, eu lucrînd tot în sectorul 2, în care i-am scris secretarului de sector, că UTC-ul este o organizaţie de tip fascist, care nu corespunde cu interesele mele. Pe urmă am făcut o altă scrisoare prin care am ieşit din sindicat.

VICTOR NIŢA: Prin ce an era asta?

NICA LEON: Prin 1978—'79. De fapt am început să scriu împotriva sistemului de prin '76, după aia, după cutremurul din '77, cînd m-am luat mai dur de acest regim şi oamenii lui pentru că eu voiam să mă căsătoresc şi ayeam nevoie de casă. Lucram la Cinescoape de mai mulţi ani, din '74 şi în tot acest timp nu primisem o casă pentru că fabrica nu-şi făcea planul, şi m-am dus la secretarul de partid şi i-am spus: dom'le, dumneata cînd

te-ai însurat, cine i-a făcut educaţie soţiei? Dumneata, probabil. Eu n-am unde, eu stau într-un apartament cu trei camere cu fratele şi cu tatăl meu, şi nu pot să-mi întemeiez acolo un cămin. Un cîine în Germania, pentru a fi ţinut, trebuie să aibă 9 metri pătraţi. Eu, ca cetăţean al României, am dreptul la o garsonieră? Păi, nu se poate, tovarăşul, că n-avem, că nu facem planul. Dom'le, pe mine nu mă interesează, eu vreau să mă-nsoar, mie-mi trebuie casă. Poţi să-mi dai sau nu? Nu pot. Bun, atunci eu mă duc mai sus. Am făcut un memoriu şi m-am dus la C.C. L-am depus acolo la registratură, şi am urcat pe scări, în audienţă. Era un tovarăş acolo, şi eu i-am spus: eu am venit că uite, vreau să mă-nsoar şi că voi, ca stat socialist, nu-mi creaţi condiţiile necesare pentru a face acest pas. Am înţeles că ţara n-are case, e după cutremur, unii stau în corturi, e vina voastră că nu puteţi să vă organizaţi mai bine, dar pe mine nu mă interesează. Deci, un cîine în Germania are dreptul la 9 m.p. Eu, în România am dreptul? Şi el zice, băi, băiete, tu ştii cu cine vorbeşti? Dom'le, pe mine nu mă interesează, nu sinteţi capabili, mergeţi cu mine în Gara de Nord, în sala de aşteptare, îmi arătaţi un loc, şi eu mi-aranjez acolo. Băi, eşti cam obraznic! Eu zic, dom'le, uite care-i treaba, peste trei săptămîni, că atunci trebuia să vină Giscard d'Estaigne, eu o să scriu o chestie mare pe un cearceaf alb şi o să defilez cu el cînd vine preşedintele Franţei, să vadă şi el care sînt condiţiile de la noi din ţară. Şi ce vrei să spui? întrebă ală. O să vezi tu atunci. Şi ai depus vreun memoriu, ceva? Am depus. Bine, zice, du-te acasă, stai liniştit. A doua zi m-a chemat tov. Toma, secretarul de partid de la Cinescoape. Se poa-

NICA LEON ÎN RĂZBOI CU TOATĂ LUMEA

te, tovarăşe, te-ai dus acolo în casa partidului, ai ameninţat, şi acum vrei să scrii pe cearceaf? Da, dom'le, scriu. Că m-a sunat ală şi m-a-ntrabat dacă o să scrii şi i-am spus că da, scrie, că asta nu-i sănătos. Ei mă cunoşteau că ceea ce voiam să fac, aia făceam şi dacă promiteam ceva, nu uitam.

TUDOR OCTAVIAN: Povestea gherilei dv. este lungă, dar subiectul întîlnirii noastre este altul: candidatură dv. la preşedinţie.

NICA LEON: Deci, asta am făcut, am scris scrisori peste scrisori, ei m-au dat afară, am încercat să fac un sindicat, se numea Frăţia, atunci m-au luat de-acasă, m-au arestat... Am tot scris scrisori, înainte de Congresul al XIV-lea, am scris o scrisoare, în care-mi ofeream candidatura, El, cel mai mare revoluţionar, savant, şi eu, un nenorocit cu şcoala la seral, care muncesc pe un şantier, un nimeni din punct de vedere politic în ţara asta! Scrisoarea asta am reuşit s-o scot şi din ţară, a apărut în The Globen Male, pe 20 decembrie 1989, văzînd că se ţine congresul şi spectacolul grotesc de la CC, după congres am făcut o altă scrisoare, în care-i spuneam că e bătrîn, bolnav şi nebur, că nu-şi dă seama de realitatea din ţară, că nu-l iubeşte nimeni, nici măcar cei mai apropiaţi colaboratori ai lui, şi că dacă nu-şi va da demisia, se va alege praful atit de el cit şi de familia lui, dar şi de ţară, şi că în momentul în care primul om va avea curajul să strige ceva la un miting organizat de comunişti, comunismul va dispărea. Şi cînd a fost mitingul din 21 dec. eu mi-am luat la revedere de la nevastă-mea, i-am zis ce vreau să fac, şi în momentul în care au condamnat acţiunile de la Timişoara, am strigat „Jos Ceauşescu”, „Jos că-lăul, Huo”.

VICTOR NIŢA: Unde erăţi?

NICA LEON: Eram în dreptul corpului C al CC, deci corpul de unde a plecat elicopterul.

EUGEN CHIROVICI: Dv. aţi aruncat petarda?

La mitingul din 21 decembrie '89, petarda a fost aruncată de dl Andrei Ilie

NICA LEON: Nu, petarda a fost aruncată din parcul din spate, de un domn, Andrei Ilie, are vreo 63—64 de ani acum...

TUDOR OCTAVIAN: A scris cineva despre asta?

NICA LEON: Nu, deşi am o declaraţie de-a lui, are şi Dl. Băcanu, dar n-a apărut niciodată. L-aţi văzut pe caşetă, e omul care l-a sărutat pe Ilescu, cînd a ajuns la CC, e un domn cu părul creţ...

LUCIAN TUDORANCEA: Dar ce s-a întîmplat cu staţia de radio-emisie?

NICA LEON: A, cu staţia de care toată lumea m-a acuzat, dar n-a venit nimeni să mă-ntrebe dom'le, ai fost atacat, că eşti centru, că eşti de la securitate, că ai avut o staţie, extrem de greu de utilizat şi cum ai ştiut s-o manevrezi. Deci, domnilor, ştiţi ce s-a întîmplat: a fost o revoltă, care s-a transformat în revoluţie, care ulterior, forţele interesate, văzînd că şi-au pierdut influenţa şi puterea, au declanşat o contrarevoluţie, care s-a declanşat pe la ora 17, pusă la cale de tov. Ilescu, pe la două după amiază, cînd a luat legătura cu Ambasada sovietică, şi văzînd că în noaptea de 22 nu prea au avut audienţă, deşi au contactat oameni de bine acolo, inclusiv pe generalii Vlad şi Guşe, care s-au lovit mereu de refuzul lui Mazilu, pentru că le-a cerut atunci ofiţerilor să-i dea afară pe toţi din sediul CC-ului, inclusiv pe mine, la sugestia lui Verdet, pe care tocmai îl salvasem din miinile lui Ion Itu...

TUDOR OCTAVIAN: De ce aţi salvat dv. fel de fel de oameni care nu trebuiau salvaţi?

NICA LEON: Domnule, din următorul motiv: pentru că în Occident, noi şi-aşa aveam o imagine foarte proastă, şi ce-ar fi zis despre noi, că au venit nişte bestii, care au dat jos alte bestii, care au împuşcat oameni fără judecată, deci făceam aceleaşi greşeli pentru care noi şi alţii i-am condamnat.

EUGEN CHIROVICI: L-aţi fi salvat şi pe Ceauşescu?

NICA LEON: L-aş fi arestat şi pe Ceauşescu, cum aş fi făcut şi cu Ilescu şi cu tot grupul lor.

TUDOR OCTAVIAN: Eu vă întreb, dat fiind că aveţi un plan bine articulat, aproape de redresarea economică a României, aveţi dv. un dosar asemănător şi pentru a ajunge preşedintele României? Adică aveţi un scenariu a ce trebuie să faceţi? Aveţi un scenariu al modului în care trebuie să vă faceţi simpatie?

NICA LEON: Deci, am scenariu şi dacă reuşesc să plec de aici cu simpatia dv. singur, voi reuşi să câştig. Singurul lucru care mi-a lipsit a fost simpatia presei. Pentru că dacă atunci cînd m-am luat în CPUN de dl. Ilescu, şi cu staţia, presa ar fi venit să mă-ntrebe, toată lumea ar fi ştiut exact cine sînt.

TUDOR OCTAVIAN: Domnule, simpatia nu e ceva care se distribuie, ea se obţine, prin anumite mijloace, e un bun public. Faptul că Brăila a votat 97 la sută cu Ilescu şi Roman, înseamnă că cei doi au ştiut cum să-şi câştige

simpatia.

NICA LEON: Nu din simpatie, ci din disperare i-au votat. Și din lipsă de informație, pentru că dacă oamenii ar fi știut exact ce votează, fiți sigur că nu luau nici 2 la sută.

TUDOR OCTAVIAN: A doua întrebare pe care vreau să v-o pun este: sinteți foarte mulți candidați la președinție. Ce sens au aceste candidaturi, este bine, este rău?

NICA LEON: Dacă dl. Druc aduce 20 000—30 000 de oameni în uniformă militară să strângă semnături, eu ce să fac, să apelez la polonezi, la americani, la nemți, ca să-mi strângă semnăturile? După părerea mea, este dorința unora de a face bine pentru țară, a altora de a se scrie despre ei în presă, iar a altora, inconștientă efectiv. Și alții care vor să păstreze puterea, să facă ce-au mai făcut. M-ați întrebat cu stația...

L-am auzit pe Mazilu spunind să se tragă în tot ce mișcă

Pe 22 dec. a fost un dezastru total, oamenii necunoscându-se. Eu am pus mai devreme un administrator și niște civili să încuie toate ușile, pentru că se fura tare, ușile erau metalice, și pentru că a început să se tragă tare în clădirea de vis-à-vis, atunci toți au pus mina pe arme, care erau din belșug, și au început să tragă, unii pe fereastră, alții în uși. Cei care erau pe culoare au auzit că se trage și au ripostat. Cum apărea unul în ușă, trăgeau. Grupul de la lift trăgea în grupul de la scări, crezând că sînt teroriști. Și atunci, văzînd că armata a venit fără nici un fel de mijloc de comunicare, atunci, a doua seară, deci pe 23 spre 24 noaptea, m-am dus la toate grupurile și le-am spus să facă ce vor, numai să se cunoască și după glas, pentru că, iar o să vină noaptea, și iar o să vă-mpușcați între voi. Și i-am rugat pe colonelii Nae și Lăzărescu de la Direcția a V-a, care au stat cu noi din prima clipă, ne-au ajutat, ne-au arătat unde sînt depozitele de armament, deci pe ei i-am rugat să aducă aparatură de comunicare radio, pentru toate etajele și locul central, care era camera generalilor. La un moment dat, în noaptea de 22 cînd toți se băteau, s-a declanșat atacul, văzînd că generalii sînt sub masă protejați de corpurile unor ofițeri, pe masă era stația la care l-am auzit pe Mazilu să se tragă în orice mișcă. Atunci am pus mîna pe stație și am spus: domnule profesor, dacă nu te prîcepi, te rog să nu te bagi, de-acum încolo comanda e la mine, eu sînt centrul. El n-a mai zis nimic. Eu am spus: opriți imediat focul și aprindeți lumina. Și am început să primim mesaje: sînt armata, trag în teroriști. De unde știți că sînt teroriști? I-ai văzut? Nu, dar trag în noi. Le-am

zis să aprindă lumina și să nu tragă decît dacă-l văd la 50 de metri, după somație. Și m-au ascultat oamenii. Și s-a făcut liniște. Pînă dimineața nu s-a mai tras deloc. Și-atunci, unde erau teroriștii, întreb eu? După care, a doua zi dimineața am fost arestat. Pentru că scenariul era bine pus la punct, armata trebuia să se bată cu securitatea, populația trebuia să tragă în cine putea, să se amplifice haosul, să se facă apel la trupele sovietice, armata sovietică era pregătită, și în fruntea tancurilor sovietice să fie numit Ion Iliescu ca secretar general al P.C.R., și-atunci aș fi vrut să văd cine avea curajul să conteste această calitate.

LUCIAN TUDORANCEA: Decît ați stricat scenariul!

NICA LEON: Da. Și am fost arestat de dl. Mazilu și col. Rădulescu. M-au trimis la fortul Ștefănești ca să fiu împușcat. Am scăpat pe 23 dec...

TUDOR OCTAVIAN: Ați avut vreo discuție cu Mazilu ulterior?

NICA LEON: Am ajuns prin martie '90 la dl. Mazilu acasă, i-am pus întrebări, la început n-a recunoscut nimic, apoi a recunoscut că a fost șocat, a văzut prea mult sînge, și prostituate care inclusiv în acele momente făceau ce făceau.

VICTOR NIȚĂ: Domnule Nica Leon, v-am mai rugat să ne răspundeți scurt la întrebări, ori dv. vă pierdeți în povestiri. Dacă o să iasă un interviu care n-o să placă, nu e vina noastră.

ALEXANDRU PĂSĂRIN: Apropo de întrebarea colegului meu cu candidații, nu credeți că unii dintre ei fac o diversiune?

NICA LEON: Nu am exclus o asemenea posibilitate. Una din diversiuni este dl. Constantinescu. Cînd ajunge în fața alegătorului, acesta zice: pe cine să aleg? Unul a fost secretar de partid la Universitate, celălalt a fost secretar de partid la Iași. Măcar p-asta, pe Iliescu, îl cunosc. Și-atunci îl votează pe Iliescu.

TUDOR OCTAVIAN: ȘTIȚI CĂ ÎN MOMENTUL ASTA NU NE MAI SINTEȚI SIMPATIC?

NICA LEON: Se poate, dar cred că trebuie să spun ceea ce gîndesc.

EUGEN CHIROVICI: În afara campaniei de presă, care spuneți că vă este nefavorabilă, cui anume mai reproșați ceva?

NICA LEON: Păi, zvonurile astea care circulă. Dacă încerci să faci o casă pe un teren mlăștinos, poți să pui cele mai bune cărămizi, că tot o să cadă. Așa a fost și campania mea. Am început cu o mlăștină totală, și-atunci ce era să construiesc? Și ar mai fi o cauză, nu sînt un oportunist politic. Nedorînd să ajung nici Făt-Frumos, nici să mă-mbogățesc dintr-o activitate politică, am părăsit ciudat.

VICTOR NIȚĂ: Altfel spus, n-ați căzut la pace cu puterea instalată?

NICA LEON: Sau cu așa-zisa opoziție, pentru că am

fost chemat să mi se ofere un post de vicepreședinte la un partid așa-zis istoric și am refuzat. În loc să accept, am pus întrebări liderului respectiv, la care n-am primit răspunsul nici astăzi.

TUDOR OCTAVIAN: Sinteți, deci un inflexibil, da?

NICA LEON: Nu, sînt un om corect, care atunci cînd mă bag în ceva, vreau să știu în ce mă bag.

ALEXANDRU PĂSĂRIN: În afară de partidul dv., mai credeți într-o altă forță politică?

NICA LEON: Deocamdată nu cred că există partide în România. Niște partide pe care oamenii le votează doar pentru că au auzit, nu sînt partide. Niște partide, care au lăudat programul de reformă al dlui. Petre Roman, care era de fapt o platformă și toți liderii politici au spus, formidabil, chiar mai bune decît ale noastre, ăștia sînt oameni politici, sînt reprezentanții unor partide? Bețivii Bucureștiului?!, care...

TUDOR OCTAVIAN: Cîți membri activi și pe care conțați are partidul dv.?

NICA LEON: Deci, activi, în toată țara, cred că 1 000. Pasivi, deci oameni pe care nu i-am chemat noi, și care s-au înscris de bună voie pe listă, sînt peste 45 000. Deci, începînd de la cavalerii Ordinului Mihai Viteazul, pînă la țărani, liber profesioniști...

RADU POPA: Ce aventuri ați avut în timpul minierădeii?

NICA LEON: Păi, m-au arestat, m-au bătut bine, m-au dus la Ministerul de Interne, apoi la Rahova și-am stat acolo 2 luni fără trei zile. Apoi a urmat procesul, l-am cîștigat, n-am obținut însă banii...

VICTOR NIȚĂ: Cîți ați cerut?

NICA LEON: 10 milioane și mi s-au acordat 500 000.

TUDOR OCTAVIAN: Vi s-au dat banii? Cine trebuie să vi-i dea?

NICA LEON: Nu mi s-au dat. Ministerul de Finanțe. Dar deocamdată nu este finalizat dosarul pentru că, vă dați seama, s-ar constitui un precedent, care ar da posibilitatea multor mii de oameni care au fost năpăstuiți, să-i dea în judecată.

LUCIAN TUDORANCEA: Totuși, PNL-ul și PNT-CD-ul au fost despăgubiți.

NICA LEON: Da, după cum știți, atunci, sediul Partidului Liber Democrat a fost devastat. La valoarea leului de atunci, pagubele au fost de 10 milioane. Dar n-am primit nimic. Dimpotrivă, ni s-a scris de la Guvern, că nu există lege care să permită despăgubirea partidului. Cu toate astea, PNL-ul, PNT-CD-ul au fost despăgubite. Ziarele lor la fel. Pentru noi, nimic. Și astăzi se află dosarul meu în cercetare, la secția 17 Poliție. Deci, nici astăzi n-am primit un răspuns categoric.

EUGEN CHIROVICI: Domnule Nica, dv. sinteți în război declarat cu puterea. În același timp îl contestați pe Emil Constantinescu! Îi numiți pe mare parte din liderii politici „bețivii Bucureștiului”. Constați pe toată lumea! Ce formațiune politică susțineți?

NICA LEON: Pe dv., pe cei tineri. Am spus-o de multe ori, dar nu m-ați auzit. Pe cei tineri, care n-au fost încă atinși de virusul comunismului. Concret, în afară de Partidul Liber Democrat, nu susțin nici o formațiune politică.

ALEXANDRU PĂSĂRIN: Ce părere aveți despre privatizare?

NICA LEON: O părere foarte proastă. Noi avem un program foarte bun în plat-forma noastră.

ALEXANDRU PĂSĂRIN: În afară de om politic, mai sinteți și întreprinzător?

NICA LEON: Da, am înființat o firmă cu care încercăm să aplicăm principiile economiei de piață, se nu-

mește NOEL, dar, deocamdată, în hățușul de legi și de hotărîri, este extrem de greu. Nu se dorește privatizare, ci dimpotrivă. Noi am încercat să finalizăm blocurile de locuințe care au rămas neterminate de pe vremea lui Ceaușescu. Dar, deși se spune că nu am trecut. Pentru ce de către primar și alte organe abilitate pentru asta, la scrisorile pe care le-am adresat primarilor, am primit răspunsul că solicitarea noastră nu este legală, pentru că nu sîntem unitate de construcțiomontaj. Alții reușesc în hățușul de legi, pentru că au relații. Eu, nefiind securist, nomenclaturist, care să mă duc în cercuri de influență, sigur că nu am trecut. Pentru ce, am făcut eu în decembrie, cînd le-am deranjat niște aranjamente, calcule, mă țin minte.

ALEXANDRU PĂSĂRIN: V-ați manifestat, aproape de cei care și-au deschis firme, că au avut relații, dar dv. cum v-ați deschis firma?

NICA LEON: Cu banii de la CEC. Eu pe vremea lui Ceaușescu am avut o situație financiară relativ bună. Deci, ceea ce am făcut, nu am făcut din cauza lipsurilor. Chiar directorul meu de la 23 August îmi spunea, cînd venea să mă aresteze securitatea, ești nebun, de ce faci, ceea ce faci, lasă-i pe ășia care au 5 copii, care din fasole și cartofi n-au ieșit de 10 ani. Tu, care poți să-ți permiți orice, de ce faci asta? Ehe, dacă nu fac eu, care știu ce vreau, păi, ăștia n-o să facă niciodată. Ți-au zis ăștia vreodată, „nu, șefule”? Eu de cite ori ți-am zis? Și-a fost ca mine, nu ca tine!

Petre Roman vrea să ne vedem după gratii

LUCIAN TUDORANCEA: În perioada CPUN-ului, v-am văzut la televizor în multe discuții aprinse cu dl. Ion Iliescu. Întrebarea mea este: ați fost amenințat între patru ochi de către Ion Iliescu sau Petre Roman?

NICA LEON: Între patru ochi, niciodată. M-a amenințat însă Petre Roman în cadrul CPUN-ului, spunîndu-mi că ceea ce afirm eu este periculos în primul rînd pentru mine, și că s-ar putea să ne vedem după gratii.

TUDOR OCTAVIAN: După gratii el, sau dv.? Sau împreună?

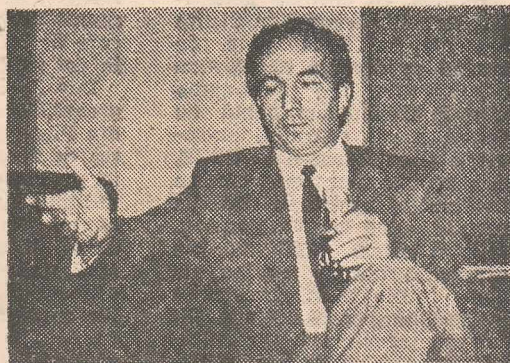
NICA LEON: Există o casetă...

EUGEN CHIROVICI: Revin la momentul 22 Decembrie. Credeți că dv. sinteți cauza pentru care a fost de-juțat planul cu intervenția rusilor?

NICA LEON: Nu numai eu. Știți că în prima seară, de 22, primul care a sunat aici a fost ministrul apărării maghiare care a spus, sîntem pregătiți, venim să... După aceea au sunat de la Moscova, ambasadori... avioanele erau deasupra Bacăului, cereau autorizație să aterizeze, să alimenteze... aici am întors caseta și am pierdut restul frazei.

ALEXANDRU PĂSĂRIN: Încheiere, cine credeți că are cele mai mari șanse la președinție, și de ce?

„Domnule, dacă nu te pricepi, te rog să nu te bagi! De-acum încolo comanda la mine, eu sînt centrul!”

Fotografii de FLORIN IONIȚĂ

CONFERINȚELE
DE PRESĂ
ELACĂRA

Iliescu are totul în mînă

NICA LEON: Ion Iliescu, pentru că are aparatul administrativ și de securitate în mînă, are toate rețelele de informații în mînă, are presa, radioul și televiziunea, sau o mare parte a presei, are sistemul financiar cu care poate să influențeze foarte multă lume, are partidele din opoziție, care au fost totdeauna aliate cu Iliescu, și aici m-am referit la dl. Corneliu Coposu, care este unul din sprîjinatorii dlui Ion Iliescu, și v-am avertizat de multe ori, am cerut să se facă publice stenogramele din 28 ianuarie 1990, ori n-a fost nici un om din presă să cerceteze acele stenograme și să constate că este așa cum spun eu. Atunci partidele istorice l-au votat pe dl. Ion Iliescu ca președinte al CPUN-ului și au respins cea mai bună soluție de a se forma un parlament interimar. Ei erau 145, în consiliul CFSN-ului, noi eram 90 în sală. Le propunem să fie 50 la sută FSN, 50 la sută opoziție, pînă gîndește Iliescu ce, cîți, să numere, o să zică da. Dl. Coposu, după 6 ore de discuții, voia să ne înțîlim peste două săptămîni, eu am zis, hai să luăm o pauză de o țigară, și să terminăm. Și am făcut acea rezoluție, pe care am prezentat-o. Și Iliescu a zis da. Și propuneam o Cameră, gen Senat, care să aibă dreptul să promulge legile, deci Parlamentul face legile, le discută, le dă la această Cameră, care le avizează în cazul în care sînt în interesul poporului. Am cerut ca toate decretellege date după 22 dec. să intre în această Cameră și să se rediscute. Camera să aibă cite trei reprezentanți de la fiecare partid, inclusiv cei de la Front. În momentul ăla cîștigam partida, pentru că Iliescu ar fi fost în minoritate. La prima întrunire a Camerei am fi ales un președinte care ar fi putut fi altul decît Iliescu și ei nu mai aveau controlul. Dar cine s-a opus atunci? Dl. Coposu, dl. Cuneșcu și dl. Patrîciu. După aia i-a venit rîndul lui Cămpeanu, care la fel a făcut. Dacă partidele istorice votau atunci pentru două Camere, România nu era în situația în care este azi. Știți ce a urmat în CPUN, cu încălcarea protocolului făcut la ședința din 1 februarie, nu mai zic de prestația partidelor istorice, care nici nu s-au văzut...

VICTOR NIȚĂ: Altfel spus, încheiere, dle Nica?

NICA LEON: Vă rog să mă scuzați dacă am spus și lucruri care poate nu v-au plăcut...

VICTOR NIȚĂ: E punctul dv. de vedere!

EXTERNE

Și totuși, mina ungurilor?

Dacă-i întrebi pe unguri, la nivel de guvern, ori de ministere de externe, ori chiar la eșaloane mai joase, ce părere au ei despre aserțiunile cum că și în evenimentele petrecute în 1989 și 1990 în țările est-europene, mai cu seamă în România, și în dezmembrarea Iugoslaviei și a Cehoslovaciei, ungurii au jucat un rol important, că în toate cele întâmplate a fost prezentă „mina ungurilor”, ei, ungurii întrebați, vor spune că susținerile respective sunt pur și simplu calomnii, născociri antimaghiare ale elementelor extremiste. Însă un cunoscut ziar budapestan, „Magyar Nemzet”, pare a fi de altă părere. Să vedem ce spune.

„Ceea ce s-a petrecut în 1989-1990 — scrie „Magyar Nemzet” — reprezintă o victorie care nu ar trebui să se piardă. Dar această victorie poate fi utilizată doar dacă poporul simte că sarcinile viitorului îi aparțin. Istoria a oferit acum o șansă unică maghiarilor. În prezent nu există o putere europeană care ar intenționa cu orice preț să aibă rol conducător în această zonă a Europei, chiar în Bazinul Dunării. Dar nu este nevoie de mult timp pentru ca Germania și Rusia să se întărească și să-și intensifice influența economică. Până la sfârșitul mileniului în orice caz trebuie făcut pasul de a ieși din regiunea europeană de la marginea Europei și a intra în Europa adevărată. Printre micile state naționale care se creează în jurul nostru, rolul Ungariei, ponderea sa cresc în mod relativ; datorită așezării sale centrale, este nevoie de o participare a ei activă în zonă. Statulitate ungară și independența Ungariei nu sunt amenințate de un pericol imediat și se pot depăși viziunea și atitudinea politică tradițională defensivă. Ar fi timpul să arătăm Europei și lumii că suntem în stare să finalizăm lucruri importante, nu numai în interesul apărării existenței noastre, ci și pentru realizarea unei țări noi, moderne. Este indispensabil să realizăm reforma gândirii noastre politice, modificarea moralei sociale. Timpul care ne a mai rămas până la sfârșitul mileniului arată tot mai mult: tratatele de pace nu sunt veșnice. În statele succesoare sud-slave, insule etnice pretind autonomie, dreptul la autodeterminare, ba mai mult, proclamă state independente. Oare cit timp se mai poate perpetua situația de a nu se ține seama de cerințele îndreptățite ale maghiarilor care trăiesc dincolo de granițele Ungariei? Printre îndatoririle naționale, un loc prioritar îl ocupă sprijinul juridic, politic, cultural și moral acordat naționalității maghiare.”

Am putea zice: Fără comentarii. Totuși, o mică recapitulare nu strică. Așadar:

1. Evenimentele care au avut loc în 1989-1990 în țările est-europene reprezintă pentru unguri o victorie.
2. Această victorie trebuie valorificată.
3. Ungurii au acum o șansă unică.
4. În Bazinul Dunării e în prezent un vid de putere.
5. În aceste condiții, rolul și ponderea Ungariei cresc.
6. Deci, Ungaria trebuie să se grăbească, să devină ea puterea dominantă în zona amintită.
7. Ungaria trebuie să iasă din defensivă și să arate lumii că e în stare „să finalizeze lucruri importante”, să realizeze o țară nouă.
8. Mersul istoriei dovedește că tratatele de pace nu sunt veșnice.
9. Așa cum în statele succesoare ale Iugoslaviei există insule etnice care se proclamă state independente, trebuie să se facă același lucru și cu maghiarii care trăiesc dincolo de granițele Ungariei.
10. În acest scop, Ungaria trebuie să sprijine pe toate căile „naționalitatea maghiară”, adică pe ungurii din diasporă.

Ne am pomenit, fără să ne dăm seama, cu un decalog care ar putea constitui osatura unui eventual „Manual al bunului maghiar” în varianta lui iredentistă pură. Este de parcă autorul articolului a ținut să confirme cu orice preț teza cu privire la „mina ungurilor”. Nu-i așa că, în prezența unor astfel de luări de poziție, este foarte greu să-i combați (și să-i convingi că n-au dreptate) pe cei care duc campanie antimaghiară?

ION D. GOIA ■

Cităm din publicația franceză „L'Evenement du Jeudi” (cu precizarea că reportajul respectiv a fost realizat înainte de iscălire de către Snegur a textului elținian): «Două sute de metri îi despart. De o parte, „gardistii” din Transnistria (republică autoproclamată autonomă)... De cealaltă parte, „poliștii” din Moldova (republică autoproclamată autonomă).» Și autorul o ține tot așa, până la capăt, punind un semn de egalitate perfectă între Moldova și Transnistria și dînd prin aceasta dovadă fie de o imbecilitate desăvîrșită, fie de o rea-credință ieșită din comun, fie de amindouă. Întrucît, dacă Transnistria este, într-adevăr, „republică autoproclamată autonomă”,

Imbecilitate sau rea-credință?

Moldova este — cel puțin oficial, formal — stat independent și suveran, recunoscut ca atare de comunitatea internațională, inclusiv de Franța, este membru cu drepturi depline al Organizației Națiunilor Unite!

Dacă „gardistii” transnistreni pot fi puși între ghilimele, poliștii din Moldo-

va n-au de ce să fie tratați la fel, deoarece ei sunt poliști de-adevăratelea, subordonați unui Minister de Interne al unei țări care există! Și așa mai departe.

Am consemnat cele de mai sus din cauză că fapta reporterului de la „L'Evenement du Jeudi” de-a nu ști, ori de-a se preface a nu ști care-i hoțul și care-i păgubașul, care-i omul și care-i lupul nu-i singulară, ci se încadrează într-o prelungită și inexplicabilă campanie anti-românească a presei de pe continentul nostru, campanie menită să mențină în opinia publică europeană o atitudine ostilă României. Campanie inspirată și dirijată de cine?

ION D. GOIA ■

Atenție se închid ușile! Urmează... Kosovo

În vehiculul ieșit de pe șine care se rostogolește tragic, cuprins de propria neputință de a accepta noile realități (este vorba de fosta Iugoslavie) se consumă acum episodul cîmpit din Bosnia. Strînsă în chingile embargoului economic, supusă presiunilor politice internaționale, noua Iugoslavie s-ar putea în cele din urmă să găsească puterea de convingere asupra sîrbilor din Bosnia și să accepte o soluție de pace. Această soluție ar putea fi cantonizarea Bosniei după model elvețian, sau un gen de confederație, deși aceste propuneri par și ele greu de acceptat după ura care s-a acumulat între beligeranți.

Dar chiar rezolvată criza din Bosnia, situația din fosta Iugoslavie tot nu va ajunge la o stabilitate, fie ea și relativă. Iar zona cea mai previzibilă a viitorului conflict este Kosovo. Fosta regiune autonomă încorporată în Serbia și locuită în majoritate de albanezi este ca o dinamită care așteaptă doar scînteia pentru a exploda. Se știe că situația din Kosovo a constituit o problemă pentru securitatea internă a Iugoslaviei, încă înainte de evenimentele care au dus la desprinderea republicilor. Conștienți de acest risc liderii de la Belgrad încearcă să preîntîmpine redeschiderea conflictului. De aceea în cursul vizitei sale recente la Tirana, premierul noii Iugoslavii, Milan Panici, a declarat că într-o perioadă scurtă de timp va fi ridicată starea excepțională în Kosovo. Întrebarea este dacă o asemenea măsură nu va coincide chiar cu dezlănțuirea pasiunilor albanezilor care doresc fie o autonomie deplină, fie o alipire la Albania.

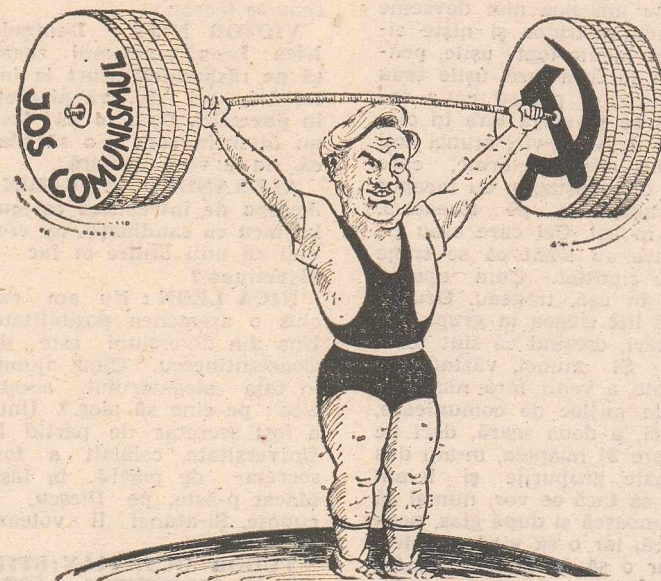
O altă șansă pentru neutralizarea potențialului conflict ar fi viitoarea conferință de la Londra, programată la sfîrșitul acestei luni. Numai că, preocupați fiind de rezolvarea situației din Bosnia, s-ar putea ca participanții să lase pe planul al doilea situația din Kosovo. Liderii radicali albanezi îndeamnă pe față la o luptă armată, iar durii din Serbia — afirmă observatorii — abia așteaptă și ei un pretext pentru a interveni în Kosovo unde ar putea să procedeze la o nouă acțiune de „purificare etnică”. Este simptomatic pentru acest spirit belicos că premierul republicii autoproclamate Kosovo, Buiar Bucoși a spus că propunerea avansată de Panici nu este plauzibilă întrucît el n-ar dispune de puteri reale, iar propunerea aceluiași de organizare la Belgrad a unei conferințe privind Kosovo a fost calificată o miș-

care tactică menită să obstrucționeze participarea albaneză la conferința de la Londra.

Partea mai periculoasă a previzibilului conflict din Kosovo este că el ar putea duce la o implicare a Bulgariei și Greciei precum și — evident — a Albaniei. De asemenea ar contribui la destabilizarea situației și în Macedonia vecină, unde situația este oricum tensionată din cauza ezitărilor occidentale de a-i recunoaște independența sub acest nume (se știe că Grecia se opune cu strășnicie în această chestiune).

Proporțiile riscului sînt amplificate sau diminuate din considerente politice de fiecare parte, dar pericolul există iar Europa occidentală va fi probabil din nou nevoită să acționeze „post-factum”.

ȘTEFAN NICOLAE ■

EUROPA ÎNTRE ULII ȘI PORUMBEI

Europa, ca entitate geografică, necesită acum o precizare a termenilor. Dacă pînă de curînd se accepta că Europa politică ține din Portugalia pînă în Urali acum, odată cu dezintegrarea colosului ex-sovietic și cu intrarea în CSCE, și a republicilor euroasiatice continentul nostru se întinde practic pînă la Vladivostok. Așa că atunci cînd vorbim despre Europa se cuvine de aici încolo să circumscriem foarte bine această noțiune. Cît privește transformările din Europa, partea sa de vest continuă efortul de integrare (traficarea Tratatului de la

Maastricht, deși a creat un anumit suspans, este totuși în curs de înfăptuire) în timp ce în est se dezintegrează.

Dar Europa care se integrează, în primul rînd statele din Piața comună, are veleitatea de a se exprima la unison în probleme politice și chiar militare. În felul acesta continentul nostru ar putea să devină al doilea mare pol al puterii globale, care acum este concentrată doar în minile celor de la Casa Albă. Și iată că actuala criză din Iugoslavia reprezintă exact o astfel de încercare a solidarității europene, un fel de moment al

adevărului din care să se vadă dacă Europa este cu adevărat în stare să acționeze într-o singură direcție. Privită problema în felul acesta, răspunsul este deocamdată negativ. Se vedește o slăbiciune a „voinței colective a bătrînelui continent”, după cum remarcă recent un comentator american. Pentru că în legătură cu ideea unei intervenții militare directe în Bosnia, Marea Britanie respinge acest punct de vedere deși la Londra sînt numeroase personalități și forțele politice care înclină spre o asemenea soluție. Germania — care a fost foarte energică în problema recunoașterii independenței Croației și Sloveniei, tirînd după sine pe ceilalți parteneri din CEE — nu dorește nici ea să se implice direct, ținînd seama de rolul pe care l-a jucat în al doilea război mondial. Franța, ale

cărei sentimente pro-sirbe au fost destul de greu ascunse, este în favoarea unor acțiuni politice energice, dar nu și pentru inițiative militare, după cum a mărturisit chiar recent președintele Mitterrand cel, care a efectuat atît de spectaculoasă și riscantă sa vizită la Sarajevo. Poziția Franței este și mai vulnerabilă în susținerea unei acțiuni militare ținînd seama de statutul ei în cadrul NATO. Ori, o intervenție militară europeană ar avea nevoie de sprijinul nemijlocit al NATO. Forța militară europeană, al cărei prim nucleu l-au creat Franța și Germania este o structură prea slabă pentru un asemenea angajament. Cît despre S.U.A., nici ea nu mai dorește o angajare militară în Balcani, care ar transforma Bosnia într-un nou Vietnam, mai ales într-un moment atît de delicat, cum este

cel al alegerilor prezidențiale.

Dar vor rămîne vest-europenii tot la fel de neputincioși în capacitatea lor de reacție și în cazul în care propria securitate ar fi amenințată? Aceasta este chestiunea care se ridică din cazul bosniac. Și — o altă întrebare — Europa va fi nevoită să rămînă în continuare sub umbrela de protecție a S.U.A.? Criza bosniacă s-ar putea să ofere temeiuri serioase de gîndire și asupra acestor probleme, inclusiv asupra rolului și obiectivelor NATO, acum, cînd pericolul sovietic (în virtutea căruia a fost creată Alianța Atlantică) a dispărut. Conflictul iugoslav servește, astfel, de revelator pentru alte situații neclarificate la nivelul continentului și chiar al lumii.

ȘTEFAN NICOLAE ■

„În România se vorbește mult și se face prea puțin“

Dialog cu dl. inginer, Jan I. Hilgen, general manager al firmei T.T.I. (Technical Transaction International)

— Se pare că între dumneavoastră, ca om de afaceri, și România e o legătură mai veche, nu?

— Da, așa este, trăiesc aici efectiv de douăzeci de ani. Legătura aceasta s-a cimentat în urma căsătoriei cu Angela Similea.

— Deci, se poate spune, forțind ușor nota, că v-ați căsătorit nu numai cu Angela, ci și cu România?

— Ba aș îndrăzni să subliniez că doar relația cu România a fost, în cele din urmă, durabilă...

— Ce vreți să insinuați? Cumva că legătura conjugală e în pericol?

— Îmi pare rău, aș vrea să nu mai discutăm despre asta.

— Mă rog, e dreptul dumneavoastră. Să revenim, prin urmare, la oile roastre, afacerile. Cum vă merg afacerile, domnule Jan Hilgen?

— Afacerile nu ne merg rău, mai ales din Decembrie '89 încolo. Noi sintem o firmă care pe plan mondial există din 1962, deci avem o oarecare experiență în domeniu. În momentul de față putem spune că ne bucurăm de prosperitate. Vreau să vă informez însă că 60% din câștig îl investim în societățile mixte din țară. În patru direcții mai importante ne îndreptăm eforturile: 1) hotel

și restaurante, pe care le înzestrăm cu toate echipamentele necesare; 2) vapoare (echipamente și reparații de vapoare); 3) tehnologie electronică de cel mai înalt nivel; 4) utilaje pentru mașini grele.

— În presă au apărut unele afirmații în legătură cu Hanul lui Manuc, cum că acesta ar fi intrat în posesia dumneavoastră contra unei sume derizorii. Care este adevărul?

— Adevărul este că presa din România, nu toată, firește, face afirmații grave, înainte de a se informa exact asupra lucrurilor. Hanul lui Manuc ajunsese într-un anumit grad de neglijență și decădere, din cauza lipsei de fonduri. Noi vrem să-l întreținem, să-l înzestrăm cu cea mai înaltă aparatură, să-l redăm civilizației, așa cum o merită. În acest scop, s-a constituit o societate mixtă între Trocadero și T.T.I., Trocadero participând cu clădirea, iar firma noastră cu numerar și dotări materiale. În statut se specifică în mod expres că în orice situație de lichidare a societății, proprietatea asupra

ECONOMIE

clădirii rămâne statului român. Aceasta, ca să nu mai fie discutii.

— Înțeleg că presa v-a cam nemulțumit. Ce alte nemulțumiri mai aveți?

— În legătură cu aceasta, vă rog să rețineți, nu toată presa m-a nemulțumit, ci doar acei ziariști cărora una le spui și alta scriu. Alte nemulțumiri? Ar mai fi faptul că în România se vorbește mult și se face prea puțin. Apoi, de prost augur nu se pare amestecul politicii în afaceri. O problemă gravă este lipsa banilor pentru investiții, lipsă cauzată de reformarea băncilor străine în starea actuală, nesigură, a României.

NASTASIA MANIU

Ca să fie bine

trebuie să fie... rău

Fotografie de ELENA GHERA

Pe faleza de la Eforie Sud, Grădina de vară „Dupont”. Program non-stop. Grătarul sfârșie zi și noapte. Clientelă, gîrlă. La prețuri „accesibile” (340 lei o friptură) poporul român își înșală foamea o dată în zi. Dimineața un iaurt, seara ceva mai ușor.

Ne așezăm la o masă și așteptăm. Așteptăm minute în șir ca-n vremurile ecologice ale comunismului. Nimeni nu dă de ceasul morții să ne înconjoare cu temenele și zîmbete cum ne-am așteptat să întâlnim într-un restaurant privatizat. Lipsa concurenței induce și aici lentitate, impolitețe. Patroana ne ghicește gîndurile și vine să-și ceară scuze pentru fețele de mese murdare. Glumesc:

— Stimate doamnă, am de gînd să-mi deschid alături o grădină de vară model. Cu personal selecționat. Argint viu. Abia se așază omul la masă și are friptura în farfurie. Este inadmisibil ca într-un local particular clientul să aștepte minute în șir sosirea chelnerului.

Ni s-a răspuns cu un zîmbet

ofilit:

— N-o să aveți noroc mai mult decît mine. Românul nu a învățat să respecte nici legile, nici poruncile stăpînului. În România nu se moare încă de foame. Nu muncesc eu, muncesc alții pentru mine. Părinții, colegii de serviciu. Abia cînd șomajul își va îngroșa rîndurile, abia cînd lupta pentru bucata de pîine va deveni cruntă, oamenii noștri vor începe să se dezmeticească.

— De ce nu-i dați afară?

— Mă faceți să suspin. Am angajat zeci de fete și băieți și am pus pe liber alte zeci. Nu-i impresionează nimic. Nici atenționările, nici amenințările. Tembelismul și nepăsarea au devenit cronice. Le spun: „Domnule, dacă mai lucrezi așa, te dau afară”. Îmi ride în nas: „La revedere, cucu-nă”. Capitalismul cu rezerva de brațe de muncă rămîne deocamdată o promisiune. E îngrozitor. Trebuie să așteptăm vremuri mai grele ca să ne fie mai bine.

Așa o fi?

LIVIU TIMBUS

PÎINE ALBĂ CU MOTORINĂ „NEAGRĂ”?

Patroana Augusta Borsi din Oradea a rivnit spre înălțimile afacerilor prin căi nedemne, insalubre, unse cu motorină, strimbe și strimte! Iată-o acum prinsă în „strimtoarea” Gărzii financiare care i-a confiscat aproape un milion de lei! S.C. „Oratti” S.R.L. din Oradea a devenit sinonimă cu cuvîntul „pîine albă, de foarte bună calitate”, care se vinde pe nerăsuflăte, aducînd bani frumoși stăpînei.

Și, totuși, aceasta nu s-a mulțumit doar cu atît. I-a venit o idee, mai bine zis o șmecherie. Ca să-și asigure motorina necesară în procesul de producție și să n-o plătească la preț pe care-l plătește agentul economic (nesubvenționat), a întocmit cerere în nume propriu, ca persoană fizică, solicitînd „un compartiment C.M. (combustibil tip M) necesar pentru încălzirea locuinței în 21 ianuarie a.c. Altă cerere către PECO din 17 februarie a.c. nu o mai face patroana, ci un interpus (Baygyk Vasile) care face cerere pentru 4000 kg. „pentru gătitul mîncării”. Apoi urmează la rînd soțul Borsi Attila, tot cu 4000 litri... Și tot așa s-au cumpărat pentru S.C. „Oratti” (nu pentru gătit mîncare) 18388 kg combustibil tip M la prețuri subvenționate de trăsul nostru pe sfoară stat de drept.

Prin încălcarea Legii nr. 15/1990 care prevede că subvențiile se acordă și se administrează de Guvern și pot fi utilizate numai potrivit scopului pentru care au fost acordate, Augusta patroană și-a însușit pe nedrept suma de 909.675 lei. Garda financiară a dibuit matrapazlicul și a dispus confiscarea sumei de mai sus. În plus, a amenințat-o pe patroană cu suma de 120.000 lei. Deși pîinea Oratti este gustoasă, patroanei i se pare acum amară și mînjită cu motorină.

PAȘCU BALACI

CONTRARECLAMA

75 lei — 100 grame cartofi prăjiți

Lîngă Piața Amzei înfloresc firmele care oferă mini-preparate de mîncare. Mare ne-a fost mirarea cînd, în toate aceste stabilimente, prețul unei porții de cartofi prăjiți (100 gr.) se lăfăia la suma de 75 lei. Dacă la „ALICOM AMZEI SRL” ni s-a oferit, pentru îndulcirea atmosferei, un pepsi, la „NURIȘ SRL” și la „NIK SRL” numai rapiditatea picioarelor ne-a putut scăpa, atunci cînd am pus clasică întrebare „Cum ajungeți la 75 lei pentru 100 gr., cînd, la piață, 1 kg. de cartofi se vinde cu 75 lei?”

CRISTINA ATANASIU

ECONOMIE DE PIAȚA... AMZEI

Fotografie de FLORIN IONIȚĂ

Gata și cu intrarea în Europa, s-a găsit soluția: intrăm mai întîi în Turcia și cînd o intra ea, hop și noi! Bazarul, taraba, gunoaiile, emanatii(ile), aici e tot șpilul! Numai să aveți puținică răbdare — așa, vreo 18 ani (20 pe care ni i-a promis Brucan, minus 2 cu care ne-au blagoslovit Iliescu și Roman).

NICI SĂ MORI NU MAI POȚI

Inmormîntările au devenit un lux al originalei noastre democrații. Dacă să trăiești în România anului de grație 1992 este tot mai greu, să mori și să fii inmormîntat este un lucru evasl-imposibil.

Tarifele serviciilor funerare au înregistrat o creștere de-a dreptul amețitoare. Astfel, un loc de veci în București poate fi „negociat” în jurul sumei de 700.000 lei! La aceasta trebuie adăugat costul transportului de la domiciliul „clientului” la groapă, care variază între 3.000 și 5.000 lei. Groaparii costă și ei. Nu prea mult, doar 2.000 lei de căciulă. Și preoții costă, pînă și ei!

Întoarse acasă, rudele decedatului trebuie să-i facă creștin-nească pomană, ceea ce înseamnă alte cîteva zeci de mii de lei! Poate nu întîmplător în Capitală tot mai multe familii preferă să-și incinereze morții. A avut dreptate Gheorghe Dumitrescu! Din nefericire!

LUCIAN TUDORANCEA

LA VIDRA, AGRICULTURA SOCIALISTĂ (ÎN PARAGINĂ) REZISTĂ

Și în comuna Vidra, aparținând Sectorului Agricol Ilfov, Legea fondului funciar se aplică după bunul plac al mărimilor locale. Situația se complică prin aceea că mari suprafețe agricole se află acum în proprietatea statului, care refuză retrocedarea lor! Așa se explică de ce multe familii din Vidra au rămas fără pământ. Primăria, conducerea Ministerului Agriculturii, Guvernul au rămas insensibili la apelurile disperate ale localnicilor de a li se rezolva necazul.

În 1970, a luat ființă Institutul de Cercetări pentru Legumicultură și Floricultură din Vidra, pe o suprafață de 400—500 ha din extravilanul comunei. Ceva mai târziu, a apărut și I.A.S., „30 Decembrie”, ocupând o suprafață de 500 ha teren arabil.

În prezent, situația acestor terenuri este — fără nici o exagerare — dezastruoasă. Astfel, institutul de cercetări sus-menționat a adus în stare de nefolosință peste 30 ha, pe care se află sere și solarii. Acestea nu sînt cultivate de cîțiva ani buni, aflîndu-se într-o stare avansată de paragină (gea-

muri sparte, uși lipsă etc.). I.A.S. „30 Decembrie” a defertilizat prin neglijență zona de luncă a comunei Vidra, pe care pasc în voie animalele fermei.

Adevărații proprietari au rămas fără pămînturi sau au primit mici suprafețe de teren. Motivul invocat de primăria comunală? „De unde să vă dăm? Nu vedeți că nu este pămînt?”

George Tudor, tehnician horticultor al Institutului de Cercetări pentru Legumicultură și Floricultură, a solicitat cele 2,62 ha care i se cuveneau de drept, conform datelor înscrise în registrul agricol. Terenul se afla (și se află) în proprietatea institutului la care lucra. Primăria nu a dat nici un răspuns cererii lui George Tudor. Acesta a hotărît în cele din urmă să însămînțeze cartofi pe terenul său. Urmările: desfacerea contractului de muncă în mod abuziv și chemarea la organul local de Poliție, pentru a da declarații și pentru a fi intimidat.

Hotărît lucru, la Vidra, agricultura socialistă (în paragină) rezistă, iar argații ei își fac în continuare datoria.

LUCIAN TUDORANCEA ■

VĂ
ÎNTREBĂM,
CA SĂ
VĂ
VOTĂM

● Într-un învățămînt organizat pe baze democratice, orice copil, orice tînar, orice cetățean trebuie să poată pretinde de la țara în care s-a născut și trăiește, de la școală pe care o frecventează să-i asigure o dezvoltare maximală, cu respectarea strictă a individualității sale, bincințeles aceasta supusă rigorilor conviețuirii cu semenii. Or, tendințele piafonarde în activitatea cu grupurile școlare de toate felurile sînt, din păcate, încă prezente în învățămîntul nostru. Strădania unor slujitori ai școlii în a omogeniza, cu orice

Candidat la magistratura supremă, el vor să ne conducă ne explică de sigur, fiecare este invitatul nostru: să să-și etaleze intențiile, promisiunile, alții se va vedea mai bine — dacă vor aruncat vorbe frumoase, doar ca să-și spele pe mâini, precum neica Pilat de circumscripție prezidată de o murgur de farisei.

Viitorilor noștri diriguitori le o atitudine față de unele probleme a Reproducem cîteva din întrebări.

chip, unele clase de elevi s-a dovedit de multe ori profund dăunătoare.

Nu dau o definiție, încerc, cel puțin o descriere: un învățămînt organizat pe baze democratice, după părerea mea, asigură o dezvoltare maximală oricărui cursant, în raport cu zestre sa genetică și cu potențialul material și spiritual al țării.

Subscrieți la acest punct de vedere. Dacă aveți altă părere, care este aceasta?

● Personal, cred că activitatea diferențiată cu elevii nu este o activitate pedagogică oarecare, ci o problemă fundamentală a învățămîntului. Un din concluziile ce decurg din acceptarea învățămîntului diferențiat este organizarea claselor pe nivele. Veți propune așa ceva? Adică: veți susține înființarea în fiecare școală a unor clase cu elevi foarte buni? Dar a claselor speciale? Dar a liceelor speciale? Dar a liceelor de elită?

● Ce ne puteți spune despre profesia socială în învățămînt? De ce?

Hai noroc, taică!
De împușcat, l-am împușcat,
de votat, l-am votat,
certIFICATELE ni le dă Severin,
țîntării ni-i ia Halaicu de pe cap
— hai c-o rezolvăm!
Hai să bem, că e căldură mare!

Fotografie de ELENA GHERA ■

Cetățenii străini în vizorul infractorilor

Este democrație. Prezumția că relațiile cu străinii constituie spionaj împotriva statului român a murit odată cu „regele” din Scornicești. Străinii cu punga plină fac în România afaceri prospere. Bravo lor! Nu mă voi opri (încă) la islamizarea tip dughenă a comerțului din Capitală, nici nu voi scrie despre prioritățile pe care cei cu bilete verzi le au, mai peste tot, în fața ex-consumatorilor de salam cu soia. Mi-am îndreptat privirea spre diplomații și patronii străini care au polarizat atenția tilharilor.

Spărgătorii activează în diplomație

Cu o brumă de relații în lumea interlopă, orice buceureștean poate procura, azi, contra citorva „bătrîne”, un spray lacrimogen. Dacă lovitura de pumn poate fi evitată cu o eschivă, dacă antrenorii de karate susțin că atacul cu un cuțit poate fi blocat și urmat de o contralovitura, unui jet lacrimogen nu-i poți opune decît un horcăt. Folosind drept amenințare un astfel de spray și cuțitele, doi indivizi necunoscuți au încercat să-l tilhărească pe Muhammad Mohiudamin, secretar al Ambasadei Republicii Bangladesh la Bucu-

rești. După ce au sunat la ușa apartamentului din bd. Iancu de Hunedoara, nr. 66, sect. 1, și li s-a deschis, i-au cerut diplomatului banii și terorizându-l au răscolit casa. Negăsind ce căutau, au dispărut, dînd bătăie de cap poliștilor de la Secția 1 care cercetează cazul.

Iancu Dragomir (24 ani, din alea Cetățuia, nr. 1, sect. 6) intrase cu chei potrivite și loc mai era în toilul „operației” cînd a fost surprins de Margaretha Van Heerden (41 ani, secretar I la Ambasada Republicii Africa de Sud la București) în reședința acesteia din str. Argeș, nr. 9, sect. 2. Departe de a se pierde cu firea, spărgătorul și-a imobilizat „geza” și a legat-o cu un cordoan, fîgînd, apoi, cu prada. A fost prins de lucrătorii Secției 6 Poliție cu ocazia unui scandal produs în Gara de Nord. S-au găsit asupra sa bijuterii și bani în valoare de 900.000 lei.

Și Nathaniel Page, secretarul I al Ambasadei Marii Britanii la București, are necazuri. Autorii necunoscuți au pătruns, prin escaladă, în mansarda reședinței sale situată pe str. Eremia Grigorescu, nr. 14, sect. 1, de unde au furat trei ventilatoare. Poliștii de la Secția 1 au găsit un ventilator abandonat pe care l-au restituit.

Prejudiciul este evaluat la circa 110 dolari S.U.A.

Patronul străin; jaful autohton

Ce-or avea jefuitorii cu patronii străini care veghează cinstit asupra economiei de piață, nu pot înțelege. Cert este că la 25 iunie a.c., doi indivizi necunoscuți și o femeie au sunat la ușa reședinței cetățeanului sirian Omar Frejeh (28 ani, patron al firmei „OMAR” S.R.L., din str. Tache Ionescu, nr. 1, sect. 1) și deschizîndu-li-se au amenințat cu un cuțit pe compatriotul susnumitului — Firas Kurdial Barawi (27 ani), aflat în vizită. Nu s-au lăsat pînă ce nu l-au ușurat, pe acesta din urmă, de un portofel cu 3.000 dolari.

Tot necunoscuți au rămas, pînă în prezent, și hoții care în noaptea de 11/12 iunie 1992 au pătruns prin escaladă în magazinul „ALISHOR”, din Calea Moșilor, nr. 272, sect. 2, al cărui patron este cetățeanul libanez Hussein Vounis. Prejudiciul însumează 69.000 lei plus aparatură electronică în valoare totală de circa 200.000 lei. Poliștii Secției 8 sînt pe urmele infractorilor.

RADU POPA ■

TOȚI ROMII SÎNT INFRACȚORI?

Conflictele dintre romi și populațiile majoritare nu sînt specifice numai României. Ele apar și în alte țări ale Europei, ca de exemplu în Germania, Spania, Italia, Ungaria, Polonia, Cehoslovacia, Rusia, Ucraina, Bulgaria.

Uniunea Internațională a Romilor (UIR) atenționează asupra frecvenței crescînde a atacurilor violente organizate de diferite grupuri ale locuitorilor majoritari împotriva comunităților de romi, cu deosebire în estul și vestul Europei.

Pe baza informațiilor primite din teren, Comitetul Helsinki al UIR a întocmit recent un raport în care sînt înregistrate 50 de incidente violente implicînd comunități ale romilor. În aceste conflicte interetnice și-au pierdut viața 24 de romi (6 dintre ei erau cetățeni români). Aproximativ 300 de locuințe ale romilor au fost distruse sau devastate, iar familiile etnicilor romi au fost alungate.

În general, incidentele au avut caracter de reacție împotriva infracțiunilor săvîrșite de persoane din rîndul romilor. Interesant este faptul că în unele cazuri, anumite „neamuri” de romi au participat alături de populația majoritară la agresarea altor

„nemuri” de romi (de exemplu, „rudari” împotriva „caldărarilor” sau „vătrași” contra „nomazilor”).

Organele abilitate de lege cu soluționarea acestor violențe (poliție, procuratură, instanțe judecătorești) au anchetat obiectiv cazurile respective care se află într-o fază avansată de lucru. Astfel, prin rechizitoriul Procuraturii județului Constanța din data de 15 mai 1992 s-a dispus trimiterea în judecată a 12 inculpați, locuitori ai comunei Mihai Kogălniceanu, pentru comiterea infracțiunilor de „distrugere în paguba avutului particular” și „asociere” la distrugere (art. 217 și 323 Cod Penal). Dosarul a intrat pe rolul Judecătoriei municipiului Constanța la data de 24 iunie a.c.

Pentru tulburările din localitatea Șeica Mare (județul Sibiu) din ianuarie și aprilie 1990 au fost trimise în judecată 6 persoane (romi de origine) pentru „ultraj contra bunelor moravuri” și „furt în paguba avutului obștesc” (art. 321 alin. 2 și 224 Cod Penal).

În ce privește gravul incident de la Bolintin Vale de la 18 mai 1991, din cele 8 dosare aflate în evidență, procuratura locală a soluționat 3 dosare pentru săvîrșirea infracțiunii de „furt în dauna avutului personal” (cei trei infractori sînt români).

LUCIAN TUDORANCEA ■

loc în Parlament, fiecare din cei r fi bine să îl alegem pe el. De-ă! Sintem gata chiar să-i ajutăm e vor afirma acum mai clar, cu cit au fost de sinceri sau cit au în căruță, pentru ca, apoi, să se ator și el de consens într-un fel serviciul de pază și protocol asi-

astă dată, ocazia să-și prezinte ianștii.

de un eminent profesor.

DORIN GHERGHINESCU ■

u, un copil de oameni săraci cum i că va evolua, în România con- de dumneavoastră, în raport cu pil de oameni bogați? Evident, unem că ambii copii au, apro- iv, aceeași zestre genetică.

Dacă, în Guvernul de după ale- ministrul învățământului va fi un zentant al partidului dumnea- ră, ce subvenție de la buget cre- a va avea ministerul? Desigur — imativ, în procente.

Este clar că, în economia de pia- simte o foamă de cadre medii. ei, noi de ce să „defrișăm“ liceele riale? Se pot nominaliza ase- a licee care au dat nume ilustre. i fond, le putem numi **licee teh-** fără să repudiem un lucru atît ecesar. Care este opinia dumnea- ră?

Învățământul obligatoriu cit să ze: opt sau nouă ani? Motivați.

ION LIGOR ■

BĂUTURA, BAT-O VINA!

olența are la origine, de cele mai e ori, consumul exagerat de alcool, ete imprevizibile greu de antici- De la un pahar pînă la ceartă și ie nu este decît un pas, căci vorba : „Cearta fără bătaie e ca nunta lăutari!“ În acele momente viața ră ca un fir de ață, fir care poate iat, inconstient, de unul sau mai i dintre combatanți. Cele două ca- de mai jos — datorate sprijinu- Serviciului de presă de la Procura- Generală — ilustrează, cu priso- i, cele afirmate mai sus.

Pe raza comunei Valea Mare, din tul Olt, este o secție de turnător- ale neferoase, aparținînd de DM Perieți, situată în apropierea MEC-ului Recea. În barăcile se- dau, în condiții improprii, mai te familii de țigani, muncitori la atorie. În data de 22 februarie a.c., aracu lui Gh. Iorga se încinsese un strașnic cu bere, cu mai mulți ve- La un moment dat Iorga adoarme, heful se mută în baraca lui Vișan t. Chimică Călin ajunge la colonie la orele 20.00, venind din Valea re, și intră în baraca lui Ion Bițu, e se așă și tatăl său, Mitică. În ul orelor 21.00—22.00, Vișan Bițu, stare de ebrietate, vine din baraca n cea a lui Ion Bițu. După un mb de replici îl lovește pe Mitică n. Deși sînt de față cînd tatăl său lovit, cei doi fii, Costică și Chimi- nu intervin. Apoi fiecare se în- ptă către baraca lui. Pe drum, ică Călin dorește să-l liniștească agresorul tatălui său. În timp ce mică și taică-su mergeau umăr lin- măr, Vasile Bițu (fratele lui Vișan) din baraca sa și înarmat cu o a metalică de 735 g, cu racord cu ită la unul din capete, vine pe la tele lor și-l lovește în cap pe Chimi- Inculpatul fuge de la fața locului ore AGROMEC Recea. Victima este isportată la spital. Agresorul revine mpreună cu fratele Vișan, care a asupra sa un cuțit, vor să-l lo- se și pe Costică Călin. Intervenția orlalți țigani a împiedicat vîrsarea singe care se anunța. Vasile Bițu, ani, domiciliat în comuna Brăhă- i, județul Galați, analfabet, cu 4 i minori și muncitor la IPPS „Scor- ești, suportă rigorile legii potrivit 20 raportat la art. 174 Cod penal.

Violeta și Ion Prisecaru s-au căsă- t în anul 1984. Mariațul a mers e pînă în 1989, cînd Violeta cade pe ta alcoolului, de vină fiind unele atisfacții personale și familiale. În a de 3 martie a.c. i se desface con-

Îmi vine să-mi iau viața!

Salonul nr. 11, et. IV, secția medica- lă a Spitalului nr. 10 Berceni. 4 paturi, 4 bătrini. Palizi, deshidratați, 3 dintre ei fără pantaloni de pijama. Ne- greală sub unghii, degetele de la pi- cioare ca niște gheare de vulturi, calci- nate și galbene. Cer oala și nu li se dă. Paralizii, escare. Nu este apă. Un bolnav spune: „Mi-a adus băiatul mîncare multă“. Cînd mă uit, o piini- că-cozonăcel și... iară piine, biscuiți. Mă aplec peste el, spre cana cu ceai. Miroase îngrozitor a urină. Am impres- sia că nu numai cana, ci și omul, u- med și murdar pe lenjerie. Cearceafu- rile, pernele sînt murdare, mototolite, de un cenușiu-alb. Îți trebuie nervi tari să lucrezi aici. Poate că ajungi să spui „bolnavii mă înnebunesc“ dar da- că-i numești „porci“ pe acești oameni suferinzi, locul tău este în altă parte, fără discuție.

Iată-l pe Iancu Valentin, născut în 1921, pe 1 ianuarie. Chinurile lui au început din 1974, cînd a avut un acci- dent, urmat de paralizie parțială. „S au țintuit de mi s-a copt spatele. Mușamaua mă frige. Vreau să mă rid- dic. De azi de dimineață le rog să-mi dea o pereche de pantaloni să stau pe marginea patului. Dac-aveam mîna a- sta bună, de-a bușilea plecam. Of, Doamne, Doamne, ia-mă, Doamne, că nu mai pot. Îmi vine să-mi iau viața“. Îl întreb dacă are familie. Fata i se înroșește și umerii i se zgîlție de plîns. „A trebuit să semnez pentru ca- să, dar într-un colț am scris „nu“. De- geaba. Mi-a luat casa (fiul-n. ns.) și m-a dus la el să mă țină. Mi-a luat cheile din buzunar și m-a vîndut toa- te lucrurile“. Cuscrul său, din patul alăturat, adaugă: „Și porumbul i l-a vîndut“.

Ies din cameră. Același miros îngro- zitor de urină pe coridor, ca și la ve- nire. Cuvintele, oricare ar fi ele, nu mai au nici un rost.

CRISTINA ATANASIU ■

tractul de muncă, pentru absențe ne- motivate, de la F.S. Rîșnov. Soțul lucra la aceeași întreprindere. Locuiau cu domiciliu flotant în cvartalul I.S.R. Rîșnov, bl. 5, cam. 205, împreună cu băiețelul lor, Silviu-Andrei, în vîrstă de 4 ani și jumătate. În locuința familiei Prisecaru existau certuri zilnice, urma- te de o mană de bătaie administrată de soț soției. Pe 16 mai a.c. sînt vizi- tați de Vasile Vizdoaga, fratele Violet- ei, elev la Grupul industrial Rîșnov. Acesta constată că soră-sa era în sta- re de ebrietate. Soțul o ceartă, soția își ia angajamentul că nu va mai bea... și cei doi merg la o cunoștință. A doua zi, în jurul orelor 10.00, Ion și Vasile pleacă la o plimbare, Violeta rămînînd acasă să pregătească de-ale gurii. La ora 14.00 cînd revin din oraș, Violeta dormea. Se constată că iar băuse. So- țul începe s-o lovească, aplicîndu-i nu- meroase lovituri cu pumnii în cap pînă ce femeia cade jos. Apoi o lovește cu picioarele. Violeta este obligată să meargă în bucătărie să-i facă clătite copilului. Victima se ridică, dar cade din nou în bucătărie. Femeia este așe- zată pe pat, unde respiră din ce în ce mai greu. Ion Prisecaru merge, pe la orele 16.00, la Policlinica Rîșnov. La camera de gardă se aflau Lucica Pustiu, medic pediatru, și Maria Radu, asistent medical. Le explică celor două că soția fiind alcoolică i-a dat o pal- mă, deoarece a găsit-o dormind, și nu s-a mai trezit din somn. La ora 19.00, Prisecaru revine la Policlinică și so- licită, iar, ajutor. Victima este trans- portată la Spitalul județean Brașov și internată la ora 22.00. În noaptea res- pectivă, la ora 2.15, se produce decesul Violetei Prisecaru. La autopsie s-a constatat că prezintă 17 urme de vio- lență externă. Ion Prisecaru este con- damnat conform art. 174 și art. 175, lit. „c“, pentru infracțiunea de omor.

ION RUSU ■

FRATE CU INIMĂ DE PIATRĂ

Nea Ilie Mihai din satul Dobreni, comuna Tătăraștii de Sus, județul Tele- orman, are 70 de ani și seamănă foarte mult cu imaginea din icoană a Sfîntului Pavel. Dacă l-aș fi auzit pe Sfîntul Pavel vorbind, sînt sigur că ar fi avut vocea sa. O voce blîndă, caldă. Nea Ilie Mihai a venit la noi, la redacție, cu un necaz. Este în ceartă mare cu fratele său, Dumitru Mihai. Primul lucru pe care l-am aflat din spusa lui nea Ilie a fost acela că fratele său, Dumitru, prin anii '50, lupta împotriva comunismului. Cînd l-a căutat securitatea, Dumitru a fugit de acasă prin pădurile din apropierea satului și dus a fost. În locul său a fost arestat, ca să iasă la număr, nea Ilie, care, în plus, tot Mihai se numea. Așa a ajuns nea Ilie deținut politic și a stat timp de 15 luni la Periprava. Dar să trecem peste acest episod care ar fi trebuit să cimenteze frăția dintre nea Ilie și Dumitru. Scăpat de belele, Dumitru s-a dat cu comuniștii și a avut de cîștigat, ca atîția alții care și-au vîndut sufletul pe arginți. Acuma, că a venit revoluția, că s-a dat pămînt la oameni — pămîntul moștenit de la părinții părinților lor — nea Ilie este nedreptățit tocmai de fratele său. Povestea este atît de incurcată, că ne-ar trebui un spațiu imens ca să-i consemnăm toate chițibușurile. **Concluzia finală este că Dumitru Mihai, tată a 2 copii, i-a luat zdravăn din drepturile de pămînt ale fra- telui său, Ilie Mihai, tată a 10 copii. Din cele 60 de arii, prevăzute de Legea Fon- dului Funciar, Dumitru vrea să pună mina, pentru a le vinde și a face milioane, exact pe 30 de arii. Că-l năpăstuiește chiar pe fratele său, care a suferit atîtea pentru el, nu contează. Nea Ilie și copiii săi, 10 la număr, nu au dreptul la viață atîta vreme cit domnul Dumitru, frate și unchi, nu vrea să le respecte dreptul. Culmea este că mai marii satului, ai comunei, inclusiv cei de la județ, au hotărît că Dumitru Mihai este îndreptățit să-și năpăstuiască fratele, să-i fure din drep- turi. Oare chiar nu mai există pe lumea asta măcar un dram de dreptate?! Să fi dispărut chiar de tot frica de Dumnezeu?! Să fi ajuns oamenii să aibă în loc de inimă o bucată de piatră?! Și în timp ce scriu aceste rînduri, nea Ilie, cu un maldăr de acte în mînă, plînge lingă mine, bătut de soartă și părăsit de oameni. Unde să-și mai plîngă necazul?**

VICTOR NIȚĂ ■

Eu și Petrică Roman la Mamaia

Vremuri grele și pentru fotografii de plajă. Nimeni nu mai acceptă să fie pozat călare pe ursul împaiat, nici să-și scoată capul prin gîtul baiaderei de pe panoul pictat. Omul vrea altceva. Un pozar din Eforie Sud a avut o idee. Să-și așeze onorata clientelă lingă un cîine doberman. L-a găsit, l-a angajat, l-a dresat, mă rog, ceva din toate astea, sigur e că animalul a corespuns așteptă- rilor. Copiii, dar și adulții au dat buz- na să se fotografieze cu „Doru“. Cîinele de rasă e senin de distincție și prosperi- tate socială. Face frumos. Pe spatele fotografiei se poate nota: „Eu și fa- milia la Eforie“.

Afacerea a mers pînă la apariția unei maimuțe. Tot pe post de cover- girl și tot la Eforie Sud. Lumea a pă- răsît dulăul și a alergat să se pozeze cu „Bomby“. Exotismul incită și atrage. E adevărat, în acest caz, minciuna- lele de salon se leagă mai greu. Încă nu importăm maimuțe ca să le vîndem cu preturi piperate, la „Coleus“ și „Stefănel“. Dar dacă grăți poza rude- lor naive din provincie, poți scrie pe spate: „Eu și familia în Senegal“. Sau: „Eu și Bomby pe o plajă în Indonezia“.

Dar n-a trecut multă vreme și concu- rența a spart piața făcută. Cel de-al treilea pozar a avut o idee și mai năstrușnică. În locul maimuței a ales tot o antropoidă, dar una cu vorbire

articulată. Ați ghicit: este vorba de o bipedă cu păr negru și ochi albaștri, clădită pe două picioare lungi, can- reclamele cu săpun Rexona. Trăsnit, domnule! Maimuța s-a întors în Afri- ca și cîinele s-a predat de bunăvoie hingherilor, deoarece toți bărbații s-au inghesuit să se pozeze cu splendoarea tomitană. „Eu și Mimi la Mamaia“. „Eu c-o parașută la Costinești“. Cohorte de timizi, estropiați, refuțați, angoasați, complexați au putut face dovada băr- băției.

La ora cînd am părăsit litoralul, gar- gicuta în slip își mai juca rolul de a- mantă populară. Dar nu va mai dura mult. Un alt fotograf de plajă mi-a a- nunțat un proiect senzațional. A dat deja bani unui sculptor să realizeze două manechine din ceară, unul înfă- țișîndu-l pe Petre Roman, celălalt pe Ion Rațiu. Amîndoi prezențați în costum de baie și leiți cu originalul. Surizători și cu o mină în sold, astfel încît pozatul să-i poată ține de braț. „Eu și Petrică Roman la Mamaia“. Sau: „Eu și nenea Rațiu la Olimp“. Vin alegerile, iese opoziția, iese F.S.N.-ul și o asemenea fotografie devine un ve- ritabil passe-partout.

Umblă mintea românului.

LIVIU TIMBUS ■

Și Bradbury e cu noi

Sfîrșit de săptămînă. Personalul 1005, în drum spre Timișoara, era plin ochi. Căldură năucitoare. Toată lumea picotea. Dar relatarea lui Constantin Dinuț de prin părțile Argeșului i-a cam trezit pe toți: „Dom'ne, veneam din schimbul doi și mă gîndeam și eu, ca oricare, la o mie și una de probleme. Ajung în fața blocului și constat că bruse mi-am pierdut orice simț al cu- noașterii. Deși eram lingă scara blocului în care locuiesc de ani și ani de zile, nu mai cunoșteam ni- mic. Parcă picasem drept din Lună. Aveam impresia că vin de pe altă lume. Ulterior, nevastă-mea mi-a

spus că dădeam ocolul blocului ca un bezmetic. M-a ajutat, m-a luat de mînă și așa am ajuns în aparta- ment. Într-un tirziu mi-am revenit. Soția îmi spune și acum că m-am prefăcut, dar eu, pe cuvîntul meu, îmi pierdusem simțul cunoașterii și parcă pluteam. Copilul se amuza și acuma pe seama acestei întîmplări. Dar nu mă crede nimeni“.

După o mică pauză, călătorii au început să rîdă, alunecînd pe ne- simțite în groapa fără fund a somnului.

ION CEACĂRU ■

DIALOG

BILIARDUL FLACĂRA

Bile pentru...

care ne vei da lămuririle necesare.

ELENA GRECESCU ■

...Regionala CFR Cluj

Turbulenții de pe „Mocănița”

În fiecare an, în jurul datei de 20 ale lunii iulie se sărbătorește „Tirgul de fete” de pe Muntele Găina. Aici vin de prin toate județele țării excursioniști de toate rasele și vîrstele.

Prin prezenta scrisoare aș dori să vă relatez cum a decurs drumul pînă la locul de destinație. Am plecat cu „mocănița” din Turda spre Cîmpeni după ora 6 dimineața. Trenul minuscul era foarte aglomerat. Ca de obicei, de fapt, în astfel de ocazii (vineri 17 07 a.c.), mulți dintre excursioniști erau turmen- tați, iar sticlele cu băuturi spirtoase pe care le aveau asupra lor erau dovada că „gluma” avea să se îngroașe. Nu peste multă vreme, iubitorii de băutură, purtînd o costumație ca-n filme (pantaloni scurți și rupți) s-au urcat pe acoperișurile vagoanelor unde au început să danseze, să cînte, să fluiera, să vorbească urît.

După cîteva stații de mers le-a venit o idee. Unii dintre ei au coborît din trenuleț pentru a-i aproviziona pe ceilalți cu pietre. Din acel moment a început bombardamentul. Derbedeii au început să improaște cu proiectile tot: șoseaua, stîlpii de telefoane și cei cu rețea electrică, vite, cîini, cotețe, grajduri. Ne-am îngrozit cînd am văzut venind pe șosea o căruță cu coviltir, trasă de doi cai, care mergea în zigzag pentru a se feri de ploaia de pietre.

Doar găinile au fost mai prevăzătoare și s-au retras din timp în cotețe de parcă ar fi știut că e vorba de tirgul de peste an de la Muntele Găina.

Aruncătorii de pietre ar fi fost buni pe post de aruncători de grenade în Bosnia și Herțegovina.

Propun regionalei CFR-Cluj să atașeze acestui tren cu 10 vagoane de clasa a II-a și cîteva vagoane de marfă pentru aceia cărora nu le face plăcere să călătorească în mod civilizat. Cred că locuitorii Țării Moților sînt surprinși de astfel de oaspeți.

Birău Dumitru, str. Nouă, nr. 12, Cîmpia-Turzii

...primarul Bacăului

Primăria din Bacău „suflă” pontul

Mă numesc Aioanei Gh. Roman, domiciliat în Bacău, strada 9 Mai, nr. 28, sc. B, ap. 1, pensionar militar cu gradul de locotenent-colonel.

Locuiesc la adresa indicată mai sus într-un apartament cu 2 camere, cu soția, fiul meu Dumitru Cristinel, sosit recent din armată și fiul meu Ciprian-Romica cu soția și o fetiță de 10 luni. Aceștia din urmă au adresat Primăriei Municipiului Bacău repetate cereri pentru obținerea unui spațiu de locuit, cereri care au rămas fără ecou. Ne-am adresat pentru aceeași situație și Prefecturii orașului, dar nici aceasta n-a soluționat nimic.

Din cele relatate mai sus cred că sînteți convinși de situația deosebit de grea în care ne aflăm cu spațiul de locuit. Țin să fac precizarea că am aflat, în perioada de după revoluție, opt spații disponibile, pe care le-am comunicat primăriei, solicitînd să mi se repartizeze și mie unul, dar primăria le-a virat altora sub diferite motivații.

Fată de cele prezentate mai sus, vă rog să binevoiți a mă ajuta să obțin un apartament pentru fiul meu. În altă parte nu mai știu unde să apelez. Vă rog să primiți în numele meu și al familiei mele deosebitele noastre mulțumiri.

Aioanei Roman

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

Către redacția „Flacăra

Subsemnatii Grigore Marin și Grigore Jana din comuna Joița, sat Săbăreni, jud. Giurgiu, vă aduc la cunoștință următoarele:

— în cursul anului 1991 am dat în judecată pe cetățeanul Tudorache Nicolae, tot din comuna de mai sus, la Judecătoria Bolintin Vale, cu dosar nr. 308/1991.

La data de 13 iunie mi s-a dat cîștig de cauză prin sentința civilă nr. 455.

— Tudorache Nicolae a făcut recurs, în termen, la Tribunalul județean Giurgiu — care nu știu din cauza căror probe — a casat dosarul, trimițîndu-l spre judecare la Judecătoria Bolintin Vale.

— Menționez că la prima ședință am fost anunțat că a doua oară să mă prezint cu doi martori. M-am prezentat cu Băjescu Marin din com. Joița, sat Săbăreni, jud. Giurgiu. În timpul cînd îi lua declarații, judecătorul Tecoi Gheorghe a căutat tot timpul să-l încurce pe sus-numitul, nelăsîndu-l să spună adevărul. Procesul s-a amînat și mi s-a spus să aduc alt martor. Menționez că la ieșirea din sala judecătorească am fost avertizat de către publicul care a asistat în sală că a observat cum

judecătorul a căutat să-l încurce pe Băjescu Marin.

— Menționez că am adus alt martor, pe Foia Jana din București, proprietara locului pe care îl deține Tudorache Nicolae. De trei ori am dus-o la tribunal pe Foia Jana. În ziua de 19 mai 1992, cu dosarul 139 91/92, judecătorul Tecoi Gheorghe nu a luat declarații nici Janei Foia, nici lui Băjescu Marin, spunînd că nu e nevoie de declarații deoarece posed acte de proprietate.

— Prin sentința nr. 751 din 19 mai se respinge acțiunea formulată de Grigore Jana și Grigore Marin pentru acte nefondate.

— Menționez că în Hotărîrea nr. 751 din 19 mai se arată că mi s-au audiat cîte doi martori pentru ambele părți, fapt neadevărat. Lui Tudorache Nicolae i s-a audiat un martor, iar Janei Grigore nici unul.

— Menționez că posed copie după actul de vânzare-cumpărare, făcut de Gheorghe Fl. Marin, testament-copie, socrul meu, adeverințe de la Primăria comunei Joița și de la Comisia funciară.

— Menționez că Tudorache Nicolae nu are la dosar nici un act de vânzare-cumpărare. Are o singură adeverință, eliberată de Primăria comunei Joița cu 0,25 ha teren intravilan.

BANCA AGRICOLĂ S.A.

FAX: 15.24.50 - TELEX: 11709 - TEL: 15.27.50, INT. 1360
STR. SMÎRDAN, NR. 3, BUCUREȘTI

VINDE:

PRIN TOATE SUCURSALELE SALE

600.000 ACȚIUNI NOMINATIVE

ÎN VALOARE DE 5000 LEI FIECARE

• Societate bancară cu 6 vechime de peste 100 de ani vă stă la dispoziție pentru a plasa în siguranță economiile dumneavoastră

• Banca cu cea mai mare rețea de sucursale, filiale, agenții și reprezentanțe din România

• Banca cea mai solicitată de întreprinzătorii particulari, și-a sporit numărul clienților de peste 15 ori, în ultimii doi ani.

ACȚIUNILE VĂ CONFERĂ DREPTUL LA DIVIDENDE ȘI DREPTUL LA VOT ÎN ADUNĂRILE GENERALE ALE SOCIETĂȚII

ACȚIUNILE VOR PUTEA FI VALORIFICATE PE PIAȚA FINANCIARĂ ORICE PERSOANĂ FIZICĂ SAU JURIDICĂ DIN ȚARĂ SAU STRĂINĂTATE POATE DEVENI COPROPRIETĂR AL BANCII AGRICOLE

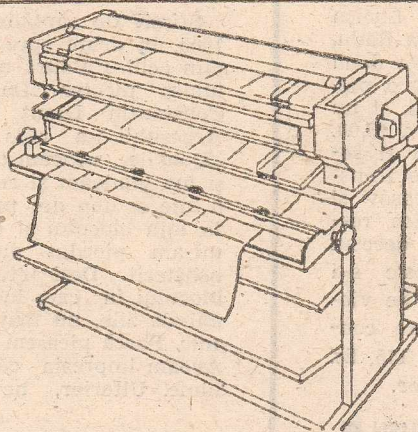
RANK XEROX

RANK XEROX România, București 70749, Str. G. I. G. Berthelot 27, Tel.: 12.00.53, Fax: 12.00.54

LIBERTATEA DE A-L ALEGE PE CEL MAI BUN

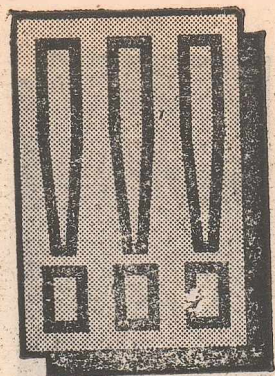
Imprimanta A0

Xerox 2511

2511

THE CLASS AND QUALITY OF RANK XEROX

VREȚI SĂ DEVENIȚI ZIARIST LA FLACĂRA?

De la un timp, prin intermediul presei, se servesc din ce în ce mai des gogoși prefecturisto-feseniste-argheșene. Maestru cofetar: prefectul de Argeș, Ion Cîrstoiu. Vă propun spre digerare una zdravăn umflată. Mai mulți cetățeni din comuna Beleți-Negrești, jud. Argeș, în numele cărora a semnat Ilie

0 gogoasă de aproape 5 hectare

Sirbu, au înaintat Prefecturii județului Argeș contestația înregistrată sub nr. 1037 A din 21.06.1991. Prin ea se cerea revizuirea validării suprafeței de 5,24 ha. repartizată abuziv în beneficiul domnului Nistor Georgescu, primarul comunei, repartizare înregistrată în anexa 3, la poziția 53 a Comisiei pentru aplicarea Legii Fondului Funciar din localitatea Beleți-Negrești.

Motivarea contestației: la poziția de rol a tatălui domnului primar este menționată, conform registrelor agricole anterioare cooperativizării, doar o suprafață de 0,97 ha!

Domnul prefect Ion Cîrstoiu, la adresa nr. 1307 A, cea a contestației, răspunde categoric: „Primarul localității a prezentat actul autentificat sub nr. 473 din 5.05.1940 de Grefa Tribunalului din Muscel, secția 1, prin care a justificat suprafața stabilită de comisie”.

Verificând actul invocat de domnul prefect, am constatat cu stupeoare că acesta stipulează cumpărarea de către tatăl primarului a unei suprafețe de doar 0,50 ha!

Gogoșa domnului prefect, inventată de primarul Nistor Georgescu, a fost și este atât de umflată, încât nu am putut-o înghiți.

GH. I. STĂNESCU ■

Urmare a invitației pe care am adresat-o cititorilor revistei noastre, sub titlul „Vreți să deveniți ziarist la Flacăra?”, am primit nesperat de repede o sumedenie de articole. Încredințăm tiparului trei din aceste articole și le urăm, totodată, noilor noștri „colegi” Constantin Vorniceasa, Nicolae Nistor și Gh. I. Stănescu un cald Bine ați venit! Dar se cuvin câteva cuvinte, totuși. Domnul C. Vorniceasa face o excelentă analiză a ofensivei către putere a foștilor nomenclaturiști din Bacău. Sintem siguri că astfel de situații pot fi întâlnite în mai toate orașele țării. Domnul Nicolae Nistor a urmărit, acum câteva săptămîni, o emisiune a Studioului electoral. Analiza pe care o face celor ce s-au prezentat în

fața întregii țări este chiar opinia sa, întâmplător și a noastră, despre partea văzută și nevăzută a politicianilor. Domnul Gh. I. Stănescu ne-a impresionat prin documentarea minuțioasă, grație căreia demonstrează negru pe alb că sub oblăduirea prefectului de Argeș, Ion Cîrstoiu, se petrec tot felul de matrapazlicuri. Cu atât mai mult ne-a interesat cazul prefectului Ion Cîrstoiu cu cit, dacă bine ne aducem aminte, rudele sale de la Nucșoara fac zile fripte, în continuare, ca pe vremea odiosului, celor ce au luptat împotriva comunismului. Ne referim, desigur, la ceea ce am văzut și auzit urmărind serialul Memorialul durerii.

Rezervația mastodontilor roșii

„azvîrlit la catedră” în cadrul Liceului Pedagogic. Dosarul incriminator i-a fost găsit de cei ce au intrat în sediul „județenei de partid” pe 20 decembrie 1989, într-un fișet din biroul fostului stăpîn. Profesorul Boloc, fiind unul din beneficiarii aranjamentelor lui Bortă, ca revoluționar ce preluase clădirea împreună cu alții la fel de temerari, luă dosarul cu pricina și îl făcu dispărut. Binefacerea veche nu se uită uneori, contrazicînd proverbul. Așa că jupinul Bortă a răsuflat ușurat. Șiretenia activiștilor a constat în faptul că l-au pus lider pe unul mărunt, care putea fi considerat drept „persecutat politic” în vremea lui Ceaușescu. De fapt, el i-a rămas dator lui Băluță, care trebuia să înainteze dosarul Procuraturii, dar n-a făcut-o. Obscurul lacheu a profitat vreme de 20 de ani de funcția care îi aducea imense foloase ilicite. Practic s-a descalificat iar acum plictisește elevii cu baliverne ce produc ilaritate printre colegii săi de breaslă. Întregul aparat de partid s-a grupat în jurul lui... Bortă. Secretomania proprie acestor mastodonti s-a dat în vileag cu ocazia alegerilor locale, cînd au scos un candidat anonim, figură sferică, veșnic zîmbitoare, cu chică

argintie, la funcția de primar. Nu a ieșit nici măcar consilier. A fost ținta ironiilor la întîlnirile cu electoratul. În organizație, adevărată rezervație roșie, se întîlnesc foștii primi secretari Băluță, Tănase (unchiul lui Mircea Dinescu), Ichim, Săndulache secondanți de foști subalterni: Toma, Suditu, Ardeleanu, Olaru, Goagă, Secăreanu, Jipa, Floareș, Lăcătușu (acesta și-a suprimat fizic ginerele în 1978, fiindcă îl amenința cu demascarea „sus de tot”) etc. Nu li s-a dat sediu și sint nevoiți a ține sedințe în vilele lor spațioase. Probabil că vor insista să obțină și un sediu după ce s-au convins că șansa le suride, datorită mizeriei, sărăciei, deprimării provocate oamenilor de proasta guvernare fesenisto-liberală. Acum fac propagandă intensă în uzine, folosindu-se de lichele care îi serveau și înainte de 1989, ce provin din personalul funcționaresc indeosebi. Foștii trepăduși din fabrici, care luau leafă ca să facă rapoarte la partid și securitate, speriați de spectrul șomajului, îi „ajută în muncă” și acum pe toții revanșarzi. Și-au concentrat „activitatea de lămurire a maselor” în zonele Comănești, Moinești și Onești, cîntînd pe muncitorii mineri, petroliști și chimiști. Deocamdată nu au audiență. Știu că muncitorii sînt alarmați de șomaj, îndurîndu-se greu lipsurile, dar nu vor să audă de comunism. Cei mai cătrăniți dintre ei, refuză orice discuție de natură politică, mulți speră în redresarea economiei iar o parte semnificativă este apatică, uluită. Se pare că cei mai sensibili la „mesajul tovarășesc” sînt micii funcționari. Neavînd o profesie certă, temîndu-se de viitor, au intrat în panică. În sate, verdeții n-au deloc ecou. Acolo stăpînesc agrarieni surzi, fesenisti zdravăni asociați cu vetriștii și ici-colo un liberal, țărănist.

CONSTANTIN VORNICEASA ■

Ce naște din pisică — șoareci mănîncă

In seara zilei de 11.08.1992, după filmul japonez al cărui mesaj umanistic a fost acela al înfruntării cu demnitate a vitregiilor vieții, al păstrării echilibrului psihic și moral-volitiv, al verticalității și probității în relațiile cu semenii — fără tranziție (o publicitate sau un „anunț” ceva...) pe ecranul televizorului, în cadrul emisiunii cu tentă electorală s-au „produs” pe scenă, într-o ordine parcă prestabilită „cavaleri ai tristei figuri politice”, printre care și trei lideri de partid, recte: dl. Câmpeanu, dl. Minzatu și încă un domn care, înainte de a lectura un text ce i se părea lui însuși ilizibil, s-a prezentat ca fiind președinte al „Partidului proprietarilor particulari din România” (!?)

Dl. Câmpeanu, pe un ton aspru, cu inflexiuni metalice, fals vibrat, s-a recunoscut, practic, învins de contextul politic în care s-a plasat prin jocul său duplicitar și oportunist ce a culminat, fatalmente pentru destinul său politic și al partidului cu cererea ofensatoare adresată Majestății Sale —

regele Mihai I al României de a accepta oferta liberală privind candidatura la președinția țării.

A fost acest discurs politic „cîntecul lebedei” pe aria căruia atît dl. Câmpeanu cît și partidul (P.N.L.) intră într-o zonă de penumbră politică densă, aruncînd anatema și peste cei care au investit în el încredere și speranță. Astfel a demonstrat dl. Câmpeanu adevărul absolut conținut în maxima „Toată pasărea pre limba ei piere”.

Dl. Caius Dragomir a pozat în rolul lui Al. Ioan Cuza printre țărani încercînd timid, timorat să joace rolul de Mecenna și misionar politic din partea F.S.N.-ului. A reieșit cu pregnanță din secvențele prezentate că nu și-a pregătit rolul, neîntrînd în „pielea personajului”, avînd nevoie de suflor, o voce ce se făcea auzită „din planul” doi al cadrului filmat, o voce a unui om rațional, proaspăt impropietărit conform Legii (exclusiv de sorginte F.S.N.-istă) fondului funciar, lege care a provocat atîtea drame individuale și practice, o tragedie colectivă, națională.

Fiînd medic, a încercat să ia pulsul opțiunilor politice ale țărănimii, nereușind, în fapt, decît să demonstreze că este... necalificat în ale agriculturii, promițînd, în final, cu o voce stînsă, că situația dramatică din agricultură se va redresa NUMAI dacă va fi ales Președinte emanat din gruparea F.S.N.-istă „forța politică conducătoare a destinelor națiunii române, centrul vital al acesteia, avîndu-l în frunte pe „cîrmaciul” debarcat de „oamenii cavernelor” în septembrie 1991.

Juca, de fapt, rolul lupului moralist într-o scenetă de vodevil politic.

Dl. (!?) Dumitrașcu — vajnicul reprezentant al F.D.S.N.-ului, rubicund și transpirat, a lecturat o „dare de seamă” din partea „partidului emanat... la puterea a doua”, respectiv: partid emanat dintr-un partid emanat; de fapt, în stilul său propriu și inconfundabil, logoreic, cu propoziții și fraze

scrișnite, fără predicat, a dat glas indignării „oamenilor de bine” ce se găsesc, exclusiv, înregistrați în F.D.S.N. față de toate celelalte partide din eșichierul politic din România, care nu au alt scop programatic decît, după a sa opinie, acela al vînzării țării unor cumpărători voraci, lipsiți de scrupule, situați în toate punctele cardinale ale globului terestru. (Nu rețin dacă nu s-a exprimat, în context, și despre ființele extraplanetare...)

Cu vehemență proletară declama dl. Dumitrașcu — senator, alegător Colegiul-I, etc., etc., cum că lucrurile s-au complicat enorm față de perioada „dictaturii proletare” de sorginte stalinistă dintre anii 1945—1964 (!) cînd unii falși patrioți de proveniență etnică alta decît cea de „români verrzi” au vrut să vîndă țara — unii către Est, iar ceilalți către Vest.

Concluzia desprinsă din dizertație a fost clar, indubitabil, exprimată de dl. senator: cu unele exagerări scuzabile în perioada (sic!) 1965—1989, decembrie, 22, s-a afirmat în lume națiunea română ca „națiune de sine stătătoare, liberă, independentă și suverană”.

Nu a exprimat dl. Dumitrașcu opinii proprii (nu-l credem a fi în stare de așa ceva) ci a fost purtătorul de cuvînt mandatat de F.D.S.N. să facă public crezul politic al acestui partid „continuator și promotor al ideilor înaintate despre lume și viață”, bazate pe „concepțiile materialist-dialectice adaptate la condițiile concrete din țara noastră etc., etc....”.

Vae victis!

Despre ceilalți preopinienți nu afirmăm decît că erau constituiți în cor antic, din rîndul căruia s-a detașat prin banalitate și anonim dl. Minzatu.

Și astfel, caruselul politic se învîrte, provocînd spectatorilor o senzație de vertij și stupeoare poporului debusolat.

Voi sinteți urmașii Romei?!

N. NISTOR-SĂLAJ ■

Realitatea, o continuă provocare pentru ziariști

SĂNĂTATE

Injectii cu bacsis

Ca medic cu vechime de 37 ani în muncă — azi pensionar — nu pot decât să-mi exprim revolta față de comportarea medicului de la Spitalul Tănari de care e vorba în articolul publicat în nr. 28. Dacă e așa încalcă flagrant jurământul Hipocratic și locul său e la o tarabă de negustor nu în sectorul medical (sau la un cabinet particular unde poate cere cât vrea și dacă se găsește cine să-i dea ceea ce cere, îl privește), dar în nici un caz într-o unitate de stat unde datoria sacră a medicului este să îngrijească orice bolnav indiferent dacă i-a dat — sau promis — ceva. Condiționarea prestației medicale de anumite avantaje materiale ține de codul penal fiind asimilată luării de mită și toți pacienții puși în această situație ar putea să aranjeze cu poliția prinderea în flagrant delict a făptașului. Din cauza unor indivizi de această teapă opinia publică aruncă oprobiul asupra întregului corp medical — cu totul pe nedrept — căci cei necinstiți — mai ales din unele specialități chirurgicale cu performanțe ce par spectaculoase în ochii opiniei publice nemedicale — nu reprezintă mai mult de 20% din corpul medical, restul îndeplinindu-și cu abnegație îndatoririle.

A, dacă bolnavul — la ieșirea din spital — vrea să-și manifeste recunoștința pen-

tru buna îngrijire oferind medicului de la un buchet de flori până la un pachet de cafea sau țigări (dar NU bani!), sunt de acord deși chiar și aceasta — din punct de vedere strict legal — poate fi încadrat la „nedreaptă luare“.

În pofida celor de mai sus nu înseamnă că sunt de acord cu salarizarea mizeră a corpului sanitar. Poate opinia publică nemedicală nici nu cunoaște cifrele reale. Un singur exemplu: un medic secundar cu 6 ani vechime de la absolvirea facultății avea la începutul anului 1991 un salariu net de 3200 lei. Cu diversele indexări a crescut până la 14.100 lei net în luna mai 1992. Cu data de 1 iunie, după „lupte seculare“ s-a obținut creșterea salariilor cu... 20% iar pe iulie medicul nostru a încasat 16.700 lei net (ținând cont că impozitul e proporțional mărit și îl plătește integral neavând copii). Fiind secundar nu are nici dreptul la gărzi. Deci singurul său venit e suma de mai sus. Faceți comparația cu absolvenții de liceu angajați ca vânzătoare la orice butic particular sau cu declarațiile din presă ale Directorului întreprinderii particulare brașovene care a executat în timp record — excelentă treabă — amfiteatrul — tribună pentru spectatorii Concursului „Cerbul de Aur“: „La mine la întreprindere femeile de serviciu au 20.000 lei, un maestru are 40.000 și un inginer 100.000 lei salariu lunar“ (probabil imposibil), dar dacă avem o lucrare urgentă vin și lucrează și simbăta și duminică“.

Mai merită oare să faci o facultate grea ca medicina unde în plus mai și dai concursuri și examene aproape până la pensie?

Nu văd rezolvarea acestei situații decât printr-o lege a asigurărilor sociale cum era cea din perioada interbelică și prin vărsarea către sectorul sanitar a întregii cote CAS, oprite la salarii și vărsate azi în sacul cel mare al bugetului de Stat din care numai o mică parte mai revine în bugetul sărac al Ministerului Sănătă-

ți. La fel, ar fi necesară încurajarea prin toate mijloacele a dezvoltării sectorului particular al rețelei medicale — de la cabinete până la spitale sau sanatorii particulare (erau înainte de război) unde cei ce au bani — și sunt destui și în ziua de azi — să se trateze fără a greva unitățile de stat cu buget mizer, iar în aceste unități medicii și celălalt personal să aibă un salariu decent și o dotare adusă la zi.

Nu de ajutoare umanitare avem nevoie — oricum ele se

epuizează — ci de înființarea de unități mixte industriale care să fabrice la noi în țară de la seringile de unică întrebuințare până la medicamente și aparatură medicală modernă (forțe tehnice avem). Aceasta depinde de încurajarea reală a investițiilor străine la noi, cu tot cortegiul de condiții financiare și politice care nu pot face obiectul acestei scrisori.

Dr. MIRCEA BENA
Medic primar — CRAIOVA

Fotografii de
ELENA GHERA

Pe înțelesul și în sprijinul dumneavoastră (XV)

ECOSINERGETICA

ANALIZA FIRELOR DE PĂR CONSULTAȚIE LA DOMICILIU PRIN CORESPONDENȚĂ

Parapsihologie și paranormal!

Reluind problema transferului energetic de la o persoană

la alta în timpul unui tratament bioenergetic, sint de precizat următoarele:

- un transfer energetic (de sarcină energetică) este posibil numai dacă între cei doi

parteneri există valori diferite atât ale razei de sensibilitate a biocimpului cât și a sarcinii energetice;

- transferul energetic încețază în momentul în care sarcinile energetice ale partenerilor se egalizează (prin scăderea sarcinii energetice a unuia în favoarea celui alt);

• dar, ceea ce se cunoaște mai puțin, în situația în care bioenergeticianul are sarcina energetică mai scăzută decât a celui pe care-l tratează, în timpul tratamentului pacientul este slăbit energetic în favoarea primului.

Concluzia este aceea că bioenergeticianul, pentru a fi realmente de folos, trebuie să fie întotdeauna mai sănătos decât pacientul. Pe de altă parte, cu cât un bioenergetician este mai corpolent în raport cu pacientul, cu atât, în timpul tratamentului pierde mai puțin din propria sarcină energetică și cu atât este mai curativ pentru pacient. Cu alte cuvinte, un bioenergetician mai firav are nevoie de mai mult

timp pentru refacerea sarcinii energetice după efectuarea unui tratament. Refacerea sarcinii energetice are loc în principal, datorită capacității organismului de regenerare (energetică) dar și, având în vedere natura ei vitală (fiind, așa cum arătam în episodul al IV-lea, de proveniență cosmică, solară), datorită influenței directe a luminii. Așa se explică și motivația procedurilor pe care unii bioenergeticieni le fac în timpul unui tratament, cu o mină întinsă asupra pacientului și cu palma celeilalte orientată, către lumină.

Mai este însă un aspect. Pentru ca un tratament bioenergetic să fie eficient, trebuie ca între bioenergetician și pacient să existe o anumită compatibilitate. Nu orice bioenergetician este curativ pentru oricine și așa se explică de ce unei persoane un bioenergetician îi face bine și altul nu. O analiză sinergetică de compatibilitate este deci întotdeauna utilă înainte de a începe un asemenea tratament.

Și acum, o privire critică asupra noțiunilor formulate în titlu! Bioenergeticienilor (ca și telepaților, hipnotizorilor, celor cu calități de premoniție, de biodetecție etc.) li se atribuie calități parapsihologice sau paranormale (de la grecescul „para“ — în afară de, împotriva). Ori cu aptitudinile parapsihologice (în afara gândirii) sînt înzestrate numai viețuitoarele necuvîntătoare, care se orientează strict după instinct. Spre deosebire de om, un animal este convențional sănătos pînă în apropierea limitei existenței sale biologice pentru că știe ce și cum să mănînce, unde și cum să se odih-

nească, cum să-și trateze o maladie. Indivizii unor specii folosesc fenomene telepatice pentru a-și găsi grupul de care s-au rătăcit (sau o biodetecție nativă pentru a găsi locurile cu hrană, cu apă, pentru a-și găsi... domiciliul!). Indivizii altor specii (de exemplu pitonul) folosesc fenomene de hipnoză (desigur instinctiv) pentru a-și imobiliza prada înainte de a o ataca. Despre facultăți de premoniție (în legătură cu o premedie posibilă) ce să mai vorbim. Animalele au un comportament normal, care le ajută instinctiv să se conserve și să-și asigure perpetuarea speciei.

Prin facultatea de a gândi, omului i s-au atrofiate unele din calitățile instinctive ale animalelor (iar altele, cum ar fi de exemplu instinctul sexual, tot din această cauză, le-a exacerbat).

Și atunci nu alte viețuitoare ci oamenii sînt, în ansamblu... paranormali. Cît despre parapsihologie, nici vorbă. Chiar dacă se folosește în anumite momente ale unui proces... paranormal cu exclusivitate subconștientul, toate celelalte acțiuni (pregătirea procesului, exerciții, antrenamente, metodici, scopul urmărit, apoi analiza rezultatelor obținute etc.) aparțin procesului gândirii. Deci este vorba de o colaborare a tuturor funcțiilor cerebrale (ale conștientului și subconștientului), adică nu de parapsihologie ci de PSIHOSINERGETICĂ!

Și acum, despre unul din cele mai importante capitole ale psihosinergeticii: BIODETECTIA!

Prof. univ. dr. ing.
DAN ALEXANDRU

ANALIZĂ SINERGETICĂ asupra eșantionului de păr FIȘĂ DE ÎNSCRIERE PRELIMINARĂ

Numele și prenumele Data nașterii

Localitatea Județul

A fost trimis anterior TALON DE PARTICIPARE

- și s-a înregistrat sub nr. ☐
- nu s-a comunicat încă ☐

Nu s-a mai trimis alt talon ☐

Solicităm un formular de înscriere pentru ANALIZĂ SINERGETICĂ, menționînd:

diagnosticul
simptomele

ÎNTREABĂ-MĂ CA SĂ TE-NTREB

Un festin... cu Ceaușescu

— Deși, nomenclaturist numai între poeți, veți fi avut, ca jurnalist, prilejul să cunoașteți „celebrități”: l-ați cunoscut pe Nicolae Ceaușescu?

— Prin toamna 1968 după glorioasa intrare în Praga a tancurilor rusești, lui Ceaușescu (înălțat brusc în ochii Apusului ca un opozant în fața lui Brejnev) i s-a spus că în „vizitele sale de lucru” președintele Kennedy se însoțea și cu o echipă de artiști (scriitori, pictori, compozitori), drept care ideea a fost preluată cu promptitudine. S-au format rapid asemenea echipe și dintr-una am făcut și eu parte cu Nichita, Jebeleanu și Meliusz. Am fost chemați la marele sediu și instruiți ce și cum. Nimic însemnat. Trebuia doar să fim foarte aproape de el, să-l urmărim înaintea miniștrilor și primilor secretari. Mie mi s-a cerut să-mi mai scurtez... favoriții. Lui Nichita să se prezinte în costum și cu cravată.

Din primele ore ale vizitei, cum zicea el, scriitorii erau solicitați să-și spună părerea față de cele văzute cam în goană (Galați și Brăila) și Nichita a fost interpellat cel mai des. Amabil, curtenitor, Ceaușescu îl căuta cu ochii în suită și neaflându-l în apropiere îl chema cu gesturi ceremonioase. „Nichita, zicea, indicind cu o baghetă un munte de gogoșari și gogonele, spune-mi, e frumos, nu?” „Da, răspundea poetul, e frumos”. „Dar ce vezi e concriet sau abstract?” (I se raportase că Stănescu scrie „difilic”) Răspunsul îl putea mulțumi: „Concret, tovarășe secretar general!”.

Și mai departe, lângă un hambar cu știuleți de porumb: „Nichita, e concriet sau abstract?”. „Concret, tovarășe secretar general!”.

La fel în fața unei șarje de oțel, la fel pe un șantier de locuințe: concriet? Concret.

Pe la toate răspintiile erau instalate (ascunse vederii) mese pline cu bunătăți de care nu era chip să se atingă nimeni fiindcă șeful etern agitat nu îngăduia pauze.

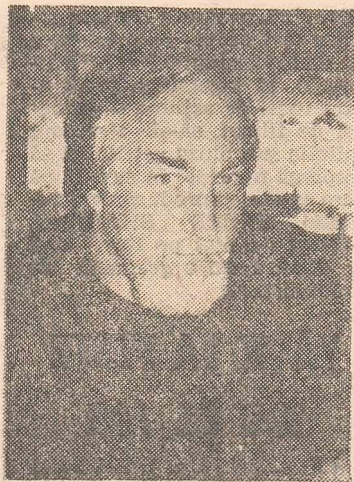
A venit totuși prinzul într-o grădină împodobită fantast, cu mese pe care sticleau taciturile (pe atunci) defunctei Comunități a Dunării și cristalurile cele mai de preț. Nemincat, și, ce să mai spun, nebăut, Nichita s-a arătat mirat văzând atita halău (după grațioasa sa expresie) și pus pe fapte mari când a fost așezat foarte aproape de amfitrion. A lăsat să „treacă” zecile de aperitive și ciorbițele în așteptarea unui fel mai consistent, mulțumindu-se să soarbă un degetar de votcă și să-și studieze confrății de ospăț. Ceaușescu minca, între feluri, porumb fiert, Maurer, căruia un aghiotant îi pusese pe farfurie câteva... tablete colorate, îi injura pe doctori și îi cerea Celui Mare să renunțe la... regim. Ministrul de război îi tăia friptura lui Valentin Ceaușescu, prevăzut cu lungi plete de fecioară (mie mi se răseseră favoriții), Jebeleanu a oripilat asistența ignorând zecile de vinuri și propunând băiețește „Hai mai bine să lingem o bere!”.

Și tocmai când Nichita, lîhnit de foame, se pregătea să atace halca de homar din taler, a răsunat năucitor întrebarea aberantă: „Nichita, ce măninci tu e concriet sau abstract?”.

„Concret” a apucat să zică poetul când, ridicindu-se brusc, cîrmaciul a aruncat șervetul și a întrerupt un prînz care — nefiind el deplin — n-a avut cum să fie „istoric” nici pentru poetul Necuvintelor și nici pentru scriitorul acestor rînduri.

După... nehrană a urmat magistrala cuvîntare... iar după ea...

GHEORGHE TOMOZEI ■

ALEXA VISARION

Cînd drumul se bifurcă...
în... trei

— Ați terminat, nu de mult, un film: „Vinovatul”. Ce gânduri aveți, domnule Alexia Visarion? Continuați să mergeți pe acest drum, sau vă întoarceți la teatru?

— Nu știu exact. Întîlnirile mele cu filmul sînt, din păcate, întîmplătoare, pentru că înainte depindeam foarte mult de aprobări, iar acum depind de bani. Am un scenariu cu mitul creației, pe care sper să-l fac odată, dar nu știu cînd.

— Sinteți, cumva, la o răscruce de drumuri? Ați condus o vreme Teatrul Mic, apoi ați renunțat.

— Sînt într-o stare mai specială, ați sesizat foarte bine. Am sentimentul unui mers pe nisip, senzație creată de tot ceea ce se întîmplă în cultura română. Vorbesc de literatură, muzică, pictură, teatru, film. Artiștii doresc, pe de-o parte, să câștige terenul pierdut ani de zile datorită unei cenzuri draconice, iar pe de altă parte, nu știu — nu știu, cu toții — să folosim libertatea de expresie. Cred că sîntem într-o fază în care modelele joacă un rol foarte mare. M-ați întrebare de ce am părăsit Teatrul Mic. Îmbătrînesc! Miine-

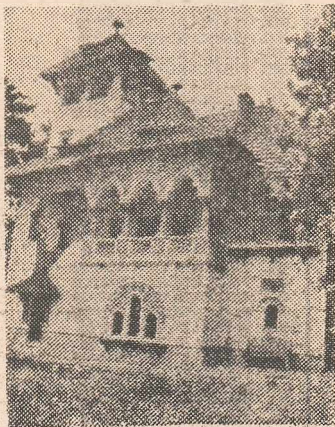
poimîine împlinesc 45 de ani și mă gîndesc că nu mai am dreptul să pierd mai mult decît e firesc pentru a continua. N-am putut să împlinesc tot programul pe care mi l-am propus la teatru. Am depins de bani, de colaboratori. Chiar dacă vinovăția vine din mai multe surse, cred că era obligatoriu să înfrunt toate astea. N-am fost în stare și am renunțat. Acum am înființat un teatru româno-american. Încerc să am colaborarea unor oameni din America, prieteni mai vechi, cu care am lucrat în perioada 1983—1987. Poate cu ei voi împlini ceva din ceea ce doresc.

— Revenind la ultimul dumneavoastră film, la premieră a fost, în general, bine primit. În schimb, la Festivalul de la Costinești, a fost vehement atacat.

— N-am citit și n-am auzit toate comentariile. Ce-aș putea spune? Aș vrea să apelez la discernămintul pe care trebuie să-l aibă cei ce comentează și la responsabilitatea pe care și-o asumă. Cred că „Vinovatul” este un film a cărui cheie n-a fost încă deslușită. În ultimă instanță, se discută

convenționalizarea vieții și faptul că existența a devenit o simplă relatare, tumultoasă dar lipsită de valoare perenă. Cei care văd această peliculă confundă story-ul cu semnificația filmului. Fac un pariu cu mine însumi și sînt convins că peste 5—10 ani „Vinovatul” va sta alături de celelalte filme ale mele, însemnînd un mod de citire a universului pe care l-am trăit și care ne-a stăpînit în această perioadă. Acum am ajuns doar într-un moment, iar în ceea ce mă privește, încerc să înțeleg ceea ce n-am putut desluși ani de zile: de ce neliniștea poate întîrzi vitalitatea și de ce vitalitatea este o sursă a neliniștii. Între aceste două dimensiuni esențiale pentru structura mea voi căuta — nu știu dacă voi găsi vreodată — să urmez un drum pe care l-am început, pe care nu-l reneg, dar care trebuie să capete acum puritate și limpezire. Nu e un lucru simplu, pentru că aș vrea să fiu dependent doar de ceea ce mă stăpînește și sînt dependent, din păcate, de toate lucrurile din jur. Iar multe dintre ele sînt prostii.

LIANA TATOS ■

DE CE NU SE
REDESCHIDE
MUZEUL
MINOVICI?Fotografie de
FLORIN IONIȚĂ ■

În vecinătatea desfigurărilor fîntîni Miorița (din care se mai scurg cîteodată jeturi anemice de apă) și a gării Băneasa, vila Minovici pare un simbol al resemnării.

Evenimentele postdecembriste au găsit Muzeul de Artă Națională Prof. Dr. Nicolae Minovici blocat pentru public și deteriorat. Pe vremurile ei bune această oază de artă populară se afla sub patronajul administrativ al Muzeului de Istorie București. Atunci banii, încasați pe fructele dăruite de livada muzeului și pe netele de intrare, erau suficienți pentru întreținerea vilei Minovici. Rămînea chiar și un surplus pentru cheltuielile altor case comemorative.

Muzeul Satului, al doilea cap administrativ al colecțiilor de artă națională strînse de Nicolae Minovici, a coborît un voal de paragină și deconșiderare asupra vilei. În vara

lui 1991 în incintă existau dormitoare pentru muncitorii care lucrau la Muzeul Satului. Din grădină s-au tăiat plopii; fructele au dispărut fără să se știe nimic de soarta lor. Astăzi iarnă, mult timp, a fost parcat un excavator în fața vilei Minovici. Proprietarul său era Muzeul Satului. Recent, paznicii Muzeului Minovici jucau în curte fotbal. Nu purtau uniforme, ci chiloți de baie. Din cînd în cînd se mai încinge și cite un chiolhan. Lipsa respectului față de artă este flagrantă.

Muzeul a fost donat Primăriei București de dr. Nicolae Minovici, una din clauze fiind folosirea vilei numai ca muzeu. Nu este permisă deplasarea sau înstrăinarea obiectelor din muzeu. Oare aceste condiții au fost respectate? Unde sînt minunatele obiecte de artă strînse de dr. Minovici: costume naționale lucrate de mî-

Cu zîmbetul pe buze
în lumea interlopă

Plasată în perioada imediat următoare evenimentelor din Decembrie '89, cam pe vremea cînd se îteau, ca să zicem așa, sforile dintii ale economiei de piață, acțiunea romanului „Banda celor 7” se constituie dintr-o serie de întîmplări puternic sărate și piperate cu neprevăzut, ingredientul numărul unu al oricărui roman polițist, fie el chiar și umoristic, cum a ținut să ne atenționeze, încă de pe copertă, autorul, colegul nostru Liviu Timbus.

Protagonistul romanului, doctorul în antropologie Grigore Dron, un tip mai mult banal decît domestic, sau invers, mai mult domestic decît pentru comoară vine un al doilea fiu al ofițerului, cel banal, ceea ce vrea să însemne extrem de obșnuit, este smuls din lumea unor șă-

gălnice visuri de glorie științifică și literară de un așa-zis prieten. Pompiliu Șteflea, individ întreprinzător, pus pe căpătuială pe munca altora. Mai concret, Pompiliu Șteflea, mizînd pe capacitățile de radiotezist ale lui Grigore Dron, pune la cale o firmă care asigură cîteva năstrușnice servicii, printre care și descoperirea unor metale, inclusiv comori, ascunse în pămînt. Viața mărunță și oarecum liniștită a doctorului Dron este pulverizată din clipa în care fiul unui fost ofițer german vine în România pentru a dezgropa o lădiță pe care tatăl său a îngropat-o în grădina unei case din Constanța, lădiță în care se află o însemnată cantitate de bijuterii prădate din Rusia, în timpul celui de-al doilea război mondial. Numai că tot

de-al doilea fiu fiind vitreg, italian și cam mafiot de felul său. Lupta dintre cei doi fii, avîndu-l la mijloc pe banalul și visătorul doctor Grigore Dron, căruia i se întîmplă cîte și mai cîte, atinge cotele dramatice obșnuite oricărui roman polițist care musai să ne țină cu sufletul la gură. Din acest punct de vedere, Liviu Timbus se dovedește un atent consumator de romane polițiste. Ceea ce însă dă savoare acestui roman este umorul doctorului Grigore Dron dotat nu atît cu capacități radiotezice, cît cu un uluitor simț al observației în care ironia joacă un rol de prim plan. Nu întîmplările prin care trece eroul stîrnesc interesul, cît mai ales reacțiile sale, observațiile sale, asociațiile pe care le face cu un rafinat simț al autopersiflării. În compania unui astfel de personaj, lectura este o plăcere și o încîntare, o șuetă, adică exact ceea ce trebuie să fie un roman polițist umoristic.

RADU POPA ■

VICTOR NIȚA ■

PUBLICITATEA CA ACCELERATOR AL DIVORTULUI

Mama lui Mick Jagger, celebrul lider al celebrei formații ROLLING STONES, este exasperată de publicitatea care se face în presă asupra posibilității divorțului lui Mick Jagger de Terry Hall. Eva Jagger crede că șansele unei împărțiri între cei doi ar fi mult mai mari dacă mass-media ar fi ceva mai rezervată. Atât Jagger, cât și presupusa lui prietenă, modelul italian Carla Bruni, nu au declarat nimic semnificativ presei, dar Terry și-a luat cei 3 copii și s-a mutat lângă Paris.

Metodă consacrată

Milioane de dolari au fost cheltuite pentru efectele speciale ale filmului „Moartea i se apropie”, în a cărui distribuție figurează MERYL STREEP, BRUCE WILLIS și GOLDIE HAWN. Însă unul dintre trucaje nu a putut fi rezolvat decât cu metoda tradițională, adică manuală. În film, Meryl Streep, datorită efectelor speciale, întinereste. Ridurile îi dispar, pielea își schimbă culoarea etc. Dar, potrivit relatării din revista

„People”, pentru a-i ridica și nă a fost nevoie ca machiorul ei dintotdeauna, Roy HELLAND, să ingenucheze în afara razei de acțiune a camerei de filmat, să-și strecoare mâinile sub bluza actriței și să împingă puternic în sus. După cum spune co-producătorul filmului, STEVE SHARKEY, „Meryl l-a ales pe Roy, deși se aflau acolo o grămadă de voluntari...”.

TĂTIC LA PESTE 100 DE ANI

În orașul Arak, din Iran, a avut loc un eveniment fără precedent. Asadollah Sandy Charkhestany a devenit tată. Nimic mai normal la prima vedere, dar noul tată are o sută șase ani. El se simte minunat, la fel ca și fiul său Mohamed, care a cântărit la naștere trei kilograme. Mama, o văduvă de 40 de ani, mai are încă patru copii. Pentru Asadollah această numeroasă familie este o revanșă asupra unei sorți rele: căsătorit pentru prima oară la 25 de ani, el a trebuit să-și înmorminteze primele trei soții și cei doi copii, singurii rezultati din prima căsătorie.

La 105 ani deci a avut loc o nouă nuntă. Acum este fericit și în perfectă sănătate. (Elena Grecescu)

Drama provocată de US Air-Force

O tină ră mamă din San Antonio a acționat în justiție forțele aeriene militare americane, pentru a nu-i fi spus la timp soțului ei că este infectat cu virusul SIDA. Perioada de patru luni de aminare a comunicării este probabilă cauză pentru care atât soția, cât și copilul aviatorului s-au îmbolnăvit. Se presupune că nefericitul Douglas KROOSE a contractat boala în urma folosirii neglijente a unei seringi, iar Air Force pretinde că lungă perioadă scursă a cunoștință a seropozitivității se datorează unei pure erori administrative. Care, în cazul în care d-na. KROOSE câștigă procesul, s-ar putea să coste 16 milioane de dolari.

VRAJITORIA REVINE ÎN FORTA

Revelații într-o picătură de ulei

Jean-Luc Caradeau „cerceător, cabalist și scriitor” cum se autodefineste, pentru a ști dacă o persoană este vrăjită, practică testul uleiului, un rit datînd din epoca ameriană. „Candidatul” își înmoaie indexul în ulei și lasă să se prelingă trei picături într-un vas cu apă. Dacă una dintre picături se imprăște, iar celelalte rămân intacte, nu este prea grav; poate fi semnul unei oboseli trecătoare. În cazul în care două picături din trei se dispersează, lucrurile devin mai serioase: persoana este foarte angustată, dar mai sint speranțe. În schimb, cînd toate cele trei picături se amestecă cu apa, nu mai există nici o îndoială: este vorba de vrăjire care trebuie tratată de urgență.

Se întîmplă adesea că aceste picături de ulei, teribil de amabile, să ia în apă diverse forme indicînd astfel partea corpului atînsă de Rău: creier, plămîni, ochi.

Satan apără femeile înșelate

Doamna Lyssa care a încheiat acum cîțiva ani un pact cu Satana explică: „Satan și Lucifer pot să facă rău, dar ei nu sint răi prin natura lor; ei sint mai degrabă divinități ale justiției, ale răzbunării. Atunci cînd vreuna dintre cliențele mele vine să mă vadă fiindcă soțul o înșală și o bate, nu ezit să cer forțelor Tenebrelor să-l pedepsească, făcîndu-l să sufere. Și nu întrerup tratamentul pînă cînd nu vine cu umilîntă să-i ceară iertare soției sale. Eu sint o justițiară...”.

Sataniști și luciferieni

Așa cum unii încearcă prin toate mijloacele să lupte împotriva cohortelor de demoni, există alții care țin cu dinadinsul să aibă relații privilegiate cu puterile tenebrelor.

Sataniști și luciferieni, independenți sau organizați în secte și asociații, ei nu ezită să se devoteze trup și suflet celui Rău.

Cele mai puternice secte satanice sint de origine americană. Cea mai redutabilă este Biserica lui Satan, fondată în anul 1966 la Los Angeles de către un anume Anton Szandor La Vay, reprezentant exclusiv al lui Belzebut pe pămînt și șef peste 40.000 de fideli, grupați în vrăjitori, magicieni și ucenici. Ritualurile acestei „biserici, orgiace și blasfematorii presupun slujbe închinare diavolului, orgii sexuale și practici zoofilice. Charles Manson, asasinul lui Sharon Tate, soția regizorului Roman Polanski, a mărturisit la proces că era membru al acestei „biserici” periculoase.

WICCA — prescurtarea cuvîntului Witchcraft (vrăjitorie), este o sectă luciferiană care regrupează mii de membri în lumea întreagă, în special din SUA și Marea Britanie. În Franța ei sint cîteva sute grupați în două asociații rivale: WICCA occidentală, condusă de vrăjitorul Jack Coutla și de soția sa Diane, regina vrăjitoarelor și cercul inițiativ al Licornului al cărui mare preot este Yul Ruga. În timpul ceremoniei luciferiene, fideli sint goi, „pentru a putea capta mai bine energiile”.

Contrar satanismului care implică un jurămint de credință între vrăjitor și Satan, luciferismul se consideră o filozofie umanistă și prometeică: Lucifer este Omul-Dumnezeu, fără legături, fără religie sau morală, care nu respectă decît bunul său plac. Pentru a deveni luciferian și a adera la WICCA, viitorul inițiat trebuie să se lepede de legea creștină, să recite rugăciuni inverse în latină, onorîndu-l pe Lucifer și pe soția sa Lilith și să profereze o profesiune de credință care sună astfel: „Lucifer, Stăpînul și Dascălul meu, te recunosc drept Dumnezeu meu. Îți promit să te ascult, să te servesc atîta timp cît trăiesc. Renunț la orice alt

Dumnezeu, la Isus Cristos, la sfinții și sfințele sale, la Biserica apostolică și romană...”

Panoplia diavolului incepător

Confreurile satanice sint în principiu asociații care nu cer membrilor săi decît o participare financiară simbolică. Dar anumite oficine s-au specializat în furnizarea obiectelor care servesc ritualurilor demonice, oferînd o întregă panoplie începătorului în magie neagră. Astfel edițiile Balsamo pun la dispoziție amatorilor „biblii satanice” care conțin formule de pact și ritualuri pentru a intra în relație cu puterile Răului, „rugăciuni și litanii pentru Satan” a căror eficacitate este, se pare, redutabilă sau „ogîniți cu efigia țapului”.

Pe rug, banii iau foc

Patrick Guérin are una din cele mai numeroase clientele din regiunea pariziană, deoarece oamenii știu că el este în legătură cu forțele de jos și că organizează ritualuri eficiente.

Una din specialitățile sale: ritualuri prin care face să crească cifra de afaceri a unei întreprinderi. Geranți ai unor societăți, care doresc să-și amelioreze rezultatele de la 30 la 40 la sută vin să-l vadă pe Patrick, avînd asupra lor servieta diplomat ce conține o sumă de bani. Acești bani sint sacrificați unei entități diabolice, hotărîtă să amelioreze soarta financiară a întreprinderii. Patrick aprinde focul, iar clientul însuși aruncă pe jerie una cîte una bancnotele, invocîndu-l pe Satan. De pildă, pentru un restaurant, este recomandabil să arzi cam 30.000 F. Patrick a avut ocazia să vadă cum directorul unei întreprinderi de talie internațională a transformat în fum 400.000 F.

La toate acestea trebuie adăugat și onorariul, ce-i drept derizoriu, de 10.000 F.

Traducere și adaptare
ELENA GRECESCU

URB S.C. RULMENȚI S.A. BÎRLAD

TEL: 984/12120 FAX: 984/13838 TELEX: 021724 irb r

Lista stocurilor disponibile

NR DENUMIRE MATERIAL (TIP-DIMENS-CALIT-FORMĂ-CARACT)	STOC DISP.
300. PIATRA POLIZOR 140*20*30	66A 16K 144
301. P. RUBIN 30*35*10	66A 16K 1500
302. P. RUBIN 55*14*10	66A 16K 269
303. P. RUBIN 65*40*16	66A 16K 1000
304. P. RUBIN 175*52*75	66A 16K 2620
305. PIATRA RUBIN 175*52*75	66A 25L 675
306. P. RUBIN 20*20*6	66A 16K 3000
307. PIATRA RUBIN 85*30*16	66A 80/16K 485
308. P. RUBIN 35*35*10	66A 16K 5000
309. P. RUBIN 65*45*16	66A 16K 17
310. P. RUBIN 70*30*16	66A 16K 1782
311. P. RUBIN 100*75*20	66A 16K 2750
312. P. RUBIN 45*12*10	66A 16K 770
313. P. RUBIN 90*14*20	66A 16K 900
314. P. RUBIN 15*25*6	66A 16K 500
315. P. RUBIN 60*15*10	66A 16K 1000
316. PIATRA RUBIN 75*25*16	66A 80K 360
317. P. RUBIN 60*30*16	66A 16K 1000
318. P. RUBIN 60*12*10	66A 16K 469
319. P. RUBIN 175*50*75	66A 16K 1753
320. PIATRA RUBIN 170*55*75	66A 16K 313
321. P. RUBIN 45*35*16	66A 16K 400
322. PIATRA RUBIN 180*66*75	66A 80/16K 100
323. PIATRA RUBIN 400*40*203	66A 80/16L 4
324. PIATRA RUBIN 400*50*127	55A 120/10K 30
325. PIATRE RUBIN 80*20*16	66A 16K 851
326. PIATRA RUBIN 25*25*8	66A 16K 11000
327. PIATRA RUBIN 100*55*20	66A 16K 54
328. P. RUBIN 140*35*20	66A 80/16K 500
329. PIATRA RUBIN 150*80*50	66A 16K 100
330. PIATRA RUBIN 50*16*10	66A 16K 200
331. PIATRA RUBIN 90*23*16	66A 16K 1291
332. PIATRA RUBIN 90*53*20	66A 16K 377
333. PIATRA RUBIN 75*30*16	66A 80/16K 200
334. PIATRA RUBIN 70*22*16	66A 16K 797
335. 110*26*20	66A 80/16K 461
336. 110*80*20	66A 80/16K 1000
337. PIATRA RUBIN 113*70*20	66A 16K 502
338. PIATRA RUBIN 150*22*20	66A 80/16K 200
339. PIATRA RUBIN 90*27*20	66A 80/16K 405
340. PIATRA RUBIN 100*19*20	66A 80/16K 700
341. PIATRA RUBIN 55*18*16	66A 80/16K 550
342. PIATRA RUBIN 35*9*10	66A 80/16K 214
343. PIATRA RUBIN 90*21*20	66A 80/16K 2539
344. PIATRA RUBIN 80*18*16	66A 80/16K T3 1800
345. PIATRA RUBIN 55*40*16	66A 80/16K 200
346. PIATRA RUBIN 65*30*16	66A 80/16K 700
347. PIATRA RUBIN 500*60*305	66A 60/25L 10
348. PIATRA RUBIN 500*24*305	66A 80/16K 15
349. PIATRA RUBIN 90*13*16	66A 80/16K 1000
350. PIATRA RUBIN 50*25*16	66A 80/16K 500
351. PIATRA RUBIN 40*40*16	66A 80/16K 3000
352. PIATRA RUBIN 40*8*10	66A 80/16K 1050
353. PIATRA RUBIN 65*11*10	66A 80/16K 716
354. PIATRA RUBIN 30*55*10	66A 80/16K 174
355. PIATRA RUBIN 75*55*16	66A 80/16K 28
356. PIATRA RUBIN 85*55*20	66A 80/16K 200
357. PIATRA RUBIN 100*21*20	66A 80/16K 19
358. PIATRA RUBIN 120*75*20	66A 80/16K 60
359. PIATRA RUBIN 800*100*305	66A 40/46L 6
360. PIATRA RUBIN 18*40*6	66A 80/16K 500
361. PIATRA RUBIN 508*58*305	66A 80/16K 19
362. PIATRA RUBIN 90*17*16	66A 80/16K 300
363. PIATRA RUBIN 55*15*16	66A 80/16K 519
364. PIATRA RUBIN 60*14*10	66A 80/16K 1200
365. PIATRA RUBIN 500*18*305	66A 80/16K 4
366. PIATRA RUBIN 160*60*50	66A 80/16K 50
367. PIATRA RUBIN 175*26*35	66A 60/25L 600
368. PIATRA RUBIN 100*25*20	66A 80/16K 3644
369. PIATRA RUBIN 80*35*16	66A 80/16K 1675
370. PIATRA RUBIN 80*14*16	66A 16K 2000
371. PIATRA RUBIN 90*25*20	66A 80/16K 1400
372. PIATRA RUBIN 75*65*16	66A 80/16K 400
373. PIATRA RUBIN 55*12*10	66A 80/16K 2000
374. PIATRA RUBIN 30*9*10	66A 80/16K 400
375. PIATRA RUBIN 30*16*10	66A 80/16K 300
376. PIATRA RUBIN 175*62*75	66A 80/16K 683
377. PIATRA RUBIN 80*75*20	66A 80/16K 250
378. PIATRA RUBIN 120*55*20	66A 80/16K 60
379. PIATRA RUBIN 40*9*10	66A 80/16K 1322
380. PIATRA RUBIN 350*60*127/165*23	66A 25L 40
381. PIATRA RUBIN 80*40*20	66A 80/16K 2437
382. PIATRA RUBIN 150*85*30	66A 80/16K 397
383. PIATRA RUBIN 90*12*16	66A 80/16K 246
384. PIATRA RUBIN 175*75*75	66A 80/16K 50
385. PIATRA RUBIN 135*13*20	66A 80/16K 150
386. PIATRA RUBIN 175*145*75	66A 80/16K 20
387. PIATRA RUBIN 40*11*10	66A 80/16K 1700
388. PIATRA RUBIN 35*30*10	66A 80/16K 6000
389. PIATRA RUBIN 45*30*16	66A 80/16K 500
390. PIATRA RUBIN 55*10*10	66A 80/16K 30
391. PIATRA RUBIN 175*109*75	66A 80/16K 80
392. PIATRA RUBIN 150*65*30	66A 80/16K 288
393. PIATRA RUBIN 60*21*16	66A 80/16K 48
394. PIATRA RUBIN 160*130*50	66A 25/60L 1000
395. PIATRA RUBIN 200*10*20	66A 80/16K 50
396. PIATRA RUBIN 150*4*22	66A 80/16K 1000
397. PIATRA RUBIN 55*35*16	66A 16 77
398. PIATRA RUBIN 175*35*75	66A 80/16K 206
399. PIATRA RUBIN 70*12*16	66A 80/16K 10
400. PIATRA RUBIN 600*14*305	66A 80/16K 700
401. PIATRA RUBIN 65*16*16	66A 80/16K 2730
402. PIATRA RUBIN 50*10*10	66A 80/16K 414
403. PIATRA RUBIN 130*27*30	66A 80/16K 1619
404. PIATRA RUBIN 65*14*16	66A 80/16K 1006
405. PIATRA RUBIN 140*23*30	66A 80/16K 500
406. PIATRA RUBIN 120*23*20	66A 80/16K 250
407. PIATRA RUBIN 125*40*20	66A 80/16K 314
408. PIATRA RUBIN 110*21*20	66A 80/16K 872
409. PIATRA RUBIN 35*10*10	66A 80/16K 250
410. PIATRA RUBIN 70*21*16	66A 80/16K 294
411. PIATRA RUBIN 110*75*20	66A 80/16K 409
412. PIATRA RUBIN 20*22*8	66A 80/16K 60
413. PIATRA RUBIN 60*32*16	66A 80/16K 200
414. PIATRA RUBIN 65*30*16	66A 80/16K 219
415. PIATRA RUBIN 70*25*16	66A 80/16K 800
416. PIATRA RUBIN 75*18*16	66A 80/16K 6
417. PIATRA RUBIN 80*55*16	66A 80/16K 351
418. PIATRA RUBIN 85*35*16	66A 80/16K 300
419. PIATRA RUBIN 95*60*20	66A 80/16K 457
420. PIATRA RUBIN 150*60*50	66A 60/25L 27
421. PIATRA RUBIN 175*45*50	66A 80/16K 80
422. PIATRA RUBIN 175*53*75	66A 80/16K 44
423. PIATRA RUBIN 175*60*50	66A 16K 27
424. PIATRA RUBIN 175*85*75	66A 16K FORM 1P 1200
425. PIATRA RUBIN 200*75*50	66A 121.5V217 1400
426. PIATRA RUBIN 75*16*16	66A 80/16K 1000
427. PIATRA RUBIN 90*20*20	66A 80/16K 800
428. PIATRA ROZ 65*12*10	66A 80/16K 1500
429. PIATRA RUBIN 65*60*16	66A 80/16K 263
430. PIATRA RUBIN 350*12*127	66A 80/16K 181
431. PIATRA RUBIN 75*40*16	66A 80/16K 1000
432. PIATRA RUBIN 80*35*16	66A 80/121T3 57
433. PIATRA ROZ 125*60*20	66A 80/16K 150
434. PIATRA RUBIN 70*11*16	66A 80/16K 60
435. PIATRA RUBIN 110*90*20	66A 80/16K 40
436. PIATRA RUBIN 175*80*30	66A 80/16K 20
437. PIATRA RUBIN 100*11*20	66A 80/16K 10
438. PIATRA RUBIN 500*14*305	66A 80/16K 13
439. PIATRA RUBIN 500*18*305	66A 80/16K 400
440. PIATRA RUBIN 500*20*305	66A 80/16K 537
441. PIATRA RUBIN 600*28*305	66A 80/16K 404
442. PIATRA RUBIN 110*16*20	66A 80/16K 284
443. PIATRA RUBIN 98*18*16	66A 80/16K 5901
444. PIATRA RUBIN 95*35*16	66A 80/16K 1126
445. PIATRA RUBIN 45*11*10	66A 80/16K 1000
446. PIATRA RUBIN 35*20*10	66A 80/16K 400
447. PIATRA RUBIN 15*30*5	66A 80/16K 200
448. PIATRA RUBIN 45*10*10	66A 80/16K 497
449. PIATRA RUBIN 25*40*8	66A 80/16K 400
450. PIATRA RUBIN 160*55*30	66A 80/16K 103
451. PIATRA RUBIN 100*11*20	66A 80/16K 206
452. PIATRA RUBIN 40*13*10	66A 80/16K 508
453. PIATRA RUBIN 175*75*30	66A 80/16K 200
454. PIATRA RUBIN 140*30*30	66A 80/16K 1126
455. PIATRA RUBIN 95*19*16	66A 80/16K 200
456. PIATRA RUBIN 150*25*30	66A 80/16K 200
457. PIATRA RUBIN 150*25*30	66A 80/16K 200
458. PIATRA RUBIN 150*25*30	66A 80/16K 200

Fără sferturi, jumătăți sau trei sferturi de măsură

Atâta doar, un punct pentru oaspeți, cel cucerit de campioni, la Brăila, în fața Daciei Unirea, un punct cu care Dinamo, sperăm, nu va deschide seria meciurilor nule de anul trecut, mai exact spus din campionatul trecut. Ar mai intra la socoteală, dacă e să terminăm cu oaspeții, faptul că Sportul studentesc a condus la Timișoara cu 1-0, apoi cu 2-1, iar F.C. Ploiești se afla la un moment dat în avantaj pe Ghencea, în fața Stelei. Până la urmă „Poli” a egalat și a înscris cel de-al treilea gol, al victoriei, iar Steaua, după pauză, s-a dezlănțuit și a terminat în avantaj cu două goluri. Ar mai fi de zis că proaspăt promovații din Reșița au fost la un pas de o surpriză, la Constanța, unde, în fața Farului, au ținut mult timp scorul la 0-0, dar au căzut mult prea tare în repriza a doua, când valoarea și-a spus cuvântul și „marinarii” au înscris de trei ori. O replică neașteptată de bună au dat-o băcăuanii, la Brașov, unde, la pauză, scorul era de 0-0. La 1 de bine s-au comportat și studenții de pe Someș, în Giulești, unde, ca și la Brașov, s-a înregistrat un scor limită, 1-0. Același scor și la Sibiu, unde „craiovenii mici”, cu nimic mai prejos decât Universitatea, au jucat exact așa cum ne așteptam, adică bine la mij-

locul terenului, foarte strins în apărare și cu contraatacuri tăioase. Dar pentru că veni vorba de Universitatea, aceasta a înregistrat scorul etapei, 4-0, în fața Oțelului, ex-mureșeanul Cioloboc înscriind de două ori. În fine, la Bistrița, Gloria și-a intrat în drepturi, după victoria de la Bacău, administrându-i Progresului o bătănie prea-prea, nici foarte-forte, cu 2-0, clasându-se, așa cum merita încă din prima etapă, în fruntea clasamentului. Acestea sînt, așadar, scorurile. Clasamentul fiind intrucitva incert, am cam putea pune punct comentariilor. Dar pentru că o partidă este, indiferent de scor, sau de eta-

pa la care a ajuns campionatul, o poveste unică și irepetabilă, cu bune și cu rele, să ne oprim puțin asupra faptului că, la Timișoara, Sportul a condus de două ori, cu 1-0 și, cum am mai spus, cu 2-1. Nimic neobișnuit, desigur, dar ceea ce consemnează cei prezenți la fața locului ne cam pune pe gînduri: timișorenii au egalat dintr-un 11 metri inventat de arbitru I. Danciu din Petroșani, același arbitru lăsîndu-i pe studenții bucureșteni în numai 10 oameni, eliminîndu-l pe Răduță. În etapa trecută a greșit grav craioveanul Ion Velea.

VICTOR NIȚA ■

Etapă a 2-a

Dacia Unirea — Dinamo 1-1 (1-1), „Poli” Timișoara — Sportul Studentesc 3-2 (1-2), Univ. Craiova — Oțelul 4-0 (2-0), Steaua — F.C. Ploiești 4-2 (2-2), F.C. Brașov — F.C. Bacău 1-0 (0-0), Rapid — „U” Cluj 1-0 (1-0), Gloria Bistrița — Progresul 2-0 (1-0), F.C. Farul — C.S.M. Reșița 3-0 (0-0), F.C. Inter — Electroputere 1-0 (1-0).

Etapă viitoare

Electroputere — Farul, Dinamo — Inter, Sportul Studentesc — Dacia Unirea, „U” Cluj — Steaua, F.C. Ploiești — Oțelul, F.C. Bacău — Rapid, Progresul — F.C. Brașov, C.S.M. Reșița — Gloria Bistrița, „Poli” — Universitatea.

Divizia A

„Castelanii” din Hunedoara nu glumesc

Surpriza primei serii a Diviziei A s-a înregistrat la București, unde Portul Constanța a cîștigat cu un scor parcă de „prelungiri”, 4-3, în fața Autobuzului, o echipă care în sezonul trecut a emis la un moment dat serioase pretenții de a intra în primul eșalon. Cu această victorie, Portul a urcat pe primul loc, cu 4 puncte. Tot 4 puncte are la activ și Politehnica Iași, care a învins neașteptat de greu, cu numai 1-0, pe Steua Mizil. În ceea ce privește comportarea celor două foste divizionare ale primului eșalon, F.C. Argeș și ASA Tg. Mureș, acestea au fost învinse la Galați, de către Gloria CFR, și, respectiv, la Piatra Neamț, de către Ceahlăul. Învingătoarele sînt două din echipele care în sezonul trecut, în serii diferite, au făcut parte din grupul favoriților, gălățenii fiind la un pas de provocare. Cu alte cuvinte, avînd în vedere scorurile foarte strînse, 2-1 la Galați și 1-0 la P. Neamț, cele două înfringeri erau aproape scontate. Ar mai fi de semnalat în această primă serie egalul realizat de Chimia Rm. Vilcea la Unirea Slobozia, egal cu care recucerește punctul pierdut pe teren propriu în prima etapă.

În cealaltă serie Corvinul

lui Petcu, Gabor și Nicșa surclasează pe CFR Cluj cu un scor mai puțin obișnuit pentru o echipă aflată în deplasare, 5-2! Să fie acest scor un semn că echipa „castelanilor” a țîșnit în cursa de revenire în primul eșalon ca un sprințer din block-starturi?! Poate că da, pentru că, în primul rînd, foștii internaționali hunedoreni au preluat conducerea echipei exact cu acest gînd. Același, dacă bine ne aducem aminte, cu care pleca la drum Mircea Lucescu, acum peste 10 ani, cu o echipă din care avea să se nască o veritabilă constelație de valori fotbalistice. Pentru Mircea Lucescu și elevii săi acel an de B s-a constituit într-o excelentă călărie a unor jucători deosebit de fragezi. Așa va fi oare și pentru noii minji ai Corvinului?! Bine ar fi! Dar în această serie s-au mai întîmplat, to-

tuși, și alte cîteva lucruri. Primul ar fi victoria cu 3-0 a Jiului din Petroșani în fața celor de la UTA. S-a disputat, cu alte cuvinte, cam primul derby al seriei. Celălalt Jiu, cel din Craiova, a pus cu botul pe labe o altă pretendentă la promovare, pe F.C. Maramureș, pe care a învins-o cu doar 1-0. În fine, la Turnu Severin, drobetanii i-au învins cu 1-0 pe elevii lui Tâlnar, în timp ce alți potențiali protagoniști ai acestei serii, F.C. Oradea, a remizat pe teren propriu cu Metrom Brașov, după ce în etapa trecută obținuseră un punct în deplasare.

Dar, atît în prima, cît și în a doua serie a Diviziei A, ca de altfel, și Divizia Națională, lucrurile sînt departe de a fi clarificate după numai două etape. Cu alte cuvinte, să avem răbdare și tutun! (V.N.)

Etapă a 2-a

Seria 1: Gloria Buzău — Flacăra Moreni 2-1, Unirea Slobozia — Chimia Rm. Vilcea 1-1, C.S.M. Suceava — Unirea Focșani 4-2, Ceahlăul P. Neamț — ASA Tg. Mureș 1-0, „Poli” Iași — Steaua Mizil 1-0, F.C. Olt '90 — Faur București 2-0, Gloria CFR Galați — F.C. Argeș 2-1, Callatis Mangalia — Foresta Fălticeni 1-1, Autobuzul București — Portul Constanța 3-4.

Etapă viitoare: Portul — Callatis, Moreni — Autobuzul, Chimia — Buzău, Faur — Ceahlăul, ASA — Focșani, Mizil — Olt '90, Argeș — „Poli”, Foresta — Galați, Slobozia — Suceava.

Seria 2: CFR Cluj — Corvinul 2-5, Drobeta Tr. Severin — Unirea Alba Iulia 1-0, Gloria Reșița — Olimpia Satu Mare 3-2, F.C. Oradea — Metrom Brașov 0-0, Tractorul Brașov — CFR Timișoara 4-2, Jiul Petroșani — UTA 1-0, Jiul Craiova — F.C. Maramureș 1-0, Metalurgistul Cugir — ICIM Brașov 3-2, Armătura Zalău — Metalul Bocșa 2-1.

Etapă viitoare: Bocșa — Cugir, Corvinul — Zalău, Alba Iulia — CFR Cluj, UTA — Oradea, Metrom — Olimpia, CFR Tim. — Petroșani, Maramureș — Tractorul, ICIM — Jiul Craiova, Drobeta — Reșița.

A II-a ediție

a „Trofeului Bilal”

O grămadă de bani, cicliști (mult) mai puțini

Din capul locului, trebuie să spunem că a doua ediție a „Trofeului Bilal” la ciclism a fost un succes, mai ales din punct de vedere organizatoric. De la dificultatea întrecerii propriu-zise (6 etape în patru zile, în două avînd loc cîte două etape), la importanța și impactul premiilor (locul 1, un automobil „Fiat Uno”), trecînd apoi la cadrul asigurat caravanei — cazare, masă, încadrare cu automobile, totul a avut un aer occidental, asigurat de acest pasionat om de afaceri, fost ciclist, dl. Bernd Bilal, venit din Germania în țara de origină nu doar să facă bani, ci și să sprijine sportul de care „s-a îmbolnăvit”, iată, pentru toată viața.

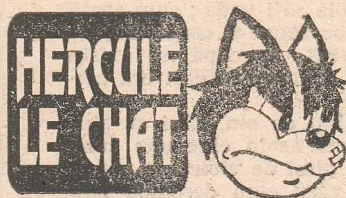
Din punct de vedere pur sportiv, însă, lucrurile trebuie întrucitva nuanțate. E-adevărat, competiția a fost grea, am avut o etapă, a IV-a, între Tulcea și Constanța de toată frumusețea, de un dramatism pe care nu l-am mai întîlnit demult, dar ce ziceți de faptul că din 58 de rutieri care au luat startul au terminat cursa doar 25? Dacă nici astfel de stimulente nu mobilizează rutierii noștri, nu știm ce i-ar mai putea pune la treabă. Nu-i mai puțin adevărat că în ultimii doi ani au renunțat la activitatea competițională cam 30 de rutieri, dintre cei mai buni, iar cei ce au rămas să trudească pe șosele nu au, în majoritate, în picioare numărul de kilometri ai deplinei maturități, dar nici chiar așa! În context, este greu de explicat cum s-a întîmplat ca într-o singură etapă să abandoneze nu mai puțin de 4 rutieri de la Dinamo, cea mai

bună grupare a noastră (deocamdată?), pățanie fără precedent.

Să revenim la cele bune, ca să se adune. Remarcabilă prestația tînarului Lucian Boari, de la Clubul de ciclism (privat) Bilal, cîștigătorul cursei, după o evadare decisivă în etapa a IVA, alături de dinamovistul Stelian Antoni, „păcilit” inexplicabil cu o zi în urmă, cînd a „dat” aproape 12 minute. Pe locul secund, excelentul bulgar Pavel Ciumanov, „tricou galben” anul acesta și în „Cursa Păcii”, care, dacă n-ar fi fost, practic, singur în platon, ar fi făcut, probabil, mult, iar pe locul 3 — experimentatul „bilalist” Vasile Bărbăneche, el însuși într-o formă care părea decisivă pentru primul loc în a treia etapă. Dar de ce oare?, nesprîmînt cum se cuvine de coechipieri. În rest, Cristian Nenge (Craiova-Romavia), unul din capetele plutonului, și-a recâștigat calitățile de sprinter, cîștigînd cele două circuite, iar Cristian Dabi, de la Metalul Ploeni, o grupare valoroasă, dar lăsată cam de izbelște, s-a impus în clasamentul cățărătorilor.

Lucrurile, iată, încep să se miște cît de cît în ciclismul nostru, dar, vorba ceea, mai e mult pînă departe. Soluția? Îndemnul clasic al caravanei: „Hai, la muncă!”. Peste puține zile începe „Turul ciclist al României”, cu ediția jubiliară, a XXX-a. Din informațiile noastre, participarea internațională va fi valoroasă, așa încît mai avea un prilej de a afla cum stăm și, mai ales, cît mai avem de lucru.

LUCIAN OPREA ■

„Bombonel se spală pe dinți”

Din cînd în cînd, în omogenea noastră presă sportivă izbucnește o polemică. Astfel, mai deunăzi, atacat de „Sportul românesc”, un confrate atrage atenția condeierilor de acolo că au grave carențe de cultură generală, dînd un exemplu cît se poate de concret și edificator. Răspunsul vine prompt, primului spunîndu-i-se frîns în față că e bețiv, leneș și birfitor. La obiect, ce mai! Acum, au și cei de la „S.R.” dreptate, în nota din săptămînal figurînd doar îndemnul ca incultii să pună mîna pe carte, fără să dea un indiciu cît de cît. Îndreptăm noi această gravă omisiune. După stilul onora de la „Sportul românesc” credem că ar trebui să începă degrabă, luînd-o de la „Bombonel se spală pe dinți”.

Academicianca

Mare nedumerire pentru constanții cititori ai ziarelor

și rubricilor de sport: mult contestata Doña Stănescu, de la „Sportul românesc”, a fost „diplomată” de Academia de Educație Fizică și Sport, o poză pe prima pagină a numărului cotidian dînd sama despre acest epocal eveniment. Antecamera titlului de „doctor honoris causa”, ce mai! Mirarea era cu atît mai profundă cu cît juna Doiniță abia a reușit să absolve doar „cursul scurt” al amintitei instituții de învățămînt. Imediat, însă, ne-am dumirit: n-a fost vorba decît de o reclamă gen „Afară-i vopsit gardul...”, aflînd noi, că, dintr-un gest de curtoazie, ANEF a acordat astfel de diplome cam tuturor publicațiilor, cu prilejul aniversării a 70 de ani.

Forinți? Nincs!

Dintr-un comentariu TV am aflat că la Marele Premiu al Ungariei la automobilism Formula 1 au fost prezenți și trei ziarîști români, „probabil din cauza apropierii”. Citatul este din opera nemuritoare a celebrului Dumitru Graur, care — în mod excepțional — n-a făcut deplasarea. Din același motiv — „prea aproape”. Ni se atrage atenția, însă, că a mai existat un motiv, Dumitru Graur nefiînd sigur că forințul ar fi liber convertibil. Și apoi, nu prea îi place cu trenul...

O zi din viața unui președinte de regat

(urmare din pag. 1)

„Ce dracu or mai fi avînd cu mine? Alălalt, cînd trecea, oprea circulația“, se gîndi cu obidă Președintele.

„Alălalt“ odihnea demult într-o groapă, împușcat din ordinul lui. Și acum mai avea coșmaruri cu el. Îl visa intrîndu-i în cabinet și întrebîndu-l cu blîndețe, în timp ce-l ridică de pe scaun, trăgîndu-l delicat de-o ureche:

— Așa te-am învățat eu? Să împuști oamenii fără judecată?

Președintele se scutură ca de un gînd rău și încercă să fie atent la spusele Consilierului personal, care îi strecură discursul pentru prima înfîlțire. Aruncă o privire distrată pe foi și le viri în buzunar.

La ora 9 se afla în curtea unității de parașutiști, a căror zi se serba. Fu întîmpinat cu toate onorurile militare. Făcu eforturi disperate să citească însufleșit discursul. Dar totul suna fals, neconvîngător. Din cînd în cînd își ridică ochii de pe colile de hîrtie și încerca să ghicească pe fețele generalilor ce gîndeau. Avea nevoie de ei și, din păcate, ei știau asta.

La 10,30, cînd luă sfîrșit manifestarea, soarele dogorea nimicitor. Președintele simțea tot mai acut o puternică durere de cap. Se urcă din nou în mașină și suita îl urmă în mare grabă.

Pentru ora 12 fusese prevăzută o înfîlțire cu cîțiva săteni, la o margine de lan de porumb. „O idee mai timpită nu putea să găsească“, îl brufțului în gînd Președintele pe Consilierul personal. „Of, căldura asta mă distruge“. Vedeă ca prin ceață contururile celor din jur, iar biziitul elicopterelor care îi asigurau din aer paza îl enerva. Examină împreună cu sătenii un știulete, prefăcîndu-se interesat de ce-i spuneau aceștia. În mijlocul satului fu întîmpinat cu aplauze răzlete de mai multe femei cu broboade negre pe cap. Strînse la repezeală cîteva mîini, vizită în fugă două grajduri și trei pătule, refuză categoric să ia masa și se aruncă în mașină. Vîpia devenise insuportabilă, aerul vibra de căldură.

Mai avea două înfîlțiri în ziua asta, dar pe cea cu intelectualii unui oraș de provincie reușise s-o contramandeze. Pe agenda de lucru mai rămăsese doar vizita la o fabrică de rulmenți. Știa de pe acum că va avea un succes asigurat. Era un colectiv muncitoresc de nădejde. Dar durerea de cap nu se mai potolea. Ar fi avut nevoie de aer mai mult, iar instalația de climatizare din mașină, care odinioară îl încîntase, i se părea că nu mai funcționează.

Pe strada fabricii, pe trotuare, se aflau sute de oameni care priveau la cortegiul de mașini, fără să schițeze vreun gest și fără să aclame, așa cum era prevăzut în protocol. Ceru șoferului să oprească și coborî. Îi venea să-și scoată cravata de la gît. Soarele izbea nemilos. Iar mulțimea aceea se uita la el tăcută.

Decodată, în imediata apropiere, un grup începu să strige, apoi i se alătură un altul și încă unul. Amețit de oboseală, plin de o transpirație rece, scîrbit de toată mascarada la care trebuia să se supună, nici nu înțelese la început ce se strigă. Apoi pricepu și îl cuprinsese un val de furie. Cum? Nu-l mai vor? Au curajul să-i spună în față să plece? Să lase locul altuia? Dar cine sînt derbedei! ăștia? Cine i-a adunat? În ce scop? Tot porcii ăia de gazetari sînt de vină, fiindcă ațîță lumea.

— Huo! se tălăzui întreaga mulțime.

Președintele se apropie de ea. Vroia să-i vadă; cum arată cei care altă dată îl aplaudaseră, iar acum îl contestau. Se săturase pînă peste cap de huiduieli. Aproape nu exista loc în care să se ducă și să nu fie fluierat. Alălalt era altfel primit...

Privisea însă nu-i căzu pe un chip de om. Zări cu stupeoare un cîine, un doberman, ajuns acolo cine știe cum, care îl țintuia la rîndul lui cu ochii plini de vioiciune. Apoi, spre și mai marea lui uimire, îl văzu cum deschide larg gura și strigă cu glas omenesc:

— Huo!

Atît i-a fost de-ajuns Președintelui. Se repezi la cîine, fără să țină cont de falcile lui puternice, care l-ar fi putut face fărîme, îl înșfăcă de zgărdă și începu să-l zgîlție:

— De ce huidui, bă animalule?!

Soarele dogorea tot mai nemilos. Asfaltul se topea și urmele pașilor se întipăreau în el. Cîinele se prăpădea de ris și se transforma cînd într-un vițel pe care Președintele îl văzuse cu două ceasuri înainte într-un staul, cînd într-un motan uriaș și negru.

— Cîine netrebnic! De ce huidui?!

La care, spre uimirea și mai mare a Președintelui, animalul răspunse liniștit:

— Fiindcă ai mîinile murdare de sînge. Ai vărsat sînge ca să iei puterea. Ai vărsat sînge ca s-o menții. Și ai să mai verși sînge. De aia huidui.

— Ticălosule! Hingherii!! Chemați hingherii!!

Cu mare greutate, cei din escortă îl urcară în mașină și alaiul o șterse, în mare viteză. În urmă, mulțimea rămase înmărmurită. Și mai uluit era un tînăr, asupra căruia se năpustise Președintele și îl apucase de reverele hainei, zgîlțîndu-l cu furie. Nici n-avusese cum să protesteze: era mut din naștere.

Ajuns la reședință, Președintele pătrunse val-virtej în dormitor și-și scoase hainele ude leocă de transpirație. Se repezi în baie și se uită în oglindă. Avea privirea tulbură, ochii încercănați. În grabă își atinsese rana de sub bărbie și bobîțe roșii de sînge se prelingeau pe gît. Le privi o clipă și le șterse cu dosul palmelor. Văzînd sînge pe mîini, dădu drumul imediat la apa de la robinet ca să se spele. Sîngele nu se lua. Dimpotrivă, petele roșii erau tot mai multe și mai mari. Începu să se frece cu peria de unghii; zadarnic. Ieși din baie, deschise ușa dormitorului și răcnî să i se aducă o perie de frecat podelele, apoi o perie de sîrmă. Se frecă pe mîini cu ele pînă cînd și le jupui și sîngele începu să curgă sîroale. Erau numai rîni, dar Președintele nu urla de durere. El era deja dincolo de tot ce mai însemna înfrîntare și chin.

Pamflet

Unde lovește boierul, sărută Vodă. Dar unde lovește Vodă, cine sărută?

Președintele Iliescu e, din cînd în cînd, protagonistul unor scene de antologie ori autorul unor ziceri care vor rămîne în memoria publică. După fiecare întîmplare, singura problemă care se pune e în ce va consta următoarea, ce va mai crea, întru posteritatea momentului politic, domnia sa. În ultima vizită de lucru semielectorală petrecută la Constanța în cadrul festivalului național „Cîntarea mării“, domnul Iliescu „s-a încăierat cu ziaristii“. Cel puțin așa titrează „Evenimentul zilei“ pagina întîi de luni, 17 august. E o zi care trebuie reținută, deoarece presa noastră a reacționat, la această atît de originală gilceavă, în chip foarte nuanțat. Atît de nuanțat încît e greu să-ți faci o idee de ce a fost cu adevărat.

Pentru „încăierare“, „Dicționarul analogic și de sinonime“ oferă o pagină întreagă de termeni cu conținut asemănător. Cu toate acestea, nu aflăm aici nici un cuvînt care să definească o secvență de felul celei petrecute la Constanța. De fapt, nu cred că există dicționare englezești, franțuzești sau nemțești care să poată defini corect și elegant — dat fiind că e vorba, totuși, de o inițiativă prezidențială — minutul acela atît de pitoresc în felul său. Ceva asemănător a mai avut loc în țara lui Mobutu Sese Seko și tot într-o campanie electorală, numai că împăratul Mobutu a fost ceva mai decis, dat fiind că la dînsul tradiția e foarte puternică: pe un ziarist l-a mîncat pe loc, pe alți doi i-a păstrat la congelator, pînă cînd forurile academice de resort au introdus în dicționarul limbii Mobutu cuvîntul potrivit.

Poate că n-a fost o încăierare. Poate că a fost doar o burzuială. Putea să fie păruială, corecție, spițuire, chel-făneală, mardeală, bușeală, cafteală, otînjire, ghionțire, pălire, stîlcire, schilodire, imbrînceală, dar cine știe ce va fi fost? Cum se observă, majoritatea cuvintelor care pot califica spectacolul vin din aria afectivă otomană. Românul folosește mai mult perifraze: a se lua în coarne, a lua de piept, a se bate ca orbii, a smînti în pumni, a scărmana la piele, a măsura spinarea cuiva, a-i îndrepta cuiva oasele, a-i scutura cuiva cojocul, a-i muta falcile din loc, a-l păli în numele tatălui, a-i lua merticul cuiva etc.

E clar că președintele nici nu i-a îndoit gazetarului constănțean șira spinării, nici nu i-a dat borșul. Pur și simplu l-a luat de piept și i-a zis-o direct, ca de la om la om: „De ce mă huidui, băi animalule!“. Ultimul cuvînt nu apare curent în limbajul prezidențial. Dar cum „golani“ și „paraziți“ apar, să-l luăm, deocamdată, în discuție.

De acum încolo vin nuanțele. În „Adevărul“, Carmen Chihăia socoate că „președintele i-a adresat cu glas imperativ, gata-gata să-l ia la bătaie, cîteva cuvinte de genul: „Ce-ai cu mine, măi!“. Nici măcar: „Ce-ai cu mine, măi dragă!“. Altfel n-ar mai fi fost vorba de glas imperativ. E limpede că ziaristul n-a fost mîncat. Poate după alegeri și cu prilejul unor vizite de lucru mai bine puse la punct. Garda prezidențială a fost complet surprinsă și a stat, ca să apelăm iar la o perifrază, de lemn lănase. Domnul Ceaușescu nu sărea din mașină la „altercații periculoase și fizice, și politice“ cu ziaristii. „România Liberă“ scrie mai mult. A fost o brufțuială mai generoasă, nu chiar ca-n 13-15 iunie, oricum s-a dat la gioale, s-a bătut ca la fasole, profesionist, la cotoaie, nu la moacă. Au o pizmă paznicii președintelui pe pixuri, casetofoane și aparate de fotografiat căreia nu-i lipsește aproape nimic să se cheme ură. Ca să nu mai spun că la camere video fac un soi de alergie impulsivă, cu puseuri belicoase.

„Curierul Național“ nu reține momentul. Ziarul reține însă, pe bună dreptate, fapta unuia, Andrei Benone, care l-a tîlhărit pe Nistor Gheorghe de l-a băgat în spital și, în plus, i-a furat și vițelul. „Libertatea“, printr-un titlu pe toată pagina întîi, sugerează că incidentul care a făcut Evenimentul e pus la cale. Așa ar însemna că există oameni care pot prevedea că într-o anume zi și într-o anume secundă președintele va sări din mașină ca să se ia la ceartă cu ziaristii. Eugen Mihăilescu, distinsul grafician din New York, aflat prin preajmă, declară că ziaristii americani au alte maniere. E adevărat. Numai că, indiferent de meridian și de manierele gazetarilor, dacă un președinte al S.U.A. caftește un cetățean și-i strigă în față „băi, animalule!“, peste un ceas vine și cere iertare națiunii pe toate cele 72 de canale ale televiziunii.

Problema e însă alta. Întotdeauna problema e alta. Chestiunea care se pune poate fi formulată pe scurt astfel: dacă domnul Iliescu e atît de temperamental întru o huiduială curentă, la ce trebuie să ne așteptăm de la domnia sa dacă, ferească Dumnezeu, are loc o huiduială mai generală?

Ion Cristoiu găsește că gestul președintelui e de înțeles, că e o consecință a democrației și, la urma urmei, o clipă de omenesc într-o campanie electorală foarte tensionată. Care tensionată, domnule, că doar nu noi avem puștile, ci ei?

Cît despre președintele Iliescu, poate că ar trebui să i se spună că nu e un om ci o instituție și că cine bate azi un om, mîine bate un popor.

Și dacă bate și el un popor, îl bate Dumnezeu!

TUDOR OCTAVIAN ■

AȚI AFLAT EVENIMENTUL SĂPTĂMINII?

Dacă Ion Cristoiu e Ardei Umplut și lucrează la „Excrementul zilei“, poate fi considerat și V.C. Tudor Intestinalul Gros al nației române?

PUBLICAȚIILE Flacăra

Director general:
GEORGE ARION

Societate comercială înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J 40/5888/1991 din 04.07.1991

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.
Telefoane: 17.60.10, 17.60.20 (cu interioarele de mai jos);
Fax: 12.82.89

Cont (lei) — 40.72.30.110.496
BCR, sector 1, București
Cont (dolari) —
47 03.326.350-6 BRCE

Redactor șef:
LIVIU TIMBUS

Secretar general de redacție:
Eugen Chirovici

Actualitatea politică: Tudor Octavian; Mapamond: Ion D. Goia; Realitatea imediată: Dorin Gherghinescu, Roxana Paicu Manolescu, Radu Popa, Maria Timuc, Lucian Tudorancea; Cultură: Liana Tatos; Eveniment: Victor Niță; Drepturile omului: Cristina Atanasie, Elena Grecescu, Dorin Sălăjan; Foto: Elena Ghera, Florin Ioniță; Secretariat de redacție: Adrian Petrescu; Corectură: Maria Bărbulescu, Pompiliu Dumitrescu, Smaranda Petrea, Angela Ștefănescu. Telefoane: 2002 — secretariat director, 2558 — redactor șef, 2600 — eveniment, 2559 — drepturile omului, 2560 — cultură, știință, 2528 — fotoreportaj, 1453 — corectură.

Redactor șef:
ALEXANDRU PASĂRIN

Aurel Ștefan Alexandrescu, Adrian Mitu, Bogdan Vlad, Mihai Zgubea, Simona Simzianu.
Telefoane: 2036 (redactor șef), 1457 (redacție);

ALMANAH

„FLACĂRA“

■ FINANCIAR, JURIDIC (2143): Avida Balica, Gabriela Ionescu, Corneliu Olteanu, Eugenia Ciurea, Aristică Văduva, Florenta Tudor.
■ ADMINISTRATIV: Dan Mircea Popa (2634), Liliana Cretu.
■ SECRETARIAT SOCIETATE: Cătălina Ștefănescu (17.59.69).
■ PUBLICITATE: Mihai Sândoiu, Nastasia Maniu, Eugenia Vasile (2634).
■ DIFUZARE: Manuela Vasiliu, Florin Enache, Gabriel Milan Sava (17.48.91).

Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A. — P.O. Box 33-57, telex 11.995, 11.034, Fax 18.56.73 — București, Piața Presei Libere nr. 1, Sectorul 1.
■ Tiparul: Imprimeria CORESI București

16 pagini — 25 lei

ULTIMA ORĂ

A venit toamna,
Acoperă-mi leafa cu ceva
Poate cu o indexare
Să am măcar de-o cafea...